

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

•Lục Quang•
Editor Quỳnh in

Truyện được đăng tại diendanlequydon

Mục lục

Chương 1+1: Mở Đầu (1)

Chương 1+2: Mở Đầu (2)

Chương 2

Chương 2+2

Chương 2+3

Chương 3+1

Chương 3+2

Chương 4+1

Chương 4+2

Chương 5+1

Chương 5+2

Chương 6+1

Chương 6+2

Chương 7+1

Chương 7+2

Chương 8+1

Chương 8+2

Chương 9+1

Chương 9+2

Chương 9+3

Chương 10+1

Chương 10+2

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Mở Đầu (1)

“Người đâu, chôn nàng đi.”

Giọng nói của nam nhân vô cùng ôn nhu, lời nói phát ra lại khiến cho cả người nàng phát lạnh.

Nàng ngây ngốc giương mắt nhìn, có chút nghi hoặc không biết mình vừa nghe thấy cái gì, thần sắc lại hoảng hốt nhìn đồng đất cao tới bên hông, có chút không hiểu tại sao mình lại ở đây, lại giương mắt - - đất cát đã đến đầu, từng xẻng từng xẻng hạ xuống.

Bụi đất gần như khiến nàng không thể thở được, suy nghĩ giây dựa phải rời khỏi đây, nhưng lại bất lực, sợ hãi hiện lên trong lòng bảo nàng phải tỉnh táo.

Nàng nheo mắt nhìn lại, không thể tin được nam nhân nàng yêu nhất lại đang muốn chôn nàng!

Cầm vệ phụng mệnh làm việc đứng thành một vòng quanh cái hố, động tác xúc đất rất nhanh, trong nháy mắt, đất cát đã tới ngực, nhưng nàng lại giương mắt nhìn chưa hề từ bỏ ý định như trước, muốn xác định người hạ lệnh này có thật là người nàng yêu hay không.

Bóng người lay động, đất cát bay theo gió, lơ lửng trong đó, nàng nhìn thấy hán đến gần hố, con người đen đăm đăm vô tình, nhìn nàng giống như đang nhìn con kiến.

Ánh mắt này, làm người ta không rét mà run, như khi hấn hiểu lầm nàng là mặt thám, tàn khốc khiến lòng nàng sợ hãi.

Đúng rồi, nàng nghĩ tới, quả thật là hấn muốn giết nàng, ở Hoa Nhượng điện hấn đã tính toán muốn độc chết nàng...Cho dù dẫn nàng hồi Đông Noãn các, cũng bởi vì muốn nàng ra đi muộn một chút thôi.

Mắt của nàng ngập nước, nàng lại cố ý không chớp nhìn hấn, giống như muốn thấy chân tình trong mắt hấn, nhưng tâm của hấn như sắt thép tạo ra, mắt lạnh nhìn nàng chết.

Đất, dần dần vùi lấp nàng, từ ngực đến cẳng cổ, nàng không có giấy dựa cũng không có biện pháp giấy dựa, chỉ có thể dùng hai mắt nhắm lệ nhìn hấn, muốn hỏi hấn vì sao, nhưng chưa xót lại chế trụ cổ họng nàng, khiến nàng không thể thốt ra thành lời.

Cho đến khi đất đến mũi nàng, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy nâng tay để cầm vệ ngừng lại.

Cuối cùng hấn cũng không muốn, đúng không?

Nàng vừa yên tâm một chút, đã thấy hấn dùng chân quét đá bên cạnh hố xuống dưới, dùng một giọng điệu ôn thuận nói: “Nhớ phủ đá lên, tuyệt không lưu lại một khe hở.”

Nàng trừng đôi mắt nhắm lệ khó có thể tin, đất cát tiếp tục rơi xuống, trong nháy mắt, đất cát đã che phủ đỉnh đầu nàng, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được đá đang được phủ lên trên, ngăn hết toàn bộ ánh sáng, nước mắt nàng không tiếng động chảy xuống, lập tức thấm vào trong đất.

Nàng không thể thở được, ngực đau đớn muốn nứt toác, nhưng đau đớn nàng cũng không bằng đối đãi vô tình của hắn.

Vì sao... Hắn lại không tin nàng?

Vì sao...

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Mở Đầu (2)

Khi thái giám đứng ở bên cạnh xướng to Hoàng thượng giá lâm, vị đứng đầu nhóm người bên dưới Nhiếp chính vương Hạ Hầu Quyết hít đôi mắt đen lại, giống như bất ngờ trước sự xuất hiện của Tây Tàn Hoàng đế, nhưng vẻ kinh ngạc đó lập tức biến mất trong nháy mắt.

Tây Tàn Hoàng đế Hạ Hầu Hoan mặc long bào màu vàng, càng làm nổi lên thân hình cao lớn, đầu đội long quan không giấu được mặt.

Tây Tàn Hoàng đế năm mươi tuổi, tấm điện vô cớ bị cháy, làm hủy đi khuôn mặt tuần dật, cùng năm đăng cơ, khi gặp mặt đại tần đều mang mặt nạ. Nghe nói bị bỏng ở gần mắt phải, cho nên mặt nạ chỉ che tới mũi, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, liền có thể nhìn thấy bên cạnh khóe môi cũng có vết sẹo bỏng, có thể thấy lúc đó quả thật là mạng treo lơ lửng.

Dù có tránh được một kiếp, nhưng từ đó về sau xương cốt lại không chữa khỏi được, mỗi lần trái gió trở trời thế nào cũng bệnh nặng một trận, bắt đầu đến đầu mùa đông lại càng như Diêm vương có thể cướp người đi bất cứ lúc nào, ốm yếu như thế làm sao có thể chủ trì triều chính?

Chính bởi vì thế, Tiên hoàng hạ lệnh Nhiếp chính vương Hạ Hầu Quyết đại trì triều chính, dần dà, từ đó chính sự gần như đều do Hạ

Hầu Quyết xử lý, thẳng đến vài năm gần đây Hạ Hầu Hoan chuyển biến tốt, mỗi thỉnh thoảng vào triều, trước mắt là buổi lễ long trọng mừng trăm năm Vương triều khai triều, sứ giả các nước đều đến tham dự, Tể tướng Tiêu Cập Ngôn dẫn dắt đại thần thượng tấu, mới khiến cho Hạ Hầu Hoan vào lâm triều vài ngày.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.” Bách quan hô lớn.

Khóe môi Hạ Hầu Quyết khẽ nhếch lên, cúi người làm dáng.

“Các khanh bình thân.” Hạ Hầu Hoan nhìn bách quan xung quanh, giọng nói trong sáng, mặc dù hơi thở có chút yếu, nhưng từ nay về sau muốn lâm triều, dường như cũng không phải chuyện khó.

Đối với bệnh tình chuyển biến tốt của Hạ Hầu Hoan, bá quan văn võ đều giữ tâm tư trong lòng, không dám biểu lộ ra ngoài.

Hạ Hầu Quyết liếc mắt không nói, giống như đoán chuyện gì, thẳng đến khi bãi triều, mới đi lên trước: “Hoàng thượng.”

“Hoàng thúc không cần phải đa lễ.” Hạ Hầu Hoan khoát khoát tay, thái độ cung kính với Hạ Hầu Quyết.

“Hình như hôm nay sắc mặt của Hoàng thượng không tốt.” Ánh mắt Hạ Hầu Quyết dừng lại ở trên cổ tay thái giám bên người Hạ Hầu Hoan.

“Hoàng thúc lo lắng rồi, chẳng qua là hôm qua Trầm và Hoàng tử Cổ Đôn uống mấy ly rượu, ngủ muộn, nên lâm triều muộn thôi.” Hạ Hầu Hoan khẽ cười nói.

“Hoàng thượng nên lấy long thể làm trọng, thần có thể chủ trì triều chính.”

“Sao có thể giao mọi chuyện cho Hoàng thúc? Hoàng thúc nắm giữ binh phù trong tay, quản lý biên cương, nếu lại giao đại sự triều chính cho Hoàng thúc, trăm thấy áy náy.” Hạ Hầu Hoan không đợi hần mở miệng, lại nói tiếp: “Dù sao trăm cũng là nhất quốc chi quân, cũng nên học tập xử lý chính sự, còn nữa sứ giả các nước đến thăm, sao có thể để họ cho rằng Tây Tàn Hoàng đế chi là ma ốm được?”

Trên đại lục này, phía bắc là Đại Lương, binh hùng tướng mạnh, phía đông là Cổ Đôn, khoáng sản phong phú, phía nam có Vô Cực, dũng mãnh thiện chiến, Tây Tàn nằm ở chính giữa, nhiều lương sản, thương đạo phát đạt, các quốc gia vì kiềm chế lẫn nhau, nên có thể coi là thái bình thịnh thế, nhưng lần lượt thay đổi theo thời gian, dã tâm chòng chát

Hạ Hầu Hoan nói chuyện rõ ràng có đạo lý, Hạ Hầu Quyết nghe xong cảm thấy hần lấy vương triều làm trọng, nhưng trong đó cũng ngầm nói là bản thân không nên chuyên chính, nên trả lại triều chính và binh phù đã giữ lâu lắm lại cho Hoàng đế hai mươi lăm tuổi, tuy lời nói của Hạ Hầu Hoan hèn mọn cung kính, lại giống như bản thân mình nghĩ nhiều.

“Hoàng thúc, nếu không có việc gì, trăm muốn đi đến dịch quán.” Hạ Hầu Hoan nói xong, một bên phân phó thái giám Chúc Bình An bên người chuẩn bị bãi giá đến dịch quán.

Chúc Bình An có gương mặt như búp bê, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, tuy là thái giám bên người Hoàng thượng, nhưng lại không tự cao tự đại trước mặt cung nhân, suy nghĩ thâm sâu, chỉ

thấy một ánh mắt của hắn, thái giám ngoài điện lập tức hiểu rõ nên làm thế nào.

“Các sứ giả sẽ rời đi vào giữa trưa, giờ này Hoàng thượng đến đó chẳng phải sẽ quấy rầy đoàn sứ giả sao?” Hạ Hầu Quyết hỏi, hai mắt sáng loáng theo dõi hắn từ đầu đến đuôi.

“Hoàng thúc, trẫm và Hoàng tử Cổ Đôn nói chuyện với nhau rất vui, nên muốn nói thêm vài câu với hắn trước khi hắn đi.” Nói xong, lập tức nói với Chúc Bình An: “Bãi giá.”

“Tuân chỉ.” Chúc Bình An cúi người, lập tức hô một tiếng thật lớn: “Bãi giá dịch quán.”

Hạ Hầu Quyết híp mắt lại, nhìn bóng dáng Hạ Hầu Hoan rời đi, thật lâu sau bất ngờ nói: “Hoàng Côn.”

“Nô tài ở đây.” Hoàng Côn là Đại Tổng Quản phủ Nội Vụ, từ trước đến nay đều có quan hệ tốt với Hạ Hầu Quyết.

“Thái giám hôm qua thử độc trước mặt Hoàng thượng đâu?”

“... Y theo mệnh lệnh của Vương gia, mặc kệ sống chết.” Tuy là Vương gia đã đồng ý để tiểu thái giám này xuất cung, nhưng trên thực tế buổi tiệc hôm qua có độc, chỉ sợ là tiểu thái giám này đã chết ở trong phòng rồi.

Nhưng khác biệt là, thoát nhìn Hoàng thượng hình như không có việc gì.

“Xem xem.” Hạ Hầu Quyết trầm giọng nói.

“Nô tài hiểu rõ.” Hoàng Côn lĩnh mệnh, bước nhanh rời đi.

Trên Ngọc Cầu điện to như vậy, bách quan sớm nôi đuôi nhau rời đi, trong điện không một bóng người, Hạ Hầu Quyết chậm rãi giương mắt, ánh mắt dừng lại trên long ỷ.

“Hoàng thượng, hình như Nhiếp chính vương rất kinh ngạc.” Trên đường đến dịch quán, Chúc Bình An khẽ nói.

“Phải không.” Hạ Hầu Hoan khẽ cười một tiếng.

Hắn đã chịu làm con rối Hoàng đế ốm yếu đủ rồi, hắn muốn từng bước từng bước một thu hồi lại quyền lực của mình, đừng tưởng rằng hắn sẽ chịu chèn ép ở vị trí này mãi, cho dù trên tay không có nhiều lợi thế, hắn cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

“Nhưng Nhiếp chính vương rất quyết tâm, này...”

“Sẽ không, hắn là hoàng tộc, cho dù đói cũng có tương ăn.” Hắn biết rõ Hạ Hầu Quyết muốn thánh danh này, dĩ nhiên cũng muốn ngồi lên trên long ỷ, cho nên mới có thể năm lần bảy lượt thi độc đến mười năm, muốn khiến hắn một ngày nào đó chết do thể hư khí hao, sau lễ mừng trăm năm khai triều, hình như Hạ Hầu Quyết không còn muốn chậm rãi nữa, bởi vì Hạ Hầu Quyết không thể chịu đựng được trước mặt sứ giả các nước, là Vương gia, mà hắn phải thuần phục trước mặt Hoàng thượng này.

Mắt thấy sắp tiến vào dịch quán trước mắt, Chúc Bình An không mở miệng, đi vào Đông Hương Uyển của dịch quán, chỉ thấy thị vệ Cổ Đôn đứng thủ vệ.

Hạ Hầu Hoan khoát khoát tay, Chúc Bình An lập tức lấy một hộp gỗ trong tay áo ra, sau khi Hạ Hầu Hoan nhận lấy, liền tự bước vào trắc điện Đông Hương Uyển.

“Gặp qua Tây Tàn Hoàng đế.” Trong trắc điện, nam nhân nghênh đón mặt trắng như ngọc, nụ cười chứa đầy ý xuân.

“Hoàng tử Cổ Đôn không cần đa lễ.” Hạ Hầu Hoan cũng không kém, cười híp đôi mắt đẹp, cử chỉ nhã nhặn, thái độ thành khẩn, ngồi xuống giường gấm: “Giữa trưa Hoàng tử sẽ khởi hành hồi Cổ Đôn sao?”

“Giữa trưa sẽ khởi hành, có thể trước khi trời tối tìm một dịch trạm cách trăm dặm để ngủ lại.” Hoàng tử Cổ Đôn Lan Kỳ Đình lệnh cho một thị vệ trong viện đi pha trà bưng lên.

Hạ Hầu Hoan không chút nghĩ ngợi tiếp nhận, lại không tính toán nhấm nháp.

Lan Kỳ Đình không khỏi khẽ cười: “Yên tâm đi, đây là nước suối bản bản hoàng tử mang đến, lá trà hỉ thược chỉ có ở trong cung Cổ Đôn mới có, hương vị trà rất được.”

Hạ Hầu Hoan cười cười, không để bụng lời nói móc của hắn, cầm hộp gỗ dầu trong tay giao cho hắn: “Lan Kỳ Đình, lễ nhẹ nhưng tình nặng, lần này hồi Cổ Đôn này, sợ là khó có cơ hội gặp lại, nhưng trăm và người hợp ý, mong là sau này có thể gặp lại, lễ vật trong hộp này có thể bảo vệ người an toàn trở lại Cổ Đôn.”

Lan Kỳ Đình nghe vậy, thản nhiên tiếp nhận hộp gỗ, không tính mở ra, ngược lại cầm trong tay thưởng thức.

“Trong đó là tín vật của trăm, nếu lúc nào đó cần trăm hỗ trợ, chỉ cần phái người mang đến, trăm tự biết phải làm thế nào.” Sau khi dừng lại một lúc lâu, hắn mới nói tiếp: “Trăm xem trọng người bằng

hữu này, nếu Cổ Đôn có thể do người làm chủ, trăm rất là vui mừng.”

“Hoàng thượng, có thể là nguyện vọng bất đồng, ở Cổ Đôn chúng ta, trong huynh đệ chúng ta, chỉ cần một lòng vì dân chúng, ai làm chủ cũng đều tốt.”

“Vậy thì thật là tốt.” Hạ Hầu Hoan cười cười, hắn nói thêm vài câu chuyện, lúc muốn rời đi, đột nhiên hỏi: “Thị vệ bên người người có khỏe không?”

“Để Hoàng thượng quan tâm, hết thảy đều không có việc gì?”

“Vậy là tốt rồi.” Bước ra khỏi Đông Hương Uyển, Hạ Hầu Hoan mới quay đầu cười nói: “Chúc người lên đường bình an.”

“Đa tạ.” Lan Kỳ Đình đưa hắn rời khỏi Đông Hương Uyển. Đợi sau khi một đám người chậm rãi rời đi, hắn mới hồi trắc điện mở hộp gỗ ra, bên trong hộp gỗ là một mảnh gấm nhung màu đỏ, trong đó còn có một tờ giấy. Hắn đọc nhanh như gió, mày rậm nhíu lại.

“Chủ tử, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.” Thị vệ Lôi Minh bên người hắn đi nhanh lên trước nói.

“Chúng ta xuất phát trước thời gian.”

“Hả?”

“Ta muốn đi đường vòng hồi Cổ Đôn.” Hắn quăng tờ giấy vào trong ngọn đèn, lấy mảnh gấm nhung trong hộp, chỉ thấy bên dưới là một khối ngọc bội phỉ thúy hình phượng, đột nhiên khế hừ một tiếng: “Xem ra Tây Tàn muốn đổi chủ, Hoàng đế này cuối cùng vẫn là Hoàng đế.”

Tây Tần luôn là Nhiếp chính vương Hạ Hầu Quyết nắm giữ triều chính, việc này thiên hạ đều biết, nhưng hiện giờ gặp qua Hạ Hầu Hoan, mới khiến hắn hiểu rõ sự thật không phải là như vậy.

Buổi tiệc ngày hôm qua, Hạ Hầu Hoan sai người thông tri trước, chớ dùng rượu thịt trong bữa tiệc, hắn nghi hoặc nên chưa từng ăn qua, nhưng để thị vệ uống ly rượu, hôm qua liền độc phát bỏ mình, nhưng Hạ Hầu Hoan lại làm như không có việc gì.

Vốn hắn còn đang nghĩ, rốt cuộc là Hạ Hầu Hoan muốn giá họa, hay là Hạ Hầu Quyết lớn mật, tính toán một mũi tên giết hai con chim trong tiệc rượu? Hiện giờ trên tờ giấy này viết rõ, Hạ Hầu Quyết điều động đại quân biên cương, làm hắn nhớ đến bố trí của biên cương Tây Tần trước đó... Sợ là Hạ Hầu Quyết và hoàng huynh đã sớm lén lút nghị định, muốn thừa dịp này trừ bỏ hắn, vừa đúng tình hợp ý để Hạ Hầu Quyết ngồi lên long ỷ.

Đáng tiếc, Hạ Hầu Hoan lại không yếu đuối vô năng như suy nghĩ của Hạ Hầu Quyết.

Hạ Hầu Hoan có thể dưới tình huống không có quyền hành, tìm hiểu được việc này, thậm chí chuyện trong cung Cổ Đôn cũng có thể biết rõ ràng, hắn có thể xác định Hạ Hầu Hoan sẽ đoạt lại triều chính.

Mà hắn... Cũng không muốn rơi vào trong tay hoàng huynh của mình!

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thái giám mở miệng đầu tiên không khỏi thấp giọng mắng, còn không ngừng nhìn xung quanh: “Xuyt xuyt, người nhỏ tiếng chút, đàm luận về Hoàng thượng, người không muốn sống cũng đừng kéo chúng ta xuống nước theo.”

“Không có việc gì, nhóm đại đầu cũng không có ở đây, vị tiểu huynh đệ này, nhường một chút.” Người này thoát nhìn là một thái giám lớn tuổi chen đến bên cạnh người Tân Thiểu Mẫn, nàng đành phải ngoan ngoãn thối lui đến một bên. Thái giám tìm được vị trí tốt, bắt đầu mở máy hát: “Có nhớ Hoàng thượng vừa xuất thế Thái thượng hoàng liền mất hay không?”

“Đây cũng không phải là chuyện mới gì, chỉ là chuyện sinh lão bệnh tử thôi mà.”

“Không sai, nhưng lúc Hoàng thượng đi học, cun có cung nữ chăm sóc vô có chết bất đắc kỳ tử, rồi sau đó Hoàng thượng nhập điện tập viết, thái phó nổi danh là người khỏe mạnh cũng chết bất đắc kỳ tử, từ đó về sau, những người bên cạnh Hoàng thượng vô duyên vô có chết đi, sinh thần mười lăm tuổi của Hoàng thượng, không hiểu đâu xuất hiện một trận lửa lớn thiêu rụi cung điện, cũng hủy luôn mặt Hoàng thượng, mấy ngày sau, mẫu phi qua đời, Tiên hoàng ốm chết, kế tiếp, Thái phó bên cạnh Hoàng thượng, Chiêm sự phủ, thị vệ, gần như hàng năm đều có người gặp chuyện không may.”

“... Thật hay giả?”

“Nói mấy cái mới nhất, giống như năm trước khi vừa mới nạp phi, Đức phi được sủng ái nhất, không phải là cũng chết bất đắc kỳ tử sao? Mà nghe nói hai tháng trước Hiền phi cũng như vậy?”

Tân Thiều Mẫn phát hiện, thái giám này nói đến đây, đột nhiên những người đang rửa rau đều im lặng không tiếng động, nàng chậm rãi quét mắt nhìn qua, phát hiện này thật sự là rất kỳ lạ, đoàn người làm bộ bận rộn, nhưng lỗ tai của họ lại đều dựng thẳng lên.

“Lời này nói đến cũng không đúng, chúng ta đều biết cho tới bây giờ Chúc Bình An và Thành Hâm đều bình yên vô sự sao, còn có vị thị vệ Thái Đấu bên người kia, cũng rất tốt.”

“Đây có thể là hợp bát tự, cho nên không bị sát.”

Tân Thiều Mẫn lắc đầu, trực giác mách bảo những người này thật sự rất rảnh rỗi, mới đi nói những chuyện bát quái kỳ lạ này. Lại nói, tay đoàn người đều dừng lại, nàng nhân cơ hội làm bộ mê mẩn nghe, nghỉ ngơi một chút, chắc là cũng không có gì là không thể đi.

“Nhưng mà, nếu nói Hoàng thượng là sát tinh cũng không sai, tháng trước có cung nữ đưa bữa tối qua, thật khéo lúc Hoàng thượng tháo mặt nạ xuống, cung nữ này không cẩn thận nhìn thấy mặt Hoàng thượng, khuôn mặt bỗng bị nhìn thấy rõ ràng, Hoàng thượng liền tức giận sai người kéo ra ngoài điện đánh chết.”

“Mặt và thân thể của Hoàng thượng đều bị bỏng, chỉ sợ tim cũng..., may mà mấy năm nay đều có Nhiếp chính vương ở đây, nếu không không biết là thiên hạ này sẽ biến thành thế nào.”

“Ta thấy mấy ngày nay Hoàng thượng đều lâm triều, không biết có phải Nhiếp chính vương muốn trả lại quyền chưởng lý cho Hoàng thượng không... Hoàng thượng hoang dâm vô độ, lại tàn nhẫn vô tình, nếu thật sự nắm quyền, chỉ sợ là thiên hạ này sẽ rối loạn.”

“Loạn thì loạn, không phải còn một đám phi tần hậu cung đang nghiền cổ chờ đợi Hoàng thượng sung hạnh hay sao, bọn họ đâu thèm để ý Hoàng thượng là hôn quân hay là bạo quân.”

“Ta lại nghĩ ngược lại, khi Hoàng thượng sung hạnh phi tần, có phải cũng đeo mặt nạ hay không, nếu lấy xuống... không biết có phải dọa phi tần tè ra quần hay không.”

“Ai, chẳng lẽ Hiền phi và Đức phi không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là nhìn thấy mặt Hoàng thượng, nên bị Hoàng thượng - -” Thái giám nói chuyện vẫn không đưa tay lên cổ.

Tân Thiều Mẫn không tiếng động thở dài. Nàng sắp chết đói, vậy mà còn phải nghe đám thái giám thêm mắm thêm muối nói chuyện xưa... Nàng thật đáng thương, thật sự là rất đáng thương. Mới đến đã bị tha đi rửa rây, vừa đói vừa mệt, trên đời này còn có chuyện xót xa như vậy sao? Cho dù không cho ăn, tốt xấu gì cũng nên để cho nàng ngủ một giấc chứ, có lẽ khi ngủ dậy, nàng sẽ thấy mình đang ở trên cương vị công tác, tất cả những gì ở nơi này chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Ha ha ha... Thật sự là nhịn không được mà bội phục mình, lại vẫn có thể nói dối trấn an bản thân, tay nàng đau đến mức rõ ràng như vậy, làm sao có thể là mơ được?

“Chỗ này có ai tên là Thọ Cầu?” Đứng trước đột nhiên có người hét lớn, đám thái giám đang nói chuyện phiếm lập tức dừng lại, chột

phía sau có người đẩy nàng một phen.

“Tìm người!”

“Hả? Ờ ờ, đúng đúng, ta là Thọ Cầu.” Nàng không nói hai lời đứng dậy, đầu đột nhiên choáng váng, nàng không tin vì mình thiếu máu nên chóng mặt, mà phải là đói bụng đến mức chóng mặt nàng còn tương đối tin tưởng được. Đợi cơn chóng mặt hoa mắt đi qua, nàng tùy tiện lau hai tay vào y phục trên người, bước nhanh đến chỗ vị thái giám kia.

“Hà tỷ tỷ của Ngọc Ninh cũng tìm người.” Thái giám này nói xong, không biết vì sao ánh mắt nhìn nàng đầy vẻ oán hận.

“Hả?” Cái gì, Hà tỷ tỷ cái gì? Vị ấy là...

“Ờ phía trước.”

“À.” Đáp một tiếng, nhìn lại hướng hần chỉ, chỉ thấy ở phía sau giếng, thật sự có một nữ tử ăn mặc giống cung nữ, nàng ta có khuôn mặt thanh tú, thần sắc cực kỳ đậm mạc, ánh mắt nhìn về phía nàng hoàn toàn không giống như đang nhìn một người quen, thậm chí còn có vài phần cao cao tại thượng, người như vậy hẳn là không quen biết với Thọ Cầu rồi.

“Xin hỏi người –”

Hà Bích đến gần nàng, thấp giọng nói: “Sao người còn ở trong cung?”

“Hả?” Câu hỏi đột ngột này, khiến nàng nhất thời kinh ngạc.

“Vương gia không an bài người đưa người xuất cung sao?”

Tân Thiều Mẫn trừng mắt nhìn, thật sự không biết nên bày ra biểu cảm gì để đối mặt với nàng ta

Trên cơ bản, ấn tượng đầu tiên nàng cho rằng nàng ta không quen biết Thọ Cầu, nhưng đến khi nghe đoạn đối thoại này, hẳn là nàng ta rất quen thuộc với mình, đã rất quen thuộc, vì sao lúc chờ mình lại cao ngạo, đến giờ lại là vẻ mặt lo lắng?

“Thọ Cầu?”

“A, ta... cũng không hiểu người đang nói cái gì.” Lo lắng của nàng ta là cho Thọ Cầu, nhưng mình rất khó giải thích với nàng ta là nàng không phải Thọ Cầu, cho nên tất nhiên chỉ có thể giả ngu.

“Người...” Hà Bích hí hóp đôi mắt hạnh, cảm thấy nàng có gì đó không hợp, nhưng khi thấy trong Ngự thiện phòng có người bưng đồ ăn ra, nàng ta liền thấp giọng nói: “Thời gian cầm đèn, chúng ta gặp ở chỗ cũ.”

“Chỗ cũ ở đâu?” Nàng vội hỏi. Nàng không thể không hỏi, bởi vì nàng thật sự không biết chỗ cũ ở đâu, lại không thể để nàng ta chờ.

Hà Bích nhíu mày, thấp giọng nói: “Bên cạnh tiểu hoa viên trước mặt.” Dứt lời, nàng ta liền xoay người rời đi.

Tân Thiều Mẫn đang nghiêng đầu suy nghĩ, phái sau chột có người gọi: “Nói xong thì trở về làm việc đi!” Nàng nghe xong, nhin không được thở dài, vị Hà tử tử này sao lại không nán lại thêm một chút, để cho nàng có thể nghỉ ngơi thêm.

Trở lại bên ngoài phòng bếp, đi về vị trí cũ, một thái giám không khỏi lười dài lên hỏi: “Này, đó là Hà tử tử của Ngọc Ninh cung, người và nàng có quan hệ gì?”

Tân Thiều Mẫn chỉ có thể cười gượng. Nói thật, nàng cũng thật sự rất muốn biết mình và nàng ta có quan hệ gì.

“Ngọc Ninh cung đó, nếu người có thể đi vào Ngọc Ninh cung, tuy nơi đó không thể so với Ngọc Thần cung, nhưng tuyệt đối tốt hơn chỗ này.”

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, vì sao mặt tên thái giám vừa rồi lại oán hận trừng nàng như vậy, thì ra là nghĩ làm nàng có thể chuyển điện, nhưng chỉ là một cung nữ thôi, có năng lực lớn như vậy sao?

“Nếu có thể chuyển điện, từ nay về sau, hai người có phải liền...”

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2

Nàng nhìn thấy động tác của thái giám lớn hơn này thật là đáng khinh, rốt cuộc nàng cũng nở một nụ cười giả dối. Đều là thái giám, tự nhiên còn có thể hạ lưu như vậy! Được lắm, cái gọi là oán hận, thật ta là thân mật oán Thọ Cầu... Ài, nàng chỉ có thể nói thái giám nơi này, thật sự là lười còn dài lại bát quái hơn cả nữ nhân!

Thời gian cầm đèn... thời gian cầm đèn nàng vội giống như con quay!

Vào thời điểm này, làm sao nàng có thể đến cái tiểu hoa viên gì đó để tìm nàng ta? Nàng ta nói sai thời gian thôi...

Nàng hỏi qua Lai Phúc, thời gian này hậu cung có rất nhiều đầu heo muốn ăn cơm, nàng đâu có thể phân thân mình ra được!

Đừng nói là rời đi, nàng xác định nàng đã làm việc gần hai mươi bốn giờ, thể lực của nàng đã tới cực hạn, hiện tại nàng thậm chí muốn ngã xuống giường, đến cơm cũng có thể không cần ăn!

“Được rồi, đồng tự ban có thể nghỉ ngơi một khắc rồi dùng bữa.” Đột nhiên có người hô lớn.

Tân Thiệu Mẫn ngồi xổng xuống cạnh góc thùng, đồng tự ban... Không phải nàng là nhất ban sao?! Lúc trước cũng có nghe La công công hô na nhất ban nghỉ ngơi, nàng mới hỏi Lai Phúc nàng là na nhất ban.

Dùng bữa? Ăn cơm sao?! Tâm tình của nàng có chút kích động, bên c, ạnh một đạo bóng mờ bao phủ, làm cho khuôn mặt nàng vui vẻ, nhưng ngay lúc thoáng nhìn thấy người cầm trên tay bánh màn thầu đi tới, tươi cười của nàng biến mất từng chút từng chút một.

“Hai cái.” Lai Phúc thật nghĩa khí chọn hai cái thật lớn cho nàng.

“...Chỉ như vậy?” Nàng vô cùng suy yếu hỏi. Nàng lao động vất vả suốt hai mươi tư tiếng, vậy mà thù lao cũng chỉ được có hai cái bánh bao?

Lai Phúc dụi dụi mắt, hoài nghi bản thân mình hoa mắt, vừa rồi hẳn cảm thấy Thợ Cầu cười giống như đóa hoa nở rộ, đáng tiếc trong nháy lại liền héo rũ rồi.

“Chờ buổi sáng mai, chúng ta có thể ăn đồ ăn nóng.” Lai Phúc cố gắng trấn an nàng, nhét hai cái bánh màn thầu vào trong tay nàng.

“Gạt người, tháng sau còn có sinh thần của Hoàng thượng...” Nàng lẩm bẩm, vịn phần xốt xa nhìn bánh màn thầu lớn cỡ bàn tay. Xem ra nàng thích ứng rất nhanh, nàng gần như hòa hợp với cuộc sống nơi này, thậm trí bắt đầu sợ hãi loại hình thức sinh hoạt này, còn như vậy nữa, nàng hoài nghi nàng không mệt đến chết đối luôn chứ! Trời ạ, vì sao ông trời lại muốn chinh nàng như vậy? Đưa nàng đến nơi quỷ quái này, nàng còn chưa có tự tìm tòi mà đã bị tha đi làm lao công.

“Người ở đây lẩm bẩm cái gì, đến một bên ăn đi, đừng quấy rầy người khác làm việc.” Lai Phúc thúc giục nàng.

Tân Thiểu Mẫn thở dài, thật sự là nàng không muốn động, mà ngồi lâu chân đã tê rần. Khi nàng cố gắng đứng dậy, nàng đột nhiên

nghĩ hay là dùng thời gian ăn cơm là có thể đi lại nơi nơi?

“Lai Phúc, ta có thể đến đằng kia ăn được không?” Có lẽ vị Hà tử tử biết rõ thời gian nghỉ ngơi của Thọ Cầu, mới có thể tính thời gian chuẩn như vậy.

“Có thể có thể, nhưng người đừng lại chạy xa cho ta, hại ta lại phải đi tìm người, đến lúc đó thật sự chọc giận La công công, rồi người lại bị điều đến Hoán Y cục, đến lúc đó ngay cả vị Hà tử tử của Ngọc Ninh cung kia cũng không cứu được người đâu.”

“Đã biết, một lúc ta sẽ về.”

“Một khắc!”

“Đã biết!”

Nắm bánh màn thầu, Tân Thiều Mẫn chạy tới tiểu hoa viên trong ấn tượng, biết nhiều việc hơn một chút, tuy rằng nàng luôn không phải phần tử bát quái, nhưng vấn đề là hiện giờ nàng dùng thân phận này, dù sao cũng phải biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng được.

“Thọ Cầu.”

Đi đến tiểu hoa viên bên cạnh, khi nàng đang nghĩ xem nên đi đâu tìm Hà Bích, thì thấy bóng dáng Hà Bích xuất hiện phía sau cây, nàng gần như không nghĩ ngợi gì mà đi đến.

“Ta không nhớ.” Không đợi Hà Bích mở miệng, Tân Thiều Mẫn cắn một ngụm bánh màn thầu, thuận tiện đem những gì nàng đã chuẩn bị từ trước ra nói cho nàng ta biết, đỡ phải nàng ta nói nửa ngày, nàng nghe cũng không hiểu, quá mệt người.

Hà Bích kinh ngạc, nhìn nàng một lúc, dưới ánh đèn mờ mờ, đáy mắt chớp động: “Có phải bắt đầu từ hôm qua không?”

“Ừ.”

“Vậy người có nhớ chuyện thử độc trước mặt Hoàng thượng không?”

Tân Thiệu Mẫn cau mày, lắc lắc đầu. Nàng cắn bánh mìn thầu không chút hương vị, thầm nghĩ... Làm thái giám Ngự thiện phòng cũng phải thử độc thay Hoàng thượng, mạng của thái giám cũng quá không đáng tiền mà.

“Vì thái giám thử độc cho Hoàng thượng luôn quyết định bằng việc rút thăm, lần này lại bị người rút trúng, Vương gia đồng ý sau đó sẽ đưa người xuất cung, vì sao người còn ở lại trong cung?” Lời này nói như ngậm trong miệng, là đang hỏi nàng, hay là tự hỏi mình: “Khi Hoàng tổng quản tìm ta, ta còn nghĩ rằng chắc là người đã xuất cung rồi.”

Tân Thiệu Mẫn thật sự muốn về ngủ, lỗ tai vẫn dựng thẳng như trước, nghe những lời nàng nói không thiếu một chữ: “Hiện giờ ta không thể xuất cung rồi hả?” Điểm này nàng tương đối để ý, ngày nào còn ở trong cung này thật không phải người quá.

Tuy rằng không biết cuộc sống ngoài cung như thế nào, nhưng ít ra nàng không cần làm quá nhiều, cũng không cần quá lo lắng.

Hà Bích liếc nàng một cái, một lúc lâu sau nàng ta mới nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp để người xuất cung.”

Tân Thiệu Mẫn cụp mi mắt xuống, trầm giọng nói: “Cảm ơn người.”

“Thọ Cầu, người thật sự không nhớ rõ cái gì sao, ngay cả ta cũng không nhớ?”

Hà Bích nắm nhẹ tay nàng, nước mắt quanh quẩn ở đáy mắt, trong lòng Tân Thiệu Mẫn run lên, bắt đầu hoài nghi Hà Bích này thật sự thân thiết với Thọ Cầu, nhưng nàng lại không biết nên làm cái gì bây giờ - -

“Hai ta cùng nhau tiến cung, luôn luôn thân như tỷ muội, người quên rồi sao?”

Thân như tỷ muội? Ngụ ý là - - “Người biết ta là nữ?”

“Ta đương nhiên là biết, chúng ta đều cùng làm việc cho Vương gia, chuyện người thử độc hôm qua thật sự là ngoài ý muốn, mí mắt ta giật không ngừng, nhưng nghĩ rằng Vương gia trạch tâm nhân hậu như thế, chắc chắn trước đó đã cho người giải dược, lại để cho người ta mang người xuất cung, nhưng ai biết lại gặp rủi ro, mà người... Có thể là độc và giải dược tương xung, mới có thể khiến người quên hết mọi chuyện, nhưng...” Hà Bích mấp máy môi, không nói thêm gì nữa.

Buổi nói chuyện này đã đủ để Tân Thiệu Mẫn gộp nhặt đầy đủ chân tướng mọi chuyện - - Thọ Cầu thay một người Vương gia bán mạng, thử độc trước mặt Hoàng thượng, sẽ cho giải dược, vậy đại biểu cho đồ ăn có độc, vốn nên phái người đưa nàng xuất cung nhưng không có, đây không phải là người Vương gia này muốn độc chết Hoàng đế, còn tính toán cùng độc chết Thọ Cầu sao.

Vương gia như vậy, mà có thể gọi là trạch tâm nhân hậu? Đây căn bản chính là giết người lại thuận tiện hủy chứng cứ thôi!

“Hà tỷ tỷ, vị Vương gia kia là - -”

“Thọ Cầu, người đã quên thì quên luôn đi, mấy ngày này nếu không có chuyện gì thì đợi ở trong phòng, những chuyện khác ta sẽ lo, đợi thời cơ chín muồi, ra sẽ cho người đưa người xuất cung, sau đó người nhớ đi đến tìm người nhà ta.” Như là sớm có chuẩn bị, Hà Bích cầm một cái hà bao nhét vào trong ta nàng. “Ta sợ cái trước kia đưa cho người, người đã làm mất, bên trong có hai mươi lượng bạc, đến lúc đó người cứ y theo tờ giấy bên trong tìm, là có thể tìm được nhà của ta.”

“À.” Thiếu hiểu biết tương đương thiếu một chuyện, đạo lý kia nàng biết. Dù sao nàng cũng phải rời khỏi cung, rất nhiều việc nàng thật sự không thể tìm hiểu lần nữa, nhưng mà... Phạm phải một chút bệnh nghề nghiệp, nàng là một nhân viên khoa giám thức.

Hà Bích vội vàng hỏi Ngọc Ninh cung, trước khi đi còn dặn nàng ngàn vạn lần đừng gây chuyện, nàng ta dặn đi dặn lại nhiều lần, khiến Tân Thiếu Mẫn nhìn không được hoài nghi mệnh của mình lúc sáng lúc tối.

Đi trở lại Ngự thiện phòng, chỉ thấy mọi người đông tụ ban vây quanh một cái bàn thấp ở bên ngoài phòng bếp, xa xa nàng đã ngửi thấy mùi vị kho tàu cùng canh măng, nàng không nói hai lời liền đi qua.

“Lai Phúc, các người ở trong này ăn hương uống lạt(1)!”

1. Ăn hương uống lạt: ăn ngon.

Tuy rằng Hà Bích muốn nàng khiêm nhường, nhưng tình cảnh trước mắt làm sao nàng có thể khiêm nhường được đây?!

Trên bàn có một đĩa chân giò kho tàu, canh măng và hai ba món ăn, nhưng còn thừa không nhiều lắm... Làm người nhất định phải đề tiện như vậy sao?

“Chúng ta vốn là phải đợi người, nhưng ai biết người đi lâu như vậy, đoàn người đều đói bụng, cho nên liền...”

Lai Phúc nói một chút cũng không thật cảm thấy mình có lỗi, còn cầm chén rót một chén canh cuối cùng, uống.

“Người căn bản là bậy bạ, các người - -” Lúc này còn lý luận cái gì, chính là cướp đoạt! Nàng động thủ, quyết tâm không thể không cướp một miếng thịt, nhưng còn chưa động đến chén đĩa - -

“Ầm ỹ cái gì!” Một đạo tiếng quát lớn vang lên, trong nhất thời Tân Thiểu Mẫn cương cứng như tảng đá, mọi người khác vây quanh bàn lập tức chỉ mũi nhọn vào nàng.

“La công công, là hấn!”

Tân Thiểu Mẫn thấy thế, hai hàng lệ suýt chảy xuống. Rất không nói đạo nghĩa rồi! Ăn của nàng thì thôi đi, bây giờ còn đem việc này đổ lên người nàng, nhớ tới chuyện gây rối hôm qua, La công công liền phạt người nọ làm việc hai canh giờ, vậy nàng thì sao?

“Đêm nay đông tự ban các người đang trực!”

Đang trực! Thân mình Tân Thiểu Mẫn lão đảo muốn ngã.

Cái gì tên là đang trực? Nói đơn giản chính là trong cung không đại sự gì, Ngự thiện phòng vẫn phải ngày đêm không ngừng nghỉ nỗ lực, từng ban thái giám đều phải thay phiên trực đêm ở chỗ này, giống như thay phiên nhau làm việc, dù sao có khi nửa đêm, con

heo được chiều chuộng nào đó sẽ muốn uống trà ăn bánh, thậm chí nấu chút đồ ăn khuya, cho bên ban đêm bếp Ngự thiện phòng cũng phải lưu lại hai cái, thuận tiện lưu lại một ít đầu bếp và tạp dịch chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Nhưng Tân Thiếu Mẫn lại không hiểu, rốt cuộc là muốn lưu nàng lại để làm gì?

Nàng không làm đồ ăn, trước mắt lại không cần rửa rau, tạp vụ khác đều có một tạp dịch xử lý, nhưng ban thái giám khác tụ ở một chỗ rảnh rồi mài răng, còn lại ru rú ở một góc vụng trộm ngủ gật, còn nàng thì sao?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 2+3

Nàng vừa đói vừa mệt, cả người lại dính muốn chết, cuối cùng nàng còn phải tiếp tục làm tổ ở đây!

Đều do nàng có một đám đồng sự vô tình vô nghĩa, căn bản là có ý tìm kẻ chết thay, mới có thể cố tình chọc giận nàng, mà nàng thật sự đói đến điên rồi, đơn giản như vậy liền phát hỏa.

Cần phải làm thế nào để nàng không phát hỏa? Nàng chỉ ăn hai cái bánh màn thầu không có mùi vị, bọn họ lại tụ tập ở một chỗ ăn hương uống lạt... Tốt xấu gì đoàn người đều là đồng sự, phần nàng một bát canh thì đã sao?! Ác quá, thật là quá ác!

“Người đang làm gì?”

Phía sau bỗng có tiếng quát khiến tim nàng run lên, quay đầu lại - thật là hấn! “Thành công công...”

Hấn rũ mắt nhìn nàng, thấy trong miệng nàng đang cắn đồ ăn, khuôn mặt ngốc hoảng sợ.

“Ta van cầu người, ta xin nhờ người, ngàn vạn lần đừng nói ra, ngàn vạn lần đừng nói ra!” Nàng không nói hai lời nhét bó cải vào trong miệng, hai tay lau vội lên trên áo, rồi vội vàng bắt lấy vạt áo của hấn. “Đại ca, nơi này của ta có một chút đồ, người muốn hay không, ta chia cho người một nửa, hương vị của đồ này tuyệt đối ngon hơn bên ngoài!”

Nàng chính là nhất thời đói bụng mất đi lý trí, đợi đến khi nàng thanh tỉnh, nàng đã nắm lấy vài cái rau xanh thoát nhìn có thể ăn được, lại thuận tiện cầm thêm hai củ khoai lang, đào ra từ bên trong lò than, sau đó trốn đến cửa kho bên cạnh Ngự thiện phòng.

Hu hu... Nàng không muốn bị phạt, nàng đã vừa đói vừa mệt, lại phạt thêm nữa, không bằng ngày mai trực tiếp mang nàng đi chôn luôn đi.

Nhìn nàng phun một miệng đồ ăn ra, sau đó lại nhét vào trong miệng, vẻ mặt hoảng sợ như con thỏ, đỏ mắt tái mặt, nhưng hai tay còn không ngừng run rẩy, không biết tại sao, nhưng lại khiến hấn không nhịn được cười.

Hấn chỉ như thường ngày đến Ngự thiện phòng lấy chút đồ ăn khuya, sau khi nghe thấy kho hàng bên cạnh có tiếng động, đến xem một chút thôi, lại nhìn thấy có người đưa lưng về phía hấn, sau khi lên tiếng hỏi, thật không nghĩ đến sẽ gặp tình cảnh như vậy.

Tân Thiều Mẫn nhìn hấn hơi nghiêng mặt cười, đoán rằng người nọ có thể thương lượng, vội vàng buông hấn ra, đưa tay đào đào trên đất, khoai lang hấn là đã chín, có thể ăn.

Mặc kệ khoai lang nóng bỏng tay, nàng vừa lột vỏ vừa cầm vành tai, lột vỏ phần trên đầu có chút cháy đen, liền thấy màu vàng óng bên trong của khoai lang lộ ra ngoài, vừa nóng vừa thơm ngọt mê người, nàng không nói hai lời liền đưa đến trước mặt hấn.

“Đại ca, người ăn thử xem, không lừa người, tuyệt đối ăn ngon.”

Hấn theo bản năng quay mặt, thu lại ý cười trên mặt, khuôn mặt tuấn mỹ không giấu diếm có chút ghét bỏ.

Tân Thiều Mẫn thấy thế, cho rằng hấn ghét bỏ khoai lang không hợp vệ sinh, lập tức lột một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng, nóng đến mức nàng nhe răng trợn mắt lại lộ ra nụ cười thỏa mãn, khẽ tán thưởng: “Đồ ăn ngon...” Đây mới là đồ ăn, miệng nóng lại mang theo mùi vị đặc thù của khoai lang, vừa vào miệng liền tan ở trên đầu lưỡi của nàng! Nàng nhin không được lại lột một miếng nhỏ nữa, chẳng sợ nóng liền bỏ vào miệng.

Hấn trừng mắt nhìn nàng thỏa mãn đắc ý giống như có được thiên hạ, tưởng nàng động thủ muốn bóc vỏ cho hấn ăn, ai ngờ nàng lại đưa vào miệng chính mình, lúc này đây ngay cả hai mắt đều cười đến nheo lại, khóe môi gợi lên độ cong mê người, giống như nàng ăn sơn hào hải vị gì đó, món ăn quý, được làm kỳ công, nhưng trên thực tế, đây chẳng qua chỉ là khoai lang mà thôi.

Khoai lang, hấn đã ăn qua, nhưng đã không nhớ được ăn từ bao lâu trước, hấn sớm đã quên mùi vị.

Thấy nàng muốn cắn lấy toàn bộ, hấn không khỏi tức giận: “Không phải đưa cho ta ăn sao?”

Tân Thiều Mẫn nghe vậy, động tác liền dừng lại, trừng mắt nhìn khoai lang trong tay, giật mình, bản thân lại đói bụng đến mất đi lý trí, từ đầu đã quên mất hấn!

“Đại ca ném thử, ăn rất ngon!” Nàng nói xong, động thủ bóc đi vỏ bên ngoài, cái lưỡi thơm tho còn không ngừng liếm môi, như có ý muốn nuốt hết tất cả những gì còn dính ở trên môi xuống, một chút cũng không để lãng phí.

Thất nàng đưa đến, hấn mới giật mình thấy trong lúc nhất thời lại bị nàng ảnh hưởng. Từ đầu hấn không nghĩ sẽ ăn khoai lang này,

nhưng thấy tiểu thái giám ăn rất ngon, hấn cho rằng không đói bụng, nhưng lại muốn ăn.

Đưa tay tiếp nhận, khoai lang cực nóng, mùi thơm ngọt xông vào mũi, hấn cắn một miếng nhỏ, còn ngậm trong miệng, liền thấy nàng đã đứng ở gần bên cạnh.

“Ăn ngon, đúng không! Đại ca, ta nói với ngươi, cái này dùng lửa nướng khác hẳn với dùng nồi nấu, ta làm đất ướt sau đó bao lại ở bên ngoài củ khoai, đào một cái động quăng chút than vào, kể từ đó hương vị càng đậm, ngọt mà không ngấy, quan trọng nhất là mềm ngon, giống như vừa vào miệng liền tan, ăn ngon lắm đúng không!”

Hấn hơi nhăn mày, cảm thấy tiếng huyền não của nàng có chút âm ỉ, nhưng... Tiểu thái giám này nói đúng, nói ra mùi vị đưa vào miệng không sai chút nào, y hết như một người tham ăn, nhìn tuổi tác của hấn ước chừng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà sao lại luyện được miệng lưỡi tốt như vậy?

“Đại ca còn muốn nữa không, đây còn một củ cho ngươi!” Nàng một bộ hào phóng dâng củ khoai nàng đang thềm nhỏ dải lên, nhưng thật ra là muốn lấy khoai lang để tạo quan hệ, thậm chí còn muốn kéo hấn phạm tội cùng.

“... Vậy còn ngươi?” Nhìn hấn không nuốt nước miếng, nói muốn dâng khoai lang lên, nhưng tay lại run như vậy.

“Ta không đói bụng.” Giọng nói của nàng có chút hư nhược. Nàng không đói bụng, là sắp chết đói... Nhưng không có quan hệ, dù sao nhân sinh đến cũng đều không đi cùng một đường, nàng đã đi một lần, lại đi một lần nữa, cũng không có gì.

Hắn nhướn mày, khoe môi cong lên, bụng của nàng kêu to như sắp nổ tung, tiếng vang này vọng ra, quả thật là tiếng kêu rên của bụng, nháy mắt nàng một tay ôm bụng, vẻ mặt xấu hổ thẹn thùng cười, khiến hắn nhìn không được bật ra tiếng cười, thấy nàng càng cúi mặt thấp, ý cười trên mặt hắn càng sâu.

“Đại ca, đừng cười, khoai lang này đã hợp khẩu vị của ngươi, ngươi muốn ăn thì lấy nhanh đi.” Nhanh, nàng rất sợ cơn đói khát đến sẽ làm ra chuyện hổ thẹn lương tâm, nháy mắt sẽ cắn nuốt lý trí của nàng, khiến nàng ôm khoai lang bỏ chạy.

Hắn cười nheo mắt, thật sự đưa tay, khoai lang nóng lại bị nàng nắm rất chặt.

“Ngươi không buông tay, ta lấy thế nào?” Giọng nói trầm thấp khiến người khác không phát hiện ý cười của hắn.

“Ô ô...” Nàng lên tiếng đáp, muốn buông tay, nhưng mà khoai lang tới tay lại cứ như vậy bay đi, sao nàng lại làm bản thân thất vọng như vậy? Cố tình lại là thái giám nhị đẳng của Ngự thiện phòng, đừng nói ăn no, chỉ cần không cần thận một chút ngay cả chết như thế nào cũng không biết, ở loại tình huống này, nàng có thể hy vọng xa vời không?

Không phải chỉ là một củ khoai sao, buông tay đi, buông một củ khoai lang, trời cao biển rộng... Ngay tại lúc nàng dùng sức nuốt xuống từng ngụm nước miếng, bên tai liền vang lên tiếng cười to không chút khách khí.

Nàng hai mắt ngây ngốc nhìn hắn, ánh trăng chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cặp mắt kia vẫn lạnh nhạt giống như lần đầu tiên gặp nhau, nhưng giờ phút này lại hàm chứa ý cười, khiến nàng

không khỏi thất thán, thẳng đến khi có người nghe tiếng vang chạy tới - -

“Ai ở đó?!”

Hắn bỗng thu lại ý cười, cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói: “Thế nào, ta ở chỗ nào còn phải nói trước với người một tiếng sao?”

Hai mắt Tân Thiệu Mẫn không chớp, trực giác cảm thấy hắn cười hay không cười khác biệt đến mức dọa người, giọng nói giống như thì thầm trong cuống họng, nhưng khi lọt vào tai lại gây chấn động, hàm chứa một cỗ sát ý lạnh lùng.

“Là nô tài không biết Thành công công ở trong này, nô tài lập tức lui ra.” Người tới không phải ai khác, đúng là La Nhưộng, hắn gần như té rời đi.

Cái này thật sự khiến Tân Thiệu Mẫn mở rộng tầm mắt. Tuy La Nhưộng không phải là đại ác nhân, nhưng hắn chưởng quản Ngự thiện phòng, phía dưới hắn có mấy trăm người, không khỏi có chút ngạo mạn, đối với người khác vênh mặt hất hàm sai khiến cũng không tránh được, vậy mà hắn ở đây trước mặt vị Thành công công này sợ tới mức xưng hô nô tài... Đại khái là quan hệ phẩm cấp đi, không biết vị Thành công công người bên cạnh Hoàng thượng này hàm mấy phẩm?

Mà hắn, vô tâm để ý đến tâm tư của Tân Thiệu Mẫn, không hiểu bản thân mình thế nào lại lần nữa cười với vị tiểu thái giám này.

Cười... hắn đã bao lâu rồi không cười vui vẻ đến như vậy? Từ trong nội tâm cảm thấy vui vẻ như vậy?

“Đại ca... À không, Thành công công, nô tài có tội rồi...” Lượm lời nói có nghĩa dùng một chút, không biết có đủ biểu hiện thành ý của nàng không. Thật sự không thể trách nàng, nàng không làm qua thái giám, không hiểu quy củ, không phải nàng cố ý gọi hấn là đại ca, thái giám chắc là không thể kêu đại ca đi...

Hấn thấy nàng cúi thấp đầu, kinh sợ, không hiểu sao lại sinh ra một cỗ ảo não, đang muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng nhìn hai tay nàng giờ khoai lang thật cáo, gần như chưa từng quên lấy khoai lang hồi lộ hấn, khiến hấn không tự chủ được sinh ra một cỗ ảo tưởng, lấy trong hộp đựng thức ăn trong tay ra một khối bánh ngọt, chậm rãi đưa đến trước mặt nàng, lại chậm rãi di động lên động.

“Thơm qua... Đây là mùi đường đỏ mật hạnh đào.” Mũi nàng ngửi, hai mắt nháy nháy nhìn khối điểm tâm giữa không trung kia.

Nháy mắt, tiếng cười lại vang lên, nàng ngậy người nhìn, giật mình, mình đói bụng đến mức hồng rồi, hình tượng đã không còn sót lại chút nào, nhưng mặc kệ thế nào, nàng vẫn muốn mặt mũi, không thể lại phóng túng bản thân. Nàng ho nhẹ một tiếng, vụng trộm nuốt một ngụm nước miếng, vụn phần gian nam nhét khoai lang vào tay hấn: “Thành công công...”

“Kêu đại ca.” Hấn thích được gọi là đại ca, thích cách gọi sang sảng không có tâm cơ này.

“Đại ca!” Nói thật, nàng cũng cảm thấy cách gọi này thoải mái hơn: “Khoai lang này nhớ phải ăn nóng, tuy rằng lạnh cũng có mùi vị, nhưng ta thích ăn nóng hơn.”

Hấn nhướn đôi mày rậm, đặt khoai lang vào trong hộp đựng đồ ăn, giống như không chút để ý nói: “Khoai lang này để vào đây, vậy

bánh ngọt này liền không có chỗ để, cho người.”

“Có thể chứ?” Hai mắt nàng sáng lên.

“Cầm.” Hấn ném bánh ngọt đi.

Tân Thiều Mẫn là người ra sao, nàng tốt nghiệp Cảnh Đại, tuy rằng làm công việc giám thức, nhưng judo không thủ đạo cũng biết vài bước cơ bản, nếu nàng tiếp không được, thật muốn rơi xuống núi về nhà rồi.

Chỉ thấy nàng đưa tay đón, sau đó nhin không được cắn một miếng, mùi vị mềm mịn kèm với ngọt ngào, hơn nữa - -“Oa, một khối hạnh đào lớn nha!”

“Hoàng thượng muốn ăn, có thể nhỏ sao?”

“Nói cũng đúng, Hoàng thượng muốn ăn, đương nhiên - -” Ngay tại lúc nàng cắn miếng thứ hai, nàng liền nhả ra, nghiêm mặt hỏi: “Đại ca, Hoàng thượng ăn, ta ăn như vậy...”

“Tử tội.”

Tân Thiều Mẫn hít một hơi, thân mình như cây liễu, lưng lay sắp đổ. Không phải đâu... Một nàng còn cảm thấy hấn là người không tòi, đổi khoai lang lấy bánh ngọt, vậy mà cả đám thái giám này đều biến thái không tim không phổi, chuyên lấy chính người làm thú vui!

Thấy nàng như bị lời phách đánh trúng, hấn không khỏi cười nhẹ: “Người không nói, ta không nói, ai biết.”

Tân Thiều Mẫn nghe vậy, nháy mắt biết mình được sống, vẻ mặt áy náy lại thật có lỗi nói: “Đại ca, người thật tốt.”

Nàng thật tệ, vừa mới mắng hấn ở trong lòng, ai bảo hấn không nói sớm chứ?

“Mau ăn.”

Tân Thiều Mẫn lập tức há mồm ăn chứng cứ phạm tội vào trong miệng, ăn hai ba lần, liền lộ ra khuôn mặt thỏa mãn vui vẻ, khiến hấn không khỏi cười vui trong lòng.

“Cái này cũng cho người.” Nói xong, hấn đã lấy ra hai cái bánh bao ở tầng thứ hai của hộp đựng thức ăn.

“Thật sự có thể chứ?” Nàng kích động hỏi, nước mắt xuất hiện ở trong mắt: “Đại ca, có phải sẽ hại người bị mắng không? Nếu như bị phạt thì làm sao bây giờ?” Ô ô, đại ca thật sự là người tốt nhất trên đời, là người đối với nàng tốt nhất từ khi nàng đến thế giới này, quả nhiên trong thế giới đen tối này, cũng có thể tìm được một tia ánh sáng nhàn nhạt.

“Nhưng người phải nói cho ta biết, bên trong bánh bao là cái gì.” Hấn cầm bánh bao ở trong tay.

Tân Thiều Mẫn híp mắt lại, chậm rãi hít một hơi, rồi đột nhiên cười nói: “Bên trong có nấm, tôm, thịt, măng, hạt dẻ, còn có lòng đỏ trứng.”

Tiểu thái giám này là cầu chuyển thế sao? Nếu không sao cái mũi lại lợi hại như vậy. Lúc trước khi hấn thoát ra đường đồ mật hạnh đào, liền khiến hấn kinh ngạc, không nghĩ tới bây giờ càng lắm hấn giật mình hơn.

“Đi thôi.” Hấn bất ngờ nói.

“Đi đâu?”

Hắn không trả lời, đi đến bên ngoài Ngự thiện phòng, chỉ thấy La Ký cúi người vắn an, hắn nhân tiện nói: “Sau này đừng để cho hắn trực, mặc kệ hắn là na nhất ban, giờ mẹo bắt đầu làm việc, giờ tuất nghỉ ngơi.”

“Nô tài đã biết.”

“Giờ tuất canh ba ngày mai, gặp ngoài Ngọc Tuyên cung.” Dứt lời, hắn đi thẳng.

Nàng ngây ngốc, một lúc lâu sau mới biết quy định thời gian làm việc cho nàng, còn ước hẹn với nàng...

Đại ca, người thật tốt!

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 3+1

Từ sau khi Thành Hâm bảo vệ nàng trước mặt La Ký, cuộc sống của nàng tại Ngự thiện phòng thật sự trở nên thuận buồm xuôi gió khiến cho mọi người đổ mắt vì ganh tỵ.

Nàng bắt đầu làm việc vào giờ mảo, đến giờ Tuất là xong, hơn nữa, trọng điểm ở chỗ, nàng không cần rửa rau, chỉ cần lấy đồ ăn, đôi khi còn có thể ăn điểm tâm, mà chuyện làm người ta vui vẻ nhất là - sau khi xong việc nàng còn có một bữa ăn khuya!

Cũng không phải nàng muốn nói, nhưng vị đại ca kia thật ra cũng là người tốt, ngoại trừ có chút kỳ quái, trên cơ bản cũng không có gì để soi mói.

“Không đoán ra được?” Hắc đề hộp thức ăn, cực kỳ hứng thú hỏi.

Tân Thiệu Mẫn hơi híp mắt lại, chậm rãi ngửi ngửi, không bỏ qua bất cứ dấu vết nào. “Ừm... Đại ca, ta nghĩ trong này có nguyên liệu chính là củ ấu, nhưng ta lại không biết tên của món này, huynh có biết không...củ ấu có một cái tên cổ, nhưng mà ta...”

“Thôi, cho người đi.”

“Không không không, chờ ta chút nữa, ta chắc chắn sẽ nhớ ra.” Nàng đẩy hộp cơm về lại cho hắn, dứt khoát nhắm mắt suy nghĩ, đột

nhien, đầu lại bị cái gì đó đập trúng, khiến nàng phải mở mắt, ánh mắt ai oán.

“Ánh mắt đó của ngươi là sao?” Hắc tức giận liếc nàng một cái, nhặt hung khí đập trúng nàng từ dưới đất lên. “Là hạt dẻ chín.”

“Hạt dẻ?” Nàng nhận lấy, ngẩng đầu nhìn lại, kinh hãi nhìn cành cây, từng chùm hạt dẻ vẫn còn được bao bọc trong vỏ quả đầy gai. “Thì ra đây là cây hạt dẻ... có nhiều hạt dẻ thật đấy!” Nàng hô lên đầy ngạc nhiên, tiếc rằng sắc trời khá tối, nàng chỉ có thể nhìn được một ít, chỉ là nắm những hạt dẻ trong tay, làm cho nàng bỗng nhiên nhớ tới...” Hạt dẻ nước, ta nhớ ra rồi, là hạt dẻ nước. Nó sinh trưởng trong nước, gọi là hạt dẻ nước!”

Thành Hâm nhìn nàng vui vẻ khoa chân múa tay, giống như gặp được chuyện vui trong cuộc sống, khiến hắc không khỏi mỉm cười. “Đoán đúng rồi, ăn đi.” Vừa rồi hắc đã muốn hắc ta(Tân Thiểu Mẫn) ăn, cũng không nghĩ tới hắc ta kiên trì phải đoán ra mới nhận, nói hắc thích việc làm khó dễ hắc ta(Tân Thiểu Mẫn), nhưng hắc cảm thấy bản thân hắc cũng chơi đến nghiện.

Không thể không nói, khứu giác của hắc ta(Tân Thiểu Mẫn) thật sự rất tuyệt, mặc kệ hắc thử như thế nào, gần như không có món ăn nào hắc ta(Tân Thiểu Mẫn) đoán không ra.

“Đa tạ đại ca!” Nàng đón lấy hộp cơm như việc đương nhiên.

Mở nắp ra, có mấy món đồ ăn bên trong, vẫn còn ấm, có vẻ như vừa lấy ra từ Ngự thiện phòng, so với lương khô nàng thường ăn, thật sự là tốt đến mức không thể tốt hơn.

“Đại ca, huynh ngươi có muốn ăn chút hay không?”

“ Không cần. “

Nàng gấp đồ ăn cho vào miệng, né tránh ánh mắt nóng rực hơi nghi ngờ của hắn. “Huynh không đói bụng sao?”

“Không đói bụng.”

Nàng lại gấp thêm hai miếng, trong ánh mắt chăm chú của hắn, cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi: “Đại ca, huynh không đói bụng sao lại cứ nhìn ta chăm chăm vậy?” Nàng thở dài, gấp một miếng đồ ăn, đưa trực tiếp đến bên miệng hắn.

“ Đại ca, ăn chút.”

Hắn quay mặt, nàng lại kiên trì đưa đến bên miệng, làm hắn không thể không há miệng.

“Đúng rồi, chắc chắn huynh rất đói, nếu không nhìn ta chăm chăm làm gì chứ?” Cái người dở hơi này cũng thật là, làm nàng dạo này bị nhìn đến mức tâm hoảng ý loạn.

“ Người không nghĩ tới đồ ăn này có độc sao?” Hắn chợt hỏi.

Nàng ngừng lại, lập tức cười haha. “ Đồ hoàng thượng ăn, sao có thể có độc?” Vị đại ca này của nàng có một tật xấu là thích hù dọa nàng, nàng cũng không nắm rõ cung quy nên thường bị hắn dọa đến ngẩn người, nhưng lâu cũng dần quen.

“ Chính đồ của Hoàng Thượng ăn mới có độc.” Cho nên hắn mới không thể nào hiểu được vì sao mỗi lần hắn ta(Tân Thiểu Mẫn) ăn cái gì cũng có thể buông lỏng thoải mái như vậy, đủ để khiến hắn thèm nhỏ dãi.

Tân Thiểu Mẫn nháy mắt mấy cái, nhìn về phía hộp cơm, nhớ tới chuyện Hà Bích từng nói qua rằng Thọ Ương từng là thái giám thử độc cho hoàng thượng. Nàng không thể bình luận rằng cuối cùng là do hoàng thượng không tốt đến mức có người muốn làm phản, hay là có người lòng lang dạ thú, hơn nữa, có lẽ cho đến ngày nàng có thể ra khỏi cung, việc này cũng không đến phiên nàng quản.

“Không dám ăn?” Hấn cười, nheo mắt hỏi.

“Không phải, chỉ là cảm thấy...” Nàng cúi xuống, tiếp tục gấp đồ lên ăn. “Đồ ăn ngon như vậy, lại cho thêm độc, không phải quá phung phí của trời hay sao?”

Hấn giật mình nhìn hấn ta(Tân Thiểu Mẫn), chỉ vì đáp án của hấn ta(Tân Thiểu Mẫn) nằm ngoài dự đoán của hấn. Vốn chỉ định dọa hấn ta(Tân Thiểu Mẫn), nhưng hấn ta(Tân Thiểu Mẫn) không những không sợ độc, lại sợ không có đồ ăn.

“Người tên là gì?” Hấn hỏi.

Tân Thiểu Mẫn nghe vậy, vẻ mặt cảm động giương mắt. “Đại ca, ta tên là Thiểu Mẫn.” Nàng không chút do dự nói ra tên thật. Đại ca nguyên ý hỏi tên nàng, có nghĩa là hấn thực sự xem nàng như bằng hữu rồi sao? Lúc trước có mấy lần nàng định tự giới thiệu, nhưng cứ lần lượt bỏ qua cơ hội, vì thế từ bỏ.

“ Thiểu Mẫn sao?” Hấn khẽ gọi tên nàng.

“ Đại ca, đợi cho tất cả cây dẻ đều đã chín, có thể đến hái ăn không?” Nàng chỉ vào hạt dẻ đã phá vỏ trên đất. “ Huynh biết không, nếu xào qua hạt dẻ với đường và cát, thật sự sẽ ăn ngon muốn chết.”

Giọng nói của đại ca thật sự trầm thấp, êm tai, trầm hùng như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, khi gọi tên nàng, không hiểu sao tim nàng lại đập nhanh hơn, nếu như không có gì để nói, sẽ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Hắn không khỏi buồn cười liếc nhìn nàng. “Chưa từng nghe qua phương pháp này.”

“Vậy sao, chứng tỏ ở đây không ai làm như vậy.” Nàng bóp cổ tay, nhìn cây than thờ.

“Ăn đồ của người đi, ta muốn về Ngọc Tuyền cũng rồi.” Hắn thúc giục.

“À...” Tuy nàng muốn ăn uống phóng khoáng như thường ngày, nhưng thật sự có chút khó khăn. Bởi vì đĩa nàng chỉ cần vừa chuyển động, ánh mắt của hắn lại tập trung vào đó, hơn nữa lại cố chấp đứng trước mặt nàng, khiến nàng không thể tự nhiên.

Không thể trách nàng, không ai có thể bình tâm tĩnh khí ăn cơm khi có người nhìn mình chăm chăm, hơn nữa đối phương còn là nam nhân trưởng thành rất khá... Không, hắn là thái giám, không thể tính là nam nhân, nhưng hắn lại có vẻ ngoài thật sự nam tính, tuy có hơi gầy, nhưng thân mình rất cao, hơn nữa khuôn mặt lại thật sự rất quyến rũ mắt nhìn của người khác, thuộc dạng Hoa mỹ nam(chỉ nam nhân đẹp), làm thái giám thật sự khiến cho người ta tiếc nuối.

Càng tệ hơn là.... Có thể đừng nhìn nàng chăm chăm được không hả? Điểm này khiến cho nàng vừa yêu vừa hận, lại không thể nào quên được!

Gác chuyện đại ca sang một bên, Thiều Mẫn cũng không thể thích ứng được với cuộc sống trong cung, đại khái phải nhờ Đại Thông giải thích vấn đề.

Tuy nói đã là mùa thu, nhưng thời tiết lúc này vẫn còn thật sự oi bức, có khi sức lực còn nhiều, mấy người cùng làm việc sẽ đổ đầy mấy thùng nước, cả nhóm người ngang nhiên để lộ ngực, lau thân thể, có người nào cảm thấy quá nóng, còn có thể trực tiếp cởi sạch, ngênh ngang tắm rửa cạnh thùng gỗ.

Nàng nghĩ là do mọi người cho rằng tất cả đều giống nhau, không có gì để che giấu, nhưng vấn đề là, nàng không giống họ!

Dù cho có nhiều thái giám có vẻ ngoài thanh tú như cô nương gia, nhưng vừa nhìn bộ ngực bằng phẳng thì liền biếth cân xứng. Cho nên nói nàng có thể xen lẫn ở trong đám thái giám cũng không khó hiểu, còn có thể nói là không có sơ hở, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ nhân, mà còn là người văn minh, nàng hiểu rất rõ đạo lý "phi lễ chớ nhìn".

Cho nên trong thời gian đoàn người tắm rửa, nàng tận lực trốn tránh, nhưng vấn đề là, nàng phải tắm rửa thế nào đây?

Khứu giác của nàng cực kỳ nhạy bén, không muốn người thấy mùi trên người mình, càng không muốn để người khác người thấy mùi mồ hôi của bản thân.

Cho nên nàng luôn nhân lúc không có ai trong phòng, nhanh chóng lai người, nhưng lau người chỉ có thể đổi lấy sự sáng khoái ngắn ngủi, nàng muốn là thực sự được ngâm mình trong nước, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nàng cũng nghĩ tới một địa điểm tốt.

Nhân lúc trời còn sáng hẳn, Tân Thiểu Mẫn nhanh chóng chuồn vào Ngọc Tuyền cung.

Ha ha, nàng và đại ca luôn hẹn gặp ở chỗ này, chưa từng gặp ai khác bước vào toà cung điện này, cho nên cho nên nàng không cần lo lắng sẽ bị người sẽ bị người ta phát hiện, mà nơi nàng đang tới, là một hồ nước.

Nàng đã đến đây lúc trời còn chưa tối, phát hiện hồ nước này trong suốt, có thể nhìn thấy cá ở bên trong. cho nên nàng cả gan tắm rửa, chậm rãi tắm rửa.

Nàng dùng mũi chân thử nhiệt độ nước, hơi lạnh hơn suy nghĩ của nàng, nhưng muốn tắm nước nóng là ước mơ quá xa xỉ, hiện tại nàng không dám mong ước nhiều, có chỗ an toàn để tắm, nàng đã có thể cười trộm rồi.

Thổi tắt đèn lồng, nàng nhanh chóng tháo dây lưng, cởi bỏ dây bó, dần dần bước vào trong hồ nước, nàng phát ra tiếng cười nho nhỏ, nhưng lập tức lại nở nụ cười thoải mái.

Thoải mái quá! Đây mới là tắm rửa! Nước hồ bao quang người nàng, nói không hết cảm giác sung sướng này.

Nàng nằm ngửa trên mặt hồ, trong thấy những ngôi sao sáng trên bầu trời đêm, nhưng nàng lại không tìm thấy sao Bắc Cực và sao Bắc Đẩu, bởi vì nơi này không phải Bắc bán cầu hay vì đây là một thời không khác?

Mấy vấn đề này nàng cũng chẳng nghĩ nhiều, bởi vì nói cho cùng, dù nàng đang ở nơi nào, cũng không thể thay đổi vận mệnh của nàng đã khác.

Cho nên, trời sinh voi sinh cỏ, ăn thật no ngủ ngon, là những yêu cầu cơ bản của nàng với cuộc sống, cho dù nơi này khó khăn, hỗn tạp, nhưng nàng muốn nghiêm túc lẫn lộn, mới không uổng công đi lần này.

Đang suy nghĩ, một làn hương thơm của đồ ăn theo gió bay đến, mùi hương cực nhạt, hướng gió đang là từ bắc đến nam, vậy...nàng lập tức chìm vào trong hồ, muốn xác định xem có ai xuất hiện từ hướng đó không?

“...Thiếu Mẫn?”

Tân Thiếu Mẫn sửng sốt, “Đại ca?” Ôi trời, sao đại ca cũng ở đây?

“Người làm gì trong này?” Câu hỏi này của hắn cũng là đồ thừa, bởi vì hắn đã sớm thấy rõ từ lâu.

Vừa rồi, lúc hắn muốn đi ra từ sau núi giả, mơ hồ nghe được tiếng nước, mặc dù cảm giác là không có khả năng có người cả gan dám đến Ngọc Tuyền cung, thậm chí còn đến hồ nghịch nước, hắn tận lực giảm nhẹ bước chân, tiến lại gần, chỉ thấy trong hồ có người, đột nhiên người đó quay lại, trong nháy mắt đó hắn nhìn thấy mặt nàng, tóc của nàng... thân hình của nàng.

Nữ nhân....Tân Thiếu Mẫn là nữ nhân!

“Ta ta ta.... bắt cá.” Nàng vừa nói vừa vụng trộm bò lên bờ, định mặc đồ trong thời gian ngắn nhất, nhưng trong thực tế thì đây là một việc có độ khó rất cao, bởi vì toàn thân nàng ướt đầm, dù đã chuẩn bị khăn lau, nhưng hiện tại nàng không có cách nào để lau tóc, lau người.

Thấy thế, trong lòng hắn mắg thẳm, ngẳm mở to mắt.

Khiến cho hắn kinh ngạc, không chỉ bởi vì nàng là nữ nhân, mà bởi nàng là nữ nhân, lại giả làm thái giám tiến cung, có thể do âm mưu nào đó. Hành động này cũng giống như phản bội, khiến trong lòng hắn xuất hiện sự giận dữ tột cùng.

Căm tức trừng nàng, lại nhìn thoáng qua thân hình nửa trần trụi của nàng, đột nhiên hắn dừng lại - nếu nàng mang theo quỹ kế vào cung, sao lại không có chút phòng bị?

Nơi này không có đèn, ánh trăng mờ ảo, hắn thấy được rõ ràng là nhờ nhãn lực tốt, nhưng nàng không có khả năng nhìn thấy chính bản thân mình, cho nên lại vẫn bối rối mặc quần áo, không nhìn về phía hắn, không phát hiện ánh mắt của hắn, khi tìm đai lưng, đã quên thắt dây áo.

Gian tế bị phái tiến cung có thể bối rối giống như nàng vậy sao? Nhớ lại tính cách thẳng thắn rộng rãi của nàng, tướng ăn không điều bộ kia, sao có thể giao trọng trách cho nàng chứ?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2

Nhưng, nàng là cô nương lại giả dạng thái giám, chuyện ấy là việc không thể chối bỏ được... Trong lúc này, hắn không phân biệt được mình buồn bực là vì nàng có thể là gian tế, hay là vì tất cả những điều tốt đẹp của nàng chỉ là diễn trò.

Thở dài, hắn nhặt đai lưng trên mặt đất lên, đưa cho nàng.

Bị đai lưng chạm vào, Tân Thiếu Mẫn hơi cứng người, sau đó nhanh chóng nhận lấy, “Đa tạ đại ca”. Nàng miệng nói tay làm, nhưng nhanh chóng có gì đó không đúng, không khỏi hỏi: “Đại ca, mắt huynh tốt lắm sao?”

“... Không tồi.”

“Vậy sao huynh có thể nhặt được đai lưng của ta?” Nàng đã thói tắt đèn lồng, trên tay đại ca cũng không cầm đèn... Làm sao hắn thấy được?”

“ Bởi vì ta giẫm lên nó.”

“Vậy à.” Nàng an tâm rồi. Nhanh chóng mang thắt lưng, sau khi kéo chỉnh lại y phục, lại nhanh chóng dùng khăn lau má tóc dài, hỏi người bên cạnh: “Đại ca, làm sao huynh lại đến đây?”

Dù cho trời đã rất tối, ánh trăng mờ ảo, không nhìn thấy rõ, nhưng lúc này nàng trần truồng lên bờ, dù thế nào nữa cũng cảm

thấy thật thẹn thùng.

“Đi ngang qua.” Hấn ngang nhiên xem xét nàng. Từ đầu nàng đã không biết bản thân mình lau tóc là hành động tràn ngập hương vị của nữ nhân.

“ Thế nhưng ta vừa mới ngửi được mùi đồ ăn là từ đầu kia đến, không phải từ ngoài điện.” Nếu là ngoài điện có động tĩnh, nàng sẽ phát hiện, nhưng hấn lại từ trong điện đi tới khiến nàng không có phòng bị.

“...Chắc chắn đời trước ngươi là con chó.” Ăn đưa đồ ăn mang theo cho nàng, dễ dàng dời sự chú ý của nàng, “Bên trong có đồ ăn khuya không dùng, có vài cái bánh bao, có muốn nếm thử không?”

“Có thể chứ?” Nàng liền đưa tay đón lấy, mở nắp hộp lên, lập tức nhú mào. “Đại ca”.

“Làm sao vậy?”

“Sao bên trong lại có mùi thuốc súng?”

Hấn nghe vậy, ngây ra một lúc, nhận lại hộp đựng thức ăn ngửi thử, chỉ nghe được mùi thịt kho tàu cùng với cá, mùi hương bên trong có thể che giấu bất kỳ mùi nào khác, nhưng nàng...lại phát hiện ra được.

Càng quở dị là, sao nàng từng ngửi mùi thuốc súng để khẳng định chắc chắn như vậy?

“Ta không ngửi được gì cả.”

“Nhưng mà...” Nàng lại ngửi ngửi, mày nhú lại “Đây là mùi thuốc súng đen, sao trong hộp đựng thức ăn lại có mùi này, đại ca, huynh lấy hộp thức ăn này từ đâu?” Nàng biết rằng mình không nên lo chuyện không đâu, nhiều chuyện không bằng bớt chuyện, nhưng mà chuyện hoả dược là việc không thể nói đùa, nếu không chuẩn bị tốt thì sẽ gây ra chết người.

“Tất nhiên là từ Ngự Thiện Phòng.” Sau khi nhìn kỹ nàng thật lâu, hấn mới hỏi với sự thăm dò: “Làm sao một tên thái giám như người có thể biết được nhiều việc như vậy, ngay cả thuốc súng cũng biết phân biệt?”

Khi nàng nói thuốc nổ đen, lòng hấn buồn bực giống như là bị người ta bóp chặt. Nàng không nên hiểu, càng không nên biết được tên thuốc súng, tất cả những thứ đó đều nói lên rằng nàng tiến cũng là có mục đích, nghĩa là thẳng thắn ngay thẳng lâu nay của nàng đều là giả!

Một cho hấn còn một lòng tìm lý do cho nàng, nào ngờ nàng lại... Ngừng lại, hấn kinh ngạc nhìn nàng. Nàng là ai chứ, lại có thể khiến hấn tìm lý do cho nàng! Có thể khiến hấn hết lần này tới lần khác như vậy, chỉ vì nàng là tri kỷ khó gặp, chỉ là, thân phận của nàng khiến hấn không thể không phòng bị.

“Ta...” Nàng ngậy ra, gãi gãi mái tóc dài còn ướt. “Thực ra...cái này nên nói thế nào nhỉ?” Nàng không muốn giấu diếm hấn, nhưng nàng cho rằng nàng nói hấn sẽ không tin, nên phải nói vòng vo, sau khi suy nghĩ xong, nàng dứt khoát nắm lấy tay hấn.

“Đại ca, chúng ta đến một nơi nào đó sáng sáng nói chuyện.” Nơi này quá mờ, tối đến mức nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của

hắn, chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng dị thường, khiến nàng không khỏi cảm thấy tâm hoảng ý loạn, ngay cả nói chuyện cũng khó mở lời.

Hắn vốn định rút tay về, nhưng sau đó, lại đi theo bước chân nàng, đi đến gần cửa cung, dưới tàng cây hạt dẻ, trời vẫn tối như cũ, nhưng ít đi rất nhiều bóng cây, đối với nàng mà nói đã sáng hơn nhiều.

“Người muốn nói gì?” Hắn cho nàng một cơ hội cuối cùng, chờ nàng thuyết phục mình.

“Thực ra...lần đầu tiên ta gặp đại ca, là mới tỉnh dậy sau hôn mê, đầu trống rỗng, cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho nên mới giữ lấy đại ca hỏi những vấn đề kỳ quái.”

Hắn khẽ nhếch lông mày, nhớ lại đêm đó, phản ứng của nàng thật sự rất kỳ quái.

“Cho nên, biết một số việc là căn cứ vào bản năng, nhưng mà đến việc ta là ai, ta cũng quên, nhưng việc này ta lại không thể nói với người nào, chỉ có thể ngoan ngoãn làm tốt công việc mà người ta giao cho, nhưng may mắn là ta gặp được đại ca, khiến cho cuộc sống của ta tốt hơn nhiều.” Đây là nàng nói nửa giả nửa thật, cũng không tính là nói dối.

Hắn không nói gì, hơi nheo mắt.” Nếu như người đã quên tất cả, sao lại nói với ta người tên Thiệu Mẫn?”

“.... Bởi vì ta cảm thấy như ta đang sống lại một cuộc sống mới, nên đặt tên cho mình, nhưng mà mọi người vẫn gọi ta là Thợ Ương.” Sao đầu đại ca lại suy nghĩ nhanh vậy, tùy tiện liền có thể tìm ra sơ hở của nàng, khiến nàng ứng phó rất vất vả.

“Thật sao?” Hấn vẫn hoài nghi như cũ.

Không bám theo hoài nghi của hấn, nàng nói thẳng: “Nhưng mà trước mắt mới là chuyện quan trọng, đó là phải điều tra thêm vì sao hộp cơm Ngự Thiện Phòng lại có mùi thuốc súng, đây chính là đồ ăn của hoàng thượng, nếu sai lầm như vậy là không ổn.” Nàng nhất định phải nói, nàng thực sự không phải người nhiều chuyện, nhưng bây giờ việc này liên quan đến đại ca, nếu hấn xảy ra chuyện, nàng sẽ rất khó chịu.

“Người quan tâm hoàng thượng như vậy? Chẳng lẽ người ở Ngự thiện phòng chưa nghe đến chuyện của hoàng thượng sao?” Hấn vuốt môi, cười như không cười, nói: “Hấn lại là tên sát tinh.”

“Sát tinh sao...” Nàng gượng cười. Thân là người bên người hoàng thượng, hấn cũng nói hoàng thượng như vậy, trong lúc nhất thời cũng không phân rõ hấn đang thử thăm dò hay là trào phúng. “Chuyện đó không hề có căn cứ, nếu người bên cạnh cứ vô cớ tử vong thì có thể bị nói là sát tinh thì trong cung của chúng ta thật không ít sát tinh”

“Sao?”

“Thật nha, giống như Lai Phúc làm cùng với ta, hấn từ ba tuổi đã không có cha, năm tuổi không có mẹ, đến khi bảy tuổi thì đệ muội đều không còn, từ đó một thân một mình liền vào cung, còn có người tên Lai Xuân, cũng tương tự như vậy, còn như ta cái gì cũng quên mất, dù ngoài cung có người nhà muốn chờ ta, cũng như không, vậy ta cũng là sát tinh nhỉ?” Nói thật, nàng cũng là cô nhi, ngay từ đầu cái gì cũng không có, cho nên dứt khoát thi vào đại học cảnh sát, chẳng những có tiền xài vặt còn cung cấp ký túc xá, thực sự quá phù hợp với yêu cầu của nàng. “Nhưng mà ngược lại có

một cách nói thế này, dĩ sát chế sát (giống như lấy độc trị độc vậy), chúng ta ở trong cung đối đầu với sát tinh hoàng đế, không chừng lại kiềm chế lẫn nhau.”

Hắn hứng thú nhìn nàng rất lâu, bất ngờ nói: “ Cho nên tiểu sát tinh như ngươi muốn đến bên cạnh hoàng thượng?”

“Không, ta không nghĩ như vậy.” Không cần thận trọng thấy mặt hắn cũng có thể bị giết chết, cá tính không tập rung này của nàng hắn không thích hợp. “Nhưng mà nếu hoàng thượng cũng như huynh vậy thì ta sẽ đồng ý.”

“ Giống ta?”

“Đúng vậy, bởi vì đại ca đối xử với ta rất tốt, ta mới có thể lo lắng nếu hoàng thượng xảy ra chuyện sẽ ảnh hưởng đến huynh,”

“Người đang sợ nếu không có ta sẽ không có ai bảo vệ người thì có.”

“Cũng đúng nha!” Có lẽ hôm nào đó nàng sẽ rời cung, còn cần hắn che chở cho nàng sao? Nàng đây là uống nước nhớ nguồn, hiểu được có ơn phải báo có được hay không?

Khoé môi hắn hơi nhếch lên. Nhãn lực hắn vô cùng tốt, dù trong bóng tối, hắn cũng có thể nhìn nàng rõ ràng. Tóc dài của nàng rối tung, lộ ra khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nho nhã, nhưng mà hấp dẫn người ta nhất là cặp mắt kia, giống như biết nói, lại không giấu được tâm tư, còn có cái miệng đó, rõ ràng nhỏ nhắn, vậy mà mỗi lần ăn cứ phải nhét đầy miệng, nhai rồi cười híp mắt, giống như đang ăn thứ gì đó rất tuyệt.

“... Đại ca, huynh nhìn ta làm gì?” Bây giờ nàng đâu có ăn gì, không cần nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn ăn nàng vậy.

Hắn hoàn hồn, hừ lạnh. “Dám nói hoàng thượng là sát tinh, Thiếu Mẫn... dù người có 10 cái đầu cũng không đủ để chặt.”

Gì cơ? Sao đột nhiên đề tài lại nhảy xa vậy? Không phải nàng muốn nói, nhưng mà suy nghĩ của đại ca nhảy vọt quá nhanh đi. “Dù sao hoàng thượng cũng không nghe thấy được, chỗ này chỉ có đại ca...” Đột nhiên nàng nhớ đến đại ca là người hầu bên người hoàng thượng. “Đại ca, huynh sẽ không nói cho hoàng thượng chứ?” Nàng nơm nớp lo sợ, giương mắt, nỗ lực cười nịnh nọt.

“Người nói thử xem?” Hắn cười đầy tuấn mỹ mê người.

“Đại ca, hồ dữ không ăn thịt con mà.” Nàng len lén nắm chặt vạt áo hắn. Người nói hoàng thượng là sát tinh trước không phải nàng cơ mà!

“Ta không thể sinh ra người.” Hắn cười trầm.

“Đại ca...” Thấy hắn cười, nàng liền biết hắn nói đùa, nhưng vấn đề là, dù trái tim nàng mạnh mẽ, cũng không chịu nổi việc hắn nhiều lần làm hoảng sợ, nhất là khi đối phương nhắc đến hoàng đế, nàng chỉ có thể chờ chết.

Hắn vẫn cười như cũ, không nói không đáp, mặc nàng níu kéo. Nàng không phải gian tế nhỉ.... Tùy ý bị hắn nói sang chuyện khác, quên hỏi chuyện thuốc súng trong hộp cơm, nàng lấy đâu ra nhiều tâm nhãn, lấy đâu ra bản lĩnh làm gian tế chứ?

Nghĩ kỹ, tâm tình hắn tốt hơn. “Đồ bên trong người đừng ăn, ta dẫn người đi ăn chỗ khác.”

“Được nha, đại ca, ta đói, vừa mới nghịch nước trong hồ một chút, ta cũng đói rồi.”

“Không phải người nói người tới bắt cá sao?”

“Đại ca, câu nói kia không phải rất ngốc sao?” Ai lại nửa đêm sò soạng bắt cá chứ?

“Cho nên, ý của người là, ta rất ngốc mới tin tưởng người phải không?”

“Đại ca, huynh tha cho ta đi...” Nàng thừa nhận nàng tứ chi phát triển hơn đầu óc, khi đói bụng đầu óc sẽ chậm chạp, đừng có dùng lời nói để chiếm tiện nghi của nàng!

Hắn trêu chọc nàng, khiến nàng quay vòng vòng, tiếng cười không tự giác bật ra.

Mấy ngày sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên trong đêm.

Tại góc Tây Bắc hoàng cung, khu nhà cho cung nhân cũng vì thế mà bị chấn động, không ai dám nằm ngủ tiếp, tất cả đều xô cửa tông ra, mà Tân Thiệu Mẫn dường như là người đầu tiên chạy ra khỏi cửa, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện nơi bốc cháy là phía đông bắc tại hậu cung của vị bên trên, cách đó khoảng chừng mấy trăm mét.

“Oa, tại sao có thể như vậy?” Lai Phúc đang mình trần vọt tới bên người nàng, nheo mắt lại đánh giá ngọn lửa ở phương xa.

“Lai Phúc, nơi đó là cung điện hoàng thượng sao?” Tân Thiệu Mẫn gấp gáp hỏi. Vài ngày trước đại ca mang đến hộp cơm chứa mùi thuốc súng, sợ rằng hộp cơm này đã bị động tay chân, có người

có ý định muốn nổ chết hoàng thượng. Số phận hoàng thượng như thế nào, nàng không thềm quan tâm, nàng chỉ lo lắng an nguy của đại ca.

“ Không phải, Ngọc Tuyền cung của hoàng thượng ở bên kia, cung điện mà dù ban đêm cũng không tắt đèn ấy, người nhìn thấy không?” Lai Phúc chỉ về hướng khác, chỉ thấy một toà cung điện cơ hồ biến mất bên trong rừng cây, nhưng từ giữa rừng cây có thể thấy được ánh sáng đèn đuốc, như là ánh sao.

“ Vậy...chỗ ấy...”

“ Xem ra, nếu như không phải Ngọc Đức cung thì là Ngọc Thần cung.”

“ Đó không phải là hậu cung rồi sao?” Tân Thiệu Mẫn lẩm bầm.

Lai Phúc còn chưa đáp lời, đã có âm thanh của thái giám có phẩm giai hô hoán, “ Còn đứng bên kia làm gì, nhanh đến dập lửa.”

Trong nháy mắt, gian phòng cho cung nhân náo loạn, một nhóm người vội vàng mặc vội vàng mặc tiến về hậu cung dập lửa, từ Tuyên Khanh môn đi vào, lúc đến Lệ Thủy môn, cung nhân các nơi đã tụ tập ở đây.

Mức nước từ trong giếng, từ bên trong hồ nước nhân tạo, vòng qua Ngọc Đức cung và Ngọc Ninh cung, từng người đi về phía Ngọc Thần cung, ngay thời điểm rối loạn, Tân Thiệu Mẫn đang cho nhận thùng bị người ở bên cạnh giữ chặt, nàng nhìn sang bên cạnh....”Hà Bích?”

“ Đi mau.” Nàng ấy nhỏ giọng nói, chen lẫn trong đám người, đi về nơi hẻo lánh, ngọn lửa thiêu phía chân trời, nung đỏ bầu trời,

đường đi bốn phía cũng đen nhanh, hai người rời đi trong yên lặng, không ai phát hiện.

“ Đã dặn người mang theo túi thơm quan trọng bên mình, người có mang theo không?”

“ Có.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức hiểu rõ ý của Hà Bích. “ Người muốn dẫn ta rời đi lúc này sao?” Lúc này hậu cung đang loạn thành một mớ, thật là đúng lúc để rời khỏi đây, nhưng không thể nói với đại ca một tiếng, nàng có chút tiếc nuối.

“ Ta chỉ có thể mang theo người rời đi từ cửa hông góc đông bắc, nhớ kỹ theo những gì viết trong tờ giấy để tìm người nhà của ta, nhất định bọn họ sẽ thu nhận người.” Hà Bích gấp gấp nói, bước chân cũng nhanh hơn, “ Đầu năm ta mới nhờ Hoàng công công đưa ta ra khỏi cung được, bọn họ sống rất tốt, có nuôi thêm người cũng không thành vấn đề, người đừng lo lắng.”

Tân Thiệu Mẫn đi theo, tốc độ rất nhanh, nhưng lại không ngừng quay đầu. Nàng cũng không lo lắng tương lai gặp phải chuyện gì, nhưng không thể từ biệt với đại ca, thật làm cho thật làm cho nàng khổ sở trong lòng.

Đi một đoạn đường, rẽ trái rẽ phải trong hậu cung, lúc đến cửa hông, cũng không biết người đi hỗ trợ dập lửa thế nào, cũng không ai để ý.

“ Thọ Ương, người ăn mặc cung, lại đi lại bên ngoài, sẽ sẽ không ai làm khó dễ người, lúc đi qua hai cửa lớn, cứ nói là Hoàng công công muốn người đi làm việc, binh lính thủ thành sẽ không làm khó người, đến Nhị Trọng thành, lúc này trong thành còn chia thành các phố, dọc theo đường phố lớn đều là quán trà hay tửu lâu náo nhiệt,

đến phố Phong Nguyên thì rẽ phải, đi thẳng đến ngõ hẻm, người tìm người hỏi ngõ nhỏ Hà gia là có thể tìm được.” Sợ nàng không rành đường phố trong thành, Hà Bích nhanh chóng nói qua một lần.

Tân Thiều Mân ghi nhớ tất cả, nhìn qua vẻ mặt lo lắng thay mình của nàng ấy, trong lòng ấm áp. Từ trước đến nay chỉ có nàng bảo vệ người khác, chưa từng được chăm sóc như vậy.

Chỉ nhìn ánh mắt của Hà Bích, nàng liền biết lúc còn sống Thọ Ương và Hà Bích tình thân như tỷ muội, mới có thể thương yêu nàng như vậy.

“ Thân phận người nhà của ta không cao, vốn là người làm trong phủ Vương gia, nhưng cha ta được Vương gia đề bạt lên làm quản sự, sau khi ta tiến cung, nghe nói cha ta quản lý một cửa hàng, khi người nhìn thấy cha ta, nhớ hỏi dùm ta xem cái chân đau của cha ta đã khá hơn chưa, thân thể nương ta có tốt không, đệ muội của ta sống có ổn không.”

“ Hà Bích, người tiến cung từ bao giờ?” Thực ra nàng muốn hỏi là khi nào nàng ấy có thể xuất cung.

Lần nói chuyện này giống như nàng ấy vĩnh viễn không thể rời khỏi hoàng cung vậy.

“ Ta tiến cung gần được năm năm rồi, Vương gia đồng ý với ta, sang năm sẽ để ta về nhà đoàn tụ.” Khi nói trên mặt Hà Bích là nụ cười mong đợi.

“ Vậy là tốt rồi.” Năm sau có thể xuất cung, như vậy... “Đến lúc đó ta muốn đón người xuất cung.”

“Tốt, ta đang cố gắng dồn tiền, chờ khi ta rời khỏi cung, chúng ta mở quán nhỏ buôn bán.”

“Tốt.” Nghe nàng ấy sắp xếp tương lai không tệ, khiến trong lòng nàng cũng yên tâm. “Nhưng là bản thân người ở trong cung phải cẩn thận một chút. Một Vương gia không giữ lời, khiến nàng khó tin tưởng, mà người làm việc bên dưới, thì sẽ phải làm việc gì... Không biết là tại sao, nàng lại cảm thấy lo lắng cho Hà Bích.”

Hà Bích giúp nàng thu xếp việc xuất cung, là bởi nàng ấy cũng phát hiện sự không thích hợp, phải không?

“Yên tâm, ta là đại cung nữ Ngọc Ninh cung, là người ở bên cạnh hoàng hậu, tháng ngày trôi qua rất tốt.” Nói xong, nàng ấy quay đầu nhìn về phía Ngọc Thần cung, mở miệng lầm bầm, “Đang nghĩ có thời cơ nào để đưa người đi, trùng hợp là hậu cung lại cháy, mọi người đi hỗ trợ dập lửa, mới có thể có chỗ hở. Tốt lắm, thời gian không còn nhiều, người đi nhanh lên đi.”

“Hà Bích, bảo trọng.” Nàng nắm tay nàng ấy.

Hà Bích cười híp mắt, nói: “Người cũng thế, ở trong nhà chờ lấy ta, biết không?”

Tân Thiệu Mẫn gật đầu, không dám dừng lại thêm, bước nhanh đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi cung, Tân Thiệu Mẫn mới phát hiện ngoài cung tĩnh mịch đến mức khiến người ta không khỏi run sợ trong lòng. Đường đi thẳng tắp, từng dãy đại viện vọng tốc, ô ngói tường trắng phối thêm lầu son đỏ thẫm, trước cửa có thủ vệ cầm kiếm, khiến lúc nàng đi qua cũng không dám thở.

Đường cái không một bóng cờ, chỉ có đèn đuốc treo trước cổng chính, thường là cả đoạn đường đều là phải mò mẫm để tiến lên, không cẩn thận tới gần một nhà đại môn hộ, thị vệ không nói hai lời liền đưa kiếm ra, tiếng kim loại ma sát trong đêm tối hết sức kinh dị, may mắn nàng mặc trang phục thái giám, thật tốt, đối phương chỉ liếc nhìn nàng một cái liền lập tức thu kiếm.

Cứ như vậy một đường đi vào hướng đi về cửa thành Nhị Trọng, như Hà Bích đã nói, chỉ cần nói là Hoàng công công có lệnh, binh lính thủ thành liền lập tức mở cửa thành, trên thực tế nàng cũng không biết Hoàng công công là ai.

Qua cửa thành Nhị Trọng, giống như tiến vào một thế giới khác, khiến nàng đứng ở cửa thành ngẩn ngơ.

Sao lại chênh lệch nhiều vậy? Chỉ cách một cánh cổng thành, bên trong thành Nhị Trọng tĩnh mịch như quỷ vực, bên ngoài thành Nhị Trọng lại náo nhiệt giống như đang tổ chức lễ mừng gì đó, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, tràn ngập không khí sinh hoạt.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn cổng thành chưa đóng lại, tối tăm như một cái lồng giam.

Mà nàng, thật sự rõ ràng cảm giác được, tự do.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1

Đào Phong Lâu, nằm ở trên con đường Đại Chính náo nhiệt nhất thành Nhị Trọng, đất đai cực kỳ rộng lớn, riêng một cánh cửa cổng chính cũng đã chạm rộng 12 mảnh cực đại, rộng bằng bốn năm gian của những cửa hàng khác, cả tòa lâu gần như cao bằng cửa thành, lầu cuối có thể thấy đô thành phồn hoa của Tây Tần, chỉ là cảnh tượng vào canh ba thành phố náo nhiệt không nghĩ, từ chỗ cao nhìn lại, phẳng phất như những ngôi sao rơi đầy trời, mà giờ khắc này phía bầu trời phương Bắc hiện ra màu đỏ tươi diêm dúa lẳng lơ, làm người ta trông thấy mà sợ hãi.

“Lửa đốt rất mãnh liệt.” Trên ban công tầng cao nhất vang lên giọng nói trầm thấp gần như nỉ non.

“Cho nổ hắc hỏa dược*, có thể không mãnh liệt sao?” Một gã nam nhân khác dựa vào lan can phẩm trà, ánh mắt lười biếng nhìn về màu đỏ tươi trên bầu trời nơi xa, thường thức kiệt tác của mình.

(*Hắc hỏa dược: Bột màu đen (thuốc súng))

“Hoàng thượng, chuyện này phải tự mình động thủ sao?” Nam nhân ngồi ở đối diện chính là Thủ phụ Tiêu Cập Ngôn, là biểu ca của Đường kim Hoàng thượng.

“Ai nói với huynh là trẫm ra tay?” Hạ Hầu Hoan miễn cưỡng liếc hẩn một cái. “Trẫm cũng chỉ là ngoài ý muốn biết được tâm tư của Quý phi, giúp nàng một tay mà thôi.”

Tiêu Cập Ngôn không nói, chỉ vì hắn biết rõ thủ đoạn của hoàng thượng, lúc trước có thể từ trên người Đức Phi và Hiền phi nhìn ra mảng đốm trên mình con báo (ví vớ sự vật rất nhỏ). Tuy nói khích bác tranh đấu hậu cung, mượn đao giết người, không tính là anh hùng hảo hán gì, nhưng ở trong hoàng cung lao tù này muốn tiếp tục sống, cũng đừng nghĩ làm anh hùng hảo hán. Hắn không cách nào trách cứ hoàng thượng được, chỉ vì trên con đường hoàng thượng đi hắn đều hầu hạ xung quanh, tất nhiên biết hắn (hoàng thượng) chỉ có thể tìm ra đối sách ở trong phạm vi có hạn.

“Kể từ đó, thật sự có thể dẫn đến Lục bộ bất mãn với Nhiếp Chính vương?” Tiêu Cập Ngôn động thủ rót ly trà cho hắn.

“Trẫm cũng không tin bọn họ có thể thờ ơ.” Hạ Hầu Hoan hừ một tiếng, đón gió đêm mạnh mẽ trên tầng cao nhất, áo bào trên người bị thổi làm bay phất phới. “Tiếp đó, huynh cứ tiếp tục cho rằng Binh bộ vì do phong phú quân khí, lúc lâm triều yêu cầu Hộ bộ cho kinh phí.”

Năm ngoái lúc Hạ Hầu Quyết quyết định xuống, lần đầu hắn tuyển tú phong phú hậu cung, định ra nhất hậu tứ phi, mà nhất hậu tứ phi nói một cách thẳng thừng cũng là Hạ Hầu Quyết bổ nhiệm, phải nói là đền công cho ngũ gia cũng không quá đáng.

Hạ Hầu Quyết ở trong triều có thể hô phong hoán vũ, một là đến từ chính hắn là Nhiếp Chính vương được Tiên hoàng bổ nhiệm, thứ hai là bởi vì trong tay hắn nắm giữ Tổng binh phủ quân đội các nơi, quyền lực khổng lồ như vậy, tất nhiên đưa tới văn võ cả triều nịnh bợ, mà trong đó người hắn thân nhất, chính là Tổng đốc năm quân Bàng Duệ.

Nguyên nhân chính là như thế, nữ nhi dòng chính của Bàng Duệ làm hoàng hậu, quý phi là nữ nhi của Binh bộ thượng thư, Thục phi là nữ nhi của Hình bộ thượng thư, Hiền phi là nữ nhi của Công bộ thượng thư, Đức phi là nữ nhi của Hộ bộ thượng thư, bốn bộ thượng thư này thân cận với Hạ Hầu Quyết nhất, cho nên lúc ban đầu hán vừa nhìn Hạ Hầu Quyết sắp xếp như vậy, hán cũng nhin cười không được.

Hán bị cầm tù ở trong cung Ngọc Tuyên, ít được lâm triều, tay không thực quyền, có thể dựa cũng chỉ có biểu ca Tiêu Cập Ngôn, nhưng coi như Thủ phụ Tiêu Cập Ngôn có địa vị cao quý, vụng trộm thay hán lôi kéo những quan viên khác, vẫn không có bao nhiêu hiệu quả, hơn phân nửa quan viên vẫn đều dựa vào Hạ Hầu Quyết, bởi vì bọn họ nhận định cuối cùng sẽ có một ngày Hạ Hầu Quyết đăng cơ làm đế, tất nhiên không dám đối địch với ông ta.

Dưới tình huống này, muốn giết ra máu đường, hán cũng chỉ có thể dựa vào những nữ nhân trong hậu cung kia mà thôi, thủ đoạn không tính là quang minh lỗi lạc, nhưng so sánh với Hạ Hầu Quyết, hán cũng coi như sạch sẽ.

“Hoàng thượng là cố ý muốn cho Nhiếp Chính vương phản đối lần nữa?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần là huynh đề nghị, Hạ Hầu Quyết cũng sẽ phản đối, còn nữa hán ta cũng sẽ thay Binh bộ xin mệnh lệnh của huynh, có lẽ có móc nối với Binh bộ.”

Tiêu Cập Ngôn rũ mắt suy nghĩ một chút. “Ý Hoàng thượng nói là, từ nay về sau tranh đấu trong cung tạo thành hiềm khích bên ngoài giữa Lục bộ thượng thư, còn nhân lúc này một mạch đẩy xuống hiềm khích sâu hơn vào người đương đầu.”

Hắn gật đầu, “Lần này Thục phi chết thảm, cộng thêm lúc trước hai phi cũng chết, huynh cho rằng người nào bị hiềm nghi lớn nhất?”

“Dĩ nhiên là hoàng hậu không được sủng ái nhất, nhưng mà cho dù như thế ——”

“Cập Ngôn, nếu bàn về tâm kế, huynh còn xa không bằng trẫm.” Hạ Hầu Hoan khẽ cười một tiếng, giống như mỗi mạng người trong cung này đều là một quân cờ trong tay hắn. “Ai trẫm cũng sủng hạnh nhưng lại không chịu sủng hạnh hoàng hậu, trong lòng hoàng hậu đã sớm chất chứa oán hận, ở trong hậu cung tìm phi tàn khác gây phiền toái, chuyện này mọi người đều biết, huynh nói Lục bộ thượng thư không biết chuyện này sao? Trẫm chỉ trợ giúp thôi.”

Hạ Hầu Quyết cho rằng đưa nữ nhi của thân tín vào cung, có thể cũng cố tình nghĩa hai bên, không biết dù hắn chỉ là một hoàng đế bù nhìn, những người phụ thân đưa nữ nhi vào cung kia sẽ không hi vọng nữ nhi của mình đoạt được ngôi vị mẫu nghi thiên hạ ư? Nhưng nữ nhi chết không lý do, không có kết quả, Nhiếp Chính vương cũng không đưa công đạo, những người phụ thân mất nữ nhi rồi giấc mộng tan biến, trong lòng sẽ có cảm nhận gì?

Hơn nữa khi từng người một trong hậu cung phi tàn chết đi thì cũng không tin trong lòng bọn họ không có chút hoài nghi.

Dù tim có tĩnh như hồ nước đi chăng nữa, chỉ cần một ngày một chút mực, cũng không tin không cách nào dính vào một chút xíu đen.

Tiêu Cập Ngôn hiểu rồi, “Từ trước đến giờ Hình bộ thượng thư và Công bộ thượng thư qua lại thân thiết, kể từ đó cũng xảy ra rạn nứt, tách hai người luôn đồng nhất với Nhiếp Chính vương ra,

ngược lại cũng là một phương pháp.” Kế tiếp chỉ cần hấn ra mặt quay vắn, không để lại dấu vết tháo tay trái tay phải của Hạ Hầu Quyết, thời gian ép Hạ Hầu Quyết giao ra binh phù là ở trong tầm tay.

“Sau đó, trẫm sẽ dành cho một kích cuối cùng, hoàn toàn tách bọn họ ra.” Hấn thu hồi ánh mắt, nhìn về đường cái náo nhiệt phía dưới. “Trẫm cũng muốn biết, rốt cuộc sau một kế này loạn thần tặc tử sẽ còn bao nhiêu người trung thành.”

“Như vậy, thần biết kế tiếp nên làm như thế nào.” Tiêu Cập Ngôn cân nhắc đắn đo tâm tư của hấn một phen, biết được sau đó nên làm việc như thế nào, không có chút xíu lòng trắc ẩn với những tàn phi kia. Họ không thể nào không biết chút gì về tính toán của phụ thân mình, vả lại nếu không phải bị bức đến đường cùng không còn đường lui, nếu không phải lão chần chừ ở trước quỷ môn quan, sao hoàng thượng sẽ ra hạ sách này?

Hạ Hầu Hoan khẽ gật đầu, tầm mắt đột nhiên giọi vào một bóng người, làm hấn không khỏi híp mắt lại để mắt tới.

“Hoàng thượng, sao vậy?” Tiêu Cập Ngôn phát hiện ánh mắt của hấn, không khỏi đến gần lan can, vừa nhìn xuống, nhưng nhãn lực của hấn không bằng Hạ Hầu Hoan, hơn nữa tầng này cao như thế, hoàn toàn không cách nào nhận ra phía dưới có người nào đến gần, chỉ có thể nhỏ giọng hỏi thăm. “Cần sai người cảnh giới không?”

Hạ Hầu Hoan khoát tay, trầm ngâm một lát sau, nói: “Cập Ngôn, giúp trẫm điều tra một người.....” Giống như là nghĩ đến cái gì đó, hấn khẽ cắn răng, sửa lời, nói: “Thôi, tối nay trẫm không đi đường tối, đợi tí nữa huynh chuẩn bị sẵn xe ngựa chờ ở phía trước, trẫm đi tìm lão bằng hữu.”

“Lão bằng hữu?” Tiêu Cật Ngôn ngăn ra. Hoàng thượng có lão bằng hữu ở đâu ra? Không, có lẽ nên nói, bằng hữu của Hoàng thượng ở đâu ra? Ngài ấy chỉ ở trong cung, nhiều lắm là thỉnh thoảng đến phủ Thủ phụ hoặc ở bên ngoài nói một tiếng như vậy mà thôi.

Hạ Hầu Hoan hoàn toàn không có ý định nói rõ, đã nhanh chân đi xuống lầu, mang theo tràn đầy tức giận.

Hắn hi vọng hắn nhìn sai, nhưng cố tình nhẫn lực của hắn tốt chưa bao giờ phạm sai lầm, hắn rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nho nhã của..... Thiều Mẫn, vì sao phải khiêu chiến sự tin tưởng của hắn với nàng lần nữa?!

“Chết rồi?!” Người đang ở trong ngõ Hoàng, Tân Thiều Mẫn vừa được biết tin tức này, cả người đều choáng váng.

Trong thành này không có địa chỉ biển số nhà, muốn tìm hộ gia đình cũng không dễ dàng, nàng khó khăn lắm mới dựa theo con đường Hà Bích chỉ tìm được ngõ Hoàng, tìm cửa hàng đang sắp đóng cửa hỏi thăm, lại biết được người một nhà Hà gia đã chết rồi.

Suy nghĩ một chút, nàng vội hỏi: “Đại thúc, đó là chuyện khi nào?”

“Đã sắp năm năm rồi.” Đang bận dọn dẹp đồ trang sức, ông chủ cửa hàng nhẫn nại nói.

Tân Thiều Mẫn nhướng mày, cái này và thời gian Hà Bích nói không phù hợp, không khỏi hỏi tiếp: “Đại thúc, ta tìm Hà gia ngõ Hoàng, trước kia lão bá Hà gia làm quản sự ở trong phủ Vương gia, còn quản lý một cửa hàng, trong nhà có mấy con và vợ.....”

“Vậy chính là hộ gia đình ta nói kia.” Lão bản không kiên nhẫn nói, nhưng nhìn nàng một thân thái giám, cũng không dám chậm trễ.

“Hả? Nhưng.....”

“Đó cũng đã là chuyện hơn bốn năm trước, không biết Hà gia chọc tới người nào, đột nhiên gặp phải tàn sát đẫm máu, một nhà sáu người không ai thoát khỏi, phủ nha điều tra không ra manh mối, đến nay vẫn là vụ án chưa giải quyết, Nhiếp Chính vương hoàn toàn không có ý định giúp bọn họ giải oan.....”

“Lão già, đêm đã khuya nên đóng cửa hàng rồi.” Bên trong cửa hàng, vẻ mặt bà chủ không tốt ngăn cản ông ấy nói tiếp, giống như sợ rước họa vào thân.

“Dù công công muốn tìm Hà gia ngõ Hoàng đi chẳng nữa thì cũng nên dừng lại, trong ngõ Hoàng cũng không có nhà nào họ kia, công công vẫn nên sớm trở lại cung, nơi này vào nửa đêm cũng không an toàn.” Ông chủ dứt lời, cũng không để cho nàng hỏi tiếp, nhanh chóng đóng cửa tiệm lại.

Tân Thiếu Mẫn ngốc tại chỗ, hà bao Hà Bích đưa còn ở trong tay. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng tìm nhầm chỗ ư, nếu không vì sao những gì ông chủ cửa hàng nói lại khác xa Hà Bích? Giả sử ông chủ nói đều là thật, không phải đại biểu cho những tin tức Hà Bích nhận được là giả ư?

Cung nhân không thể nào tùy ý xuất cung, tất nhiên không cách nào nhìn thấy người nhà, tin tức đều là mời người đưa về..... Trong khoảnh khắc, đáy lòng của nàng bùng ra một cơn lạnh đến buồn nôn.

Trong hoàng cung, hoàng thượng bị hạ độc, có ai không muốn hoàng thượng chết?

Hà Bích đề cập tới nhà tử ấy vốn là hạ nhân trong phủ Vương gia, nàng không biết rốt cuộc trong triều có mấy vị Vương gia, nhưng ông chủ từng nói tới Nhiếp Chính vương, mà có thể chứng minh Hà Bích là hạ nhân trong phủ Nhiếp Chính vương, mà Thọ Ương cũng là bị Nhiếp Chính vương ra lệnh thay hoàng thượng thử độc, lúc độc phát bỏ mình.....

Bây giờ nghĩ lại, khó trách khi nàng tỉnh lại là ở trong vườn cung Ngọc Tuyền, có lẽ Thọ Ương phát giác không có thuốc giải hoặc là bị lừa, cho nên mới phải đến cung Ngọc Tuyền, nhưng vì sao đi cung Ngọc Tuyền? Nơi đó có thứ gì?

Trước đó nàng không muốn tỉ mỉ nghiên cứu chuyện trong cung, bởi vì nàng sẽ không ở lâu trong cung, nhưng trước mắt thì sao?

Rốt cuộc nàng nên đi những đâu? Tìm một chỗ sống yên phận, hay là trở về cung? Nàng không thể bỏ lại mặc kệ Hà Bích, khi Hà Bích hoàn thành nhiệm vụ thì kết quả sợ rằng cũng giống như Thọ Ương, nhưng nàng phải cứu Hà Bích thế nào đây?

Hà Bích vội vàng đưa nàng ra khỏi cung, có phải bởi vì tử ấy đã phát hiện Nhiếp Chính vương ngoan tuyệt vô tình? Nếu quả thật là như thế, nàng còn có thể bình tâm tĩnh khí đợi ở trong cung?

Trong hộp đựng thức ăn của đại ca có mùi thuốc nổ, cung Ngọc Thần cháy, có phải có liên quan đến Nhiếp Chính vương hay không? Nàng nên theo đuổi điều tra hay quay đầu rời xa thị phi?

“Thiếu Mẫn.”

Giọng trầm thấp làm trái tim Tân Thiếu Mẫn run lên, quay đầu lại nhìn lại, đèn trong ngõ hẻm đã tắt hơn phân nửa, nàng nhìn không rõ người tới là người nào, thế nhưng giọng nói và lời nói, hẳn nhất định là —— “Đại ca.....”

Đây rốt cuộc là duyên phận như thế nào, mỗi khi nàng không biết làm sao thì đều sẽ gặp hắn.

“Người ở chỗ này làm gì?” Hắn trầm giọng hỏi.

Hắn, Hạ Hầu Hoan, thân là Hoàng đế Tây Tần, có lúc cũng là Thành Hâm, thứ nhất là hắn không nên ở nơi này, xuất hiện ở trước mặt nàng, hai là giờ phút này hắn chỉ muốn biết vì sao nàng sẽ xuất hiện tại này, nên lập tức truy đuổi theo bóng dáng của nàng mà đến.

Sau khi rời khỏi Đào Phong Lâu, hắn theo đuôi ở phía sau, nghe nàng giống như đang thăm dò gì đó với ông chủ cửa hàng, rồi sau đó ngây ngô đứng ở lối vào cửa hàng đã đóng cửa không biết đang nghĩ cái gì.

“Đại ca.....” Nàng kêu lên, đồng thời có quá nhiều nỗi buồn xông lên, làm nàng cất bước đi về phía hắn, không chút nghĩ ngợi ôm lấy hắn.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, vốn định muốn kéo nàng ra, nhưng giống như cảm thấy nàng có cái gì không đúng, nên cũng dung túng nàng, tay đưa ra có chút không biết làm sao dừng lại. “Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Ta.....” Tân Thiếu Mẫn muốn nói lại dừng lại. Nàng nên nói với hắn thế nào đây? Nói ra chuyện Hà Bích, nói ra chuyện Nhiếp Chính vương? Nhưng đại ca là người bên cạnh hoàng thượng, những

chuyện này nếu nói cho hần biết, chẳng phải là sẽ hại Hà Bích vùi thân nơi nguy hiểm?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2

Trong thoáng chốc biết quá nhiều chuyện, vốn còn chưa kịp tiêu hóa, không thể làm gì khác hơn là không nói gì, tạm thời không nên rước lấy chuyện khác, hiện tại nàng nên giải thích tại sao mình xuất hiện ở nơi này? “Oa!” Giật mình khi chính mình lại ôm hân, bị sợ đến mức nàng vội vàng buông tay ra còn lập tức lùi lại hai bước, chính mình không thể tin được lại lớn mật như thế.

“Thiếu Mẫn?” Mi tâm hân nhú lại

Tân Thiếu Mẫn miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi: “Tại sao đại ca lại ở chỗ này?” Nàng cố gắng an ủi trái tim đập dồn dập, nhưng trái tim của nàng lại đập quá nhanh, gần như muốn cho nàng thở không nổi.

“Là ta hỏi người trước tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này.” Hạ Hầu Hoan nói từng chữ từng chữ, càng nói càng trầm, giống như không thích nàng vặn ngược lại lời nói của hân.

“Ta.....” Nàng mím môi một cái, nàng không thích nói dối, nhưng có thời điểm thật sự là không thể không nói dối. “Ta nghe nói người nhà của ta ở đây, nghĩ có lẽ có thể giúp khôi phục trí nhớ, cho nên chuồn ra khỏi cung, nhưng lúc hỏi ông chủ cửa hàng, lại nghe nói người nhà của ta đã dọn đi lúc ta mới tiến cung.”

“Nghe nói từ chỗ nào?” Có người nói, vậy thì đại biểu có người biết được thân thế bối cảnh của nàng.

“Một tỷ tỷ người hầu ở cung Ngọc Ninh, hai ngày trước gặp ở Ngự thiện phòng, thấy ta không biết nên tỷ ấy hỏi, sau khi tán gẫu mới biết thì ra là ta và tỷ ấy vốn là láng giềng.” Nói dối càng ngày càng trôi chảy, nhưng nàng ghi nhớ không nói ra tên Hà Bích, không muốn chuốc lấy phiền toái cho nàng ấy.

“Thật sao?” Hấn khẽ nhếch lông mày, có mấy phần tin tưởng, chỉ vì vừa rồi quả thật hấn nhìn thấy sau khi nàng nói chuyện với ông chủ cửa hàng thì mang vẻ mặt mất mát đứng ngây ngơ, đột nhiên nhào lên, có lẽ là bởi vì mới nhận được tin tức, trong lòng đau khổ.

“Đại ca thì sao, sao chuồn ra được khỏi cung vậy?” Tuy là lời nói dối, nhưng nửa thật nửa giả, đau khổ cũng là thật.

“Ta không chuồn ra khỏi cung, ta phụng mệnh Hoàng thượng đến Đào Phong Lâu mua đồ ăn nóng, nhưng nhìn thấy bóng dáng của người, ta liền đi theo.” Nói dối hạ bút thành văn, nói không chút do dự.

“Vậy làm sao bây giờ?” Phụng mệnh lệnh của Hoàng thượng, Hoàng thượng ra lệnh đánh cung nữ đang sống đến chết kia ư, nếu không làm xong chuyện sẽ bị nguy hiểm mất, “Đại ca, chúng ta nhanh đi mua thôi.”

Không nói hai lời, nàng nắm tay của hấn lên, đang muốn đi lên phía trước, rồi lại đột nhiên dừng lại, quay đầu lại cười khúc khích hỏi: “Đại ca, Đào Phong Lâu ở đâu?”

Ánh mắt của hấn rơi vào trên bàn tay bị nàng cầm, trong lòng có rất nhiều cảm xúc lả lẫm dao động, chưa mở miệng, sau lưng đã truyền đến giọng nói xa lạ ——

“Muốn biết Đào Phong Lâu ở đâu, chỉ cần cho chúng ta một chút phí dẫn đường, lập tức dẫn theo công công đi.”

Hạ Hầu Hoan chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy trong bóng tối đi ra ba nam nhân, cười đến vẻ mặt như du côn lưu manh, làm người ta vừa thấy đã chán ghét, còn chưa ngẫm nghĩ phải xử trí như thế nào, một bóng dáng đã nhanh một bước ngăn ở trước mặt của hắn, hắn không hiểu hơi híp mắt lại, chiều cao của nàng chỉ đến cằm của hắn mà thôi, đứng ở đằng trước hắn làm cái gì?!

“Các người muốn làm gì?” Tân Thiệu Mẫn trầm giọng hỏi, trong lòng phỏng đoán thứ tự xử lý ba người kia.

Rất lâu không có động thủ, trước kia học sợ không thông thạo, nhưng dù thế nào nàng cũng tốt nghiệp đại học cảnh sát, chắc chắn mạnh hơn đại ca.

“Sao chúng ta dám làm gì công công chứ, cũng chỉ muốn kiếm chút phí dẫn đường.” Một người nam nhân nở nụ cười, sải bước đi, hoàn toàn công khai vơ vét tài sản, không đếm xỉa đến vương pháp.

“Không cần, chúng ta biết đường, không nhọc ba vị.” Nàng nói lời khách khí, toàn thân lại căng thẳng.

Tân Thiệu Mẫn đang tính toán cự ly, lại thấy lúc đối phương đang đến gần đột nhiên đưa tay rút cây dao găm từ trong lòng ngực ra.

“Đây là huynh đệ chúng ta chắc chắn giúp rồi, công công không nên khách khí.” Nam nhân đang cầm dao găm định đánh úp nàng lại thì nàng động tác nhanh nhẹn né tránh, đồng thời chân quét về phía chân đối phương, làm gã quỳ trên đất, lại trở tay bẻ cổ tay của gã, buộc gã buông dao găm ra.

Hai người nam nhân phía sau thấy tình huống không đúng, xông lên trước, nàng đã phát động thể công, nhấc chân đạp vào ngực của đối phương đang chạy tới, lại xoay người một cái, lấy khuỷu tay chọc vào ngực của một gã nam nhân khác.

Chỉ trong chớp mắt, ba đại nam nhân ngã xuống đất, làm Hạ Hầu Hoan choáng váng khó có thể tin vào mắt. Một nữ tử yếu đuối như thế, có thể trong chớp mắt quật ngã đại nam nhân, hơn nữa mặt không đỏ hơi thở không gấp, còn quay đầu đập đầu của gã nam nhân dẫn đầu xuống đất, làm đối phương không nhúc nhích được.

“Cũng may, bọn họ đều yếu.” Tân Thiếu Mẫn thở phào nhẹ nhõm, cười nói với hắn. Quả thật nàng không quen tay, chỉ là bộ dạng của Thợ Ương không phải tốt bình thường, thân thể vừa cứng vừa mềm, làm cho động thủ của nàng hết sức gọn gàng.

“Không.....” Dù có thế nào, đối phương vẫn cầm dao găm trong tay, nàng có thể đo sức cận thân (trong phạm vi gần, sát người hay là cận chiến), dùng chiêu thức hắn chưa từng thấy, làm sự nghi ngờ trong lòng hắn hồi sinh, hoài nghi thân thể bối cảnh của nàng.

“Ai ở đằng kia!”

Sau lưng truyền đến giọng nói của Tiêu Cập Ngôn, ngay sau đó mấy tên thị vệ chạy tới như bay.

“Chúng ta không phải người xấu, người xấu là bọn hắn, chúng ta là người trong cung, chúng ta là phụng mệnh của Hoàng thượng xuất cung, kết quả gặp phải ác nhân cướp bóc.” Chỉ sợ vài đại nam nhân không nói lời gì đã ra tay nên nàng vội vàng chạy đến trước người Hạ Hầu Hoan, bảo vệ hắn chặt chẽ.

Tình cảnh này ở trong mắt người khác, thật sự có chút buồn cười, dù sao đầu nàng cũng chỉ đến được cằm của Hạ Hầu Hoan, nhưng cổ tình ánh mắt của nàng cực kỳ nghiêm túc, giống như là bọn thị vệ dám động thủ, nàng cũng sẽ đánh lại.

Hạ Hầu Hoan nhìn đỉnh đầu của nàng, rõ ràng có rất nhiều nghi ngờ về nàng, cũng biết phải đề phòng, nhưng hắn lại không tự chủ được đưa hai tay ôm lại nàng ở trước người, nhẹ nhàng để mặt dính vào trên mái tóc nàng.

Hắn không có biện pháp kiềm chế được kích động bộc phát và cảm xúc xa lạ này, giờ khắc này hắn chỉ muốn ôm nàng thật chặt.

Tiêu Cập Ngôn nhìn thấy một màn này, khẽ đưa tay chỉ, tất cả thị vệ lập tức quay đầu, vừa thấy ánh mắt hắn, lập tức tiến lên kéo ba người ngã trên mặt đất lên.

Tiêu Cập Ngôn chậm rãi đi tới trước mặt Tân Thiếu Mẫn, ánh mắt quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng đỏ của Tân Thiếu Mẫn, rồi lại chậm rãi chuyển qua trên mặt Hạ Hầu Hoan.

Hạ Hầu Hoan lạnh lùng liếc hắn một cái, khóe môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động nói cái gì đó.

“Thì ra là Thành công công, không biết sao Thành công công lại xuất hiện ở chỗ này, vị này là ——”

Tân Thiếu Mẫn ngẩn ra, phỏng đoán người này tám phần là quan viên trong triều, nếu không sao có thể nhận ra đại ca của mình.

“Tiêu đại nhân, hai ta phụng mệnh Hoàng xuất cung mua đồ ăn nóng, kết quả gặp phải du côn cướp bóc, kính xin đại nhân làm chủ.”

Hạ Hầu Hoan lạnh nhạt mở miệng, không buông nàng trong ngực ra.

“Thì ra là như vậy.” Tiêu Cập Ngôn gật đầu một cái, nói với đám thị vệ: “Giải ba người này đến phủ nha, bảo Tri Phủ điều tra kỹ.” Quay đầu lại nói với Hạ Hầu Hoan: “Nghe nói trong cung gặp chuyện không may, ta đang muốn vào cung, nếu không nhân tiện mang hai vị hồi cung luôn.”

“Đa tạ đại nhân.” Hắn nhìn Tiêu Cập Ngôn dẫn đầu đi ở đằng trước, hắn mới cầm tay của nàng, nói khẽ với nàng: “Thiếu Mẫn, đi thôi.”

“..... Ờ.” Nàng đáp lời, ánh mắt rơi vào bàn tay hắn đang cầm. Tuy nói, nàng cũng vừa ôm vừa cầm tay đại ca nhưng đó là có nguyên nhân, giống như nàng kích động quá mức lo lắng, quá cần một khuỷu tay làm lạnh đầu nàng, nhưng đại ca thì sao?

Tay của hắn vừa lớn vừa thật dày, hết sức ấm áp, nhiệt độ này giống như xuyên thấu qua da thịt, theo máu, một đường chạy vào tim của nàng.

“Đi thôi.” Hắn lại nói. “Không có người nhà, nhưng người có ta.”

Tân Thiếu Mẫn ngẩn ra, sau khi hiểu ý, hốc mắt có chút nóng lên. Haizz, nếu ở trong thế giới ban đầu, có một người nam nhân nói như vậy với nàng, nàng sẽ thật sự khăng khăng một mực yêu đối phương. Mỗi người đều có mặt mềm yếu không muốn bị người vạch trần, một khi bị đâm vào điểm yếu được chôn chổ sâu nhất, sẽ rất khó lại giả bộ kiên cường, lòng chỉ biết khát vọng dựa vào.

Nhìn về phía gò má của hắn, thật sự nàng phải nói, đáng đáp đại ca thật đẹp mắt, đối tốt với nàng không có gì để nói, đáng tiếc duy nhất chính là —— hắn là thái giám, nàng không thể nào thích hắn.

Không để lại dấu vết thờ dài, đi theo hắn cùng nhau lên xe ngựa, lại phát hiện hắn ngồi vào bên cạnh mình, đưa mặt khế dựa vào trên bả vai nàng, làm cả người nàng không tự chủ cương cứng.

“Đại ca, huynh làm sao vậy?” Khụ, vị đại nhân kia ngồi cũng ở chỗ đối diện, hắn dựa vào nàng như vậy giống như không ra thể thống gì, quan trọng nhất nàng thân là nữ tử, sẽ rất dễ suy nghĩ lung tung.

“Không có việc gì.” Hạ Hầu Hoan nhắm hai mắt, muốn thân thiết với nàng.

Mày rậm Tiêu Cập Ngôn nhú lại, mắt sáng như đuốc quan sát Tân Thiếu Mẫn, bên trong ẩn chứa không ủng hộ cùng với vẻ chán ghét nàng không che dấu, ép nàng chỉ có thể tìm đề tài lung tung, tránh Tiêu Cập Ngôn nhìn chăm chú. “Đại ca, có phải huynh bị ba người lúc nãy dọa sợ không?”

“Ừ, ta còn có chút khản trương.” Vào giờ phút này, có thể hưởng thụ thêm một phần ấm áp, hắn không ngại bị nàng xem thường.

Ờ, hóa ra là như vậy, vậy thì không sao. “Đừng sợ, đại ca, ta bảo vệ huynh.”

“Nói hay lắm, người bảo vệ ta.” Nói xong, khóe môi hắn khẽ nhếch lên.

“Dĩ nhiên, đại ca, chuyện không làm được ta sẽ không nói.” Năng lực mỗi người đều có giới hạn, nàng sẽ không nói lời hứa suông, lại

nói cũng sắp hồi cung rồi, trong cung có thị vệ.....

Nghĩ kĩ, nàng đột nhiên cười khỏ một tiếng.

Vốn đang không biết nên trở về cung hay không, kết quả bị đại ca quấy rối, nàng đã ở trên đường hồi cung rồi.

Trong cung, thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa nàng còn không biết nên đối mặt với Hà Bích như thế nào..... Tỷ ấy trăm phương ngàn kế đưa nàng xuất cung, cố tình nàng lại trở về cung, không biết có hại tỷ ấy hay không.

Haizz, thế sự thật sự không phải do người.

Tiêu Cập Ngôn nhìn hai người đối diện, khóe môi hơi nhếch, nhướn mày nhú lại, vừa vui vẻ vừa buồn, làm hấn không khỏi hơi híp mắt lại, muốn biết rốt cuộc thái giám này có thân phận gì, lại được Hoàng thượng nói là “lão bằng hữu”..... Hoàng thượng không đề phòng, thế nhưng hấn lại không thể không phòng, không thể không tra rõ ràng!

“Đại ca, rốt cuộc có được hay không?”

Vừa vào cửa cung, đại ca đã mang theo nàng đi một lối đi yên lặng khác, tránh cấm vệ tuần tra, đi tới bên ngoài cung Ngọc Tuyền, nói sau này nàng cứ đợi ở cung Ngọc Tuyền.

“Có cái gì không được?” Hạ Hầu Hoan dừng bước lại, quay đầu lại hỏi: “Người sẽ sợ hoàng thượng?”

Tin đồn về hấn, trong cung có nhiều câu chuyện, nhưng hơn phân nửa đều là thật, hấn cũng không không dám nói, nhưng hấn vẫn chưa muốn để cho nàng biết thân phận thật sự của mình.

Không phải không tin tưởng nàng, mà là hấn có quá nhiều bí mật không thể chia sẻ với bất kỳ kẻ nào, nếu hấn suy nghĩ đủ rõ ràng, nên ném nàng trở về Ngự thiện phòng, mà không phải dẫn nàng trở về cung Ngọc Tuyền, nhưng nghĩ đến nàng một cô nương lại chen chúc chung giường với một đám thái giám, dù thế nào hấn cũng không muốn thả nàng đi.

“Không phải, ta sợ huynh tự mình dẫn ta trở lại, hoàng thượng sẽ trách huynh.” Nàng không muốn gây thêm phiền toái cho hấn, hướng chi bây giờ nàng đợi ở Ngự thiện phòng cũng xem là tốt.

Hạ Hầu Hoan nghe vậy, hớn hở ra mặt, nói: “Sợ cái gì, ta bảo kê người.”

“Đại ca, rốt cuộc là huynh có phẩm cấp mấy?” Tuy nói nàng chỉ có kiến thức nửa vời về quy cũ trong cung, chỉ là nàng biết trong cung là nhìn vào phẩm cấp, cũng chính là nhìn cấp bậc đang làm việc. Có thể ở bên cạnh hoàng thượng lâu như vậy, khẳng định không thấp, nhưng rốt cuộc là cao bao nhiêu, cao đến hấn có thể tùy ý giúp nàng sắp xếp công việc, cũng không sợ hoàng thượng trách tội?

“Người cứ nói xem?” Hấn cười như không cười nói. Hấn có phẩm cấp gì? Hấn thật sự không biết mình là Hoàng đế mấy phẩm?

“Lão muốn ta đoán, ta đoán trúng thế nào được? Chuyện trong cung ta cũng không quá rõ.” Nàng bắt đầu dĩ thử dài, không thể làm gì khác hơn là đi theo hấn bước vào trong cung Ngọc Tuyền. “Dù sao chỉ cần không liên lụy đến huynh là tốt rồi.”

Hạ Hầu Hoan không tự chủ nâng khóe môi lên, thích nàng đặt mình ở trong lòng, mọi chuyện đều lấy hấn làm trọng.

Bước lên hành lang thông suốt, đúng lúc có một người đâm đầu đi tới, người nọ đang muốn mở cửa, thì liếc thấy bên cạnh hắn có người chột im lặng.

Hạ Hầu Hoan cười như không cười lên tiếng chào hỏi. “Thái Đẩu, vị này là Thiếu Mẫn, sau này là người trong cung Ngọc Tuyền.”

“Chuyện này Chúc công công biết chưa ạ?”

“Bình An đang ở đâu?”

“Đang ở ——” Thái Đẩu tạm ngừng lại, quay hướng sau lưng hắn nói, “Chúc công công, Thành Hâm dẫn theo người trở lại.”

Từ xa Chúc Bình An nhìn thấy bóng dáng Hạ Hầu Hoan, thấy bên cạnh hắn nhiều thêm một người, trong lòng đã sớm nghi ngờ đủ kiểu, hôm nay chứng thật đúng là hắn mang về, làm ông ta càng thêm kinh ngạc. Cung Ngọc Tuyền không phù hợp có nhiều thêm người chứ nhỉ?

“Bình An, vị này là Thiếu Mẫn, đợi tí nữa người mang nàng đi xuống nghỉ ngơi, ngày mai lại chia công việc cho nàng, ta muốn trở về phòng.”

Hạ Hầu Hoan nói giọng điệu ngang hàng như thế, trong lúc nhất thời làm Chúc Bình An khó thích ứng, chỉ có thể luôn miệng vâng vâng.

“Thiếu Mẫn, thời gian đã không còn sớm, người đi trước nghỉ ngơi, ta còn có việc bận rộn.” Đối mặt với Tân Thiếu Mẫn thì trên mặt Hạ Hầu Hoan nhiều thêm nụ cười.

“Có muốn ta giúp một tay hay không?” Nàng nhỏ giọng hỏi. Nhìn dáng dấp đại ca còn cao hơn thái giám Chúc Bình An thiếp thân của Hoàng thượng nữa, bởi vì hắn gọi thẳng tên của Chúc công công, chỉ là Thái Đầu cũng gọi thẳng tên của hắn..... Suy nghĩ một chút, nàng buông tha tiếp tục suy nghĩ cái vấn đề này, chỉ cần xác định mình sẽ không gây ra phiền toái cho đại ca là tốt rồi.

“Không cần, người đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, vậy chờ ta tỉnh lại lại nói cho ta biết, ta sẽ làm công việc gì.” Thừa dịp hiện tại nghỉ ngơi một chút cũng tốt, nàng cần yên tĩnh để làm nàng làm sạch lung tung trong đầu.

“Đi đi.” Nói xong, hắn nháy mắt với Chúc Bình An.

“Đi theo ta.” Chúc Bình An xoay người không tiếng động thở dài. Rốt cuộc người này có lai lịch gì, sao lại được Hoàng thượng mang về? Chẳng lẽ Hoàng thượng không sợ bí mật bị phát hiện sao? Trước tình thế đối mặt với sinh tử tồn vong, sao Hoàng thượng lại tự tìm phiền toái?

“Thái Đầu.” Hạ Hầu Hoan thu hồi ánh mắt, lúc đi về phía tấm điện lên tiếng gọi.

Thái Đầu lập tức sai bước đuổi theo, đối với hoàng thượng nhẹ nhàng như thế tựa như cắt hai thân phận, không nhìn được bội phục.

“Chuyện ở hậu cung phát triển như thế nào?” Vào tấm điện, hắn trầm giọng hỏi, trên mặt không thấy chút xú nộ cười.

Thái Đầu tiến lên giúp hắn thay y phục, vừa nói: “Đã xác định Thục phi chết cháy ở trong cung Ngọc Thần, trước mắt nha hoàn

cung nhân chôn theo đã tìm ra mười tám thi thể, cũng không sai biệt lắm là số lượng kia.”

“Phải xác định không có người sống.” Giọng nói của Hạ Hầu Hoan trầm thấp, uy nghiêm run sợ khiếp người.

“Ty chức sẽ lại phái người đi trước tìm tòi.” Giúp hắn thay một bộ thường phục màu xanh dương đậm, Thái Đấu mới lại tiếp tục nói: “Sau khi Nhiếp Chính vương biết được cung Ngọc Thần cháy, phái cấm vệ vào hậu cung truy xét, có một đội nhân mã vào cung Ngọc Đức của Quý phi.”

Hậu cung gặp chuyện không may, dĩ nhiên Nhiếp Chính vương sẽ phái cấm vệ vào hậu cung điều tra, tuy điều tra cung điện phi tần không hợp lễ nghĩa, nhưng dưới tình huống chuyện quá khẩn cấp, những thứ lễ nghi phiền phức kia dĩ nhiên có thể lược bỏ không đếm xỉa.

Hạ Hầu Hoan hơi híp mắt lại, khóe môi hiện lên ý cười như có như không. “Không đi cung Ngọc Ninh?”

“Theo ty chức biết, không tiến về phía cung Ngọc Ninh.”

Nghe đến đây, Hạ Hầu Hoan giống như cực kỳ hài lòng khẽ gật đầu, hành động này làm Thái Đấu không hiểu.

“Ban đầu Hoàng thượng đặt hỏa dược (thuốc nổ) ở trong cung Ngọc Đức, không phải hại Quý phi ư?”

“Đúng vậy, trẫm chỉ muốn ông ta điều tra, muốn ông ta phát hiện, nếu không kế tiếp còn có cái gì vui mà chơi chứ?” Khẽ cười một tiếng, hắn nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Hồi hoàng thượng, bây giờ đã là canh hai rồi.”

“VẬY TRẮM CÓ THỂ NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT, CANH BA LÚC NHIẾP CHÍNH VƯƠNG TỚI, NHỚ ĐƯA TỚI ĐIỆN HOA NHƯỢC, ĐỪNG QUẤY RẦY THIẾU MẪN TỈNH GIÁC.”

Thái Đầu nghe vậy, lời đã bò đến cổ họng, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn nuốt nghi vấn xuống. “Ty chúc biết.”

Bên kia ——

“NGƯỜI Ở CHỖ NÀY NGHỈ NGƠI, KHÔNG CÓ VIỆC GÌ CHỜ BƯỚC RA BÊN NGOÀI, NẾU CHỌC HOÀNG THƯỢNG KHÔNG VUI, ĐẾN LÚC ĐÓ NGAY CẢ TA CŨNG KHÔNG GIỮ ĐƯỢC NGƯỜI.” Sau khi dẫn Tân Thiếu Mẫn tới gian phòng dành cho người hầu, Chúc Bình An lập tức uy hiếp cảnh cáo một trận.

“Vâng, được, ta biết rồi.” Tuy nói thần kinh nàng trời sanh không ổn định, nhưng mà cách hoàng thượng gần như vậy, cảm giác nguy cơ nàng vẫn phải có. “Chỉ là, đây là gian phòng ta ở tạm?” Nhìn vòng quanh phòng dành cho người hầu một vòng, nàng thật sự cảm thấy đây hoàn toàn không phải là nơi thái giám ở được nổi. Giường có bốn cột, hơn nữa bên giường có màn trướng, gần nơi cửa sổ đặt tháp Trương Cẩm và bàn kỷ trà (bàn thấp dùng để uống trà), lộ ra cửa sổ tròn dán vải mỏng, thấy thế nào cũng tình thơ ý họa.

“NGƯỜI NGẠI QUÁ NHỎ HAY LÀ ——” Sắc mặt Chúc Bình An trầm xuống.

“KHÔNG PHẢI KHÔNG PHẢI, TA CẢM THẤY NƠI NÀY QUÁ TỐT, HƠN NỮA CHỈ CÓ MỘT CÁI GIƯỜNG, CHO NÊN CHỈ CÓ MỘT MÌNH TA NGỦ?”

Chúc Bình An trừng mắt nhìn, có chút bị khuôn mặt tươi cười hiện ra của nàng làm hoa mắt, trở lại câu hỏi của nàng, mới làm hấn nhớ tới thái giám cấp thấp là chen chung giường, cho nên bây giờ hấn vì một mình có được một phòng mà vui vẻ, ừ..... Trái lại là một tiểu tử rất hiểu biết, vui vẻ thì lộ ra khuôn mặt tươi cười, không có lòng dạ tâm kế, vừa nhìn đã vui tai vui mắt, nhưng mà giống như hấn đã gặp qua gã này ở đâu đó, trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được.

“Chúc công công?” Không đợi được câu trả lời, nàng nhỏ giọng thúc giục.

“Nơi này dĩ nhiên là một mình người ở, bởi vì cung Ngọc Tuyền chiếm diện tích lớn, điện nhiều hành lang nhiều gian phòng, ngày mai có thời gian sẽ dạy người một chút quy củ, bây giờ trước hết người ngủ đi, có chuyện gì ngày mai lại nói.” Hấn nghĩ có lẽ hấn đã biết tại sao Hoàng thượng mang người này về cung Ngọc Tuyền, thật sự là cả người hấn (Thiếu Mẫn) phát ra hơi thở đơn thuần vô hại quá mạnh mẽ, sẽ làm người hăm sâu với nước bùn muốn dựa vào gần.

Đối với hoàng thượng mà nói, có lẽ đây là chuyện tốt, có lẽ người này có thể để cho tâm tư của Hoàng thượng không đến mức chênh lệch đến không có biện pháp uốn nắn, chỉ là, phải điều tra kỹ thân thế của hấn mới được, có lẽ nên tìm cơ hội nói với Tiêu đại nhân một câu mới đúng.

Chúc Bình An bước ra khỏi bọc phòng (phòng dành cho người hầu), đầu không ngừng chuyển động, hoàn toàn không phát hiện người nam nhân đứng ở chỗ rẽ hành lang, mắt thấy muốn đụng vào thì nam nhân mở miệng.

“Bình An, người đang suy nghĩ cái gì?”

“Ồi!” Chúc Bình An bị sợ đến trợn tròn con ngươi, sau khi thấy rõ người tới, mới hung hăng thở một hơi. “Thành Hâm, người có biết người dọa người sẽ bị dọa chết không?” Sao lại buồn bực không lên tiếng núp ở chỗ rẽ, rõ ràng là cố ý dọa người.

“Ta vừa mới hỏi người đang suy nghĩ cái gì, mà nghĩ đến nhập thần như vậy, ta đứng ở chỗ này, người lại hoàn toàn không phát hiện.”

Thành Hâm miễn cưỡng tựa vào góc tường, từ diện mạo đến vẻ mặt cười như không cười lại giống Hạ Hầu Hoan như đúc.

“Đó là bởi vì ——” Giống như sự nhớ ra gì đó, Chúc Bình An vội vàng lôi kéo hắn đi qua hành lang, đi qua một tòa tiểu viện, cho đến cách bậc phòng một khoảng cách lớn vẫn không chịu buông tay.

Thành Hâm mặc hắn kéo đi, buồn cười nói: “Nếu như người lo lắng tiểu thái giám ta nhìn thấy, vậy ta chỉ có thể nói cho người không còn kịp nữa rồi, ngay từ lúc người dẫn hắn vào phòng thì ta đã nhìn thấy hắn.”

Chúc Bình An quay đầu lại trừng hắn.”Người nên trở về tránh đi!”

“Ta có mà, nếu không hắn đã nhìn thấy ta.” Cung Ngọc Tuyền này nhiều người quái lạ, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của hoàng thượng, đã là hoàng thượng gây nên, coi như không biết hoàng thượng đang đùa trò xiếc gì, hắn cũng rất rõ ràng mình nên trở về tránh. “Đây không phải là lỗi của ta, vốn ta có thể đi lại xung quanh ở trong cung.”

“Ta nghĩ ngươi còn đang dưỡng bệnh, sẽ phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường.” Chúc Bình An thay mình đắp mền hơi lạnh.

Nếu người mới vừa đến cung Ngọc Tuyền, lập tức phát hiện bí mật của hoàng thượng và Thành Hâm, cái đầu này của hắn cũng không còn. May mắn là Thành Hâm đủ nhạy bén, suy nghĩ rõ ràng, biết phải tránh.

“Ta cũng đã nằm bao nhiêu ngày rồi, nếu tiếp tục nằm nữa, còn muốn cuộc sống trôi qua nữa không?” Thành Hâm nói đến một nửa, che giấu vẻ mặt cười đùa, nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc nhớ tới tại sao cảm thấy hắn nhìn quen mắt.”

“Người nào?”

“Tiểu thái giám ngươi mới vừa mang tới.”

“Ngươi cũng cảm thấy hắn nhìn quen mắt?” Vậy thì không phải là ảo giác của hắn, mà là quả thật đã gặp qua. Chúc Bình An vội vàng hỏi lại: “Đã gặp ở đâu?”

“Hắn chính là thái giám thử độc vào buổi tiệc tối của ta và Cổ Đôn hoàng tử, ngươi cũng ở chỗ đó mà.” Thành Hâm tức giận nói.

Chúc Bình An ngẩn ra, trí nhớ trở lại trên buổi tiệc khai triều trăm năm cuối cùng —— vẻ mặt thái giám thử độc không thay đổi ăn một chút của tất cả các món ăn, cho đến lúc trước khi rời đi vẻ mặt vẫn không chút thay đổi.

“Thật sự là hắn!” Chỉ là không có nụ cười sẽ làm gương mặt đó có thay đổi cực lớn.

“Thấy hấn thoát nhìn còn rất mạnh như rồng như hổ, nhưng rõ ràng hấn ăn món ăn có độc, sao một chút cũng không có gì?”

Thành Hâm khẽ xoa cái cằm trơn bóng hỏi.

Chúc Bình An nhú mày. Đúng..... Không biết rốt cuộc hoàng thượng có biết thái giám kia là thái giám thử độc trước kia hay không, dù có thế nào, vẫn phải nhắc nhở hoàng thượng mới được.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 5+1

Canh ba, bên ngoài cung Ngọc Tuyền truyền đến xôn xao, mà Hạ Hầu Hoan đã sớm đứng dậy, chờ đợi Hạ Hầu Quyết đến.

“Không chỉ là Nhiếp Chính vương và Đại tổng quản phủ Nội Vụ Hoàng Côn, ngay cả Công bộ Chu thượng thư, Hình bộ Phương thượng thư, Binh bộ Lý thượng thư cùng với Tiêu đại nhân đều đến.” Chúc Bình An giúp hắn mặc y phục, đeo mặt nạ lên thuận miệng báo cáo.

Hạ Hầu Hoan ngẫm nghĩ, nở nụ cười như trong dự liệu. “Như vậy rất tốt.”

Rất tốt? Chúc Bình An vắt hết óc cũng không hiểu nổi rốt cuộc là tốt chỗ nào, nhưng chỉ cần hoàng thượng nói tốt, thì đó chính là tốt, chỉ là —— “Hoàng thượng, nô tài có một chuyện không biết nên không hay không.”

“Chuyện gì?” Hạ Hầu Hoan hỏi không chút để ý, nghĩ đến những lời nói đã chuẩn bị tốt trước đó, suy diễn quay về Hạ Hầu Quyết như thế nào.

Chúc Bình An không dám kéo dài thời gian của hắn, biết được đám người Hạ Hầu Quyết đã chờ ở trong điện Hoa Nhượng, thì giản lược hỏi: “Hoàng thượng có biết Thiếu Mẫn là thái giám thủ độc trong buổi tiệc khai triều trăm năm cuối cùng không?”

Lông mi dài rũ xuống của Hạ Hầu Hoan khẽ nhấc lên.”Người nói cái gì?”

Chúc Bình An thấy sắc mặt hần không tốt, lập tức hiểu hần hoàn toàn không biết chuyện này, vội vàng nói lại đoạn hội thoại tối qua với Thành Hâm. “Nô tài đã suy nghĩ, không biết Hoàng thượng biết hay không biết chuyện này.”

Hạ Hầu Hoan híp lại nâng tròng mắt đen. Một đêm kia, coi như hần đã có chỗ chuẩn bị, nhưng Thành Hâm vẫn trúng độc, mà một thái giám thử độc lại có thể toàn thân mà lui? Trừ phi trước khi nàng thử thức ăn có độc đã ăn vào thuốc giải, vậy nếu như nàng có thuốc giải, nên sớm rời khỏi hoàng cung sau khi thử hết các món ăn chứ nhỉ, không có đạo lý ở lại chọc người nghi ngờ.

Lần đầu tiên hần gặp phải Thiếu Mẫn, chính là vào buổi tối của buổi tiệc cuối cùng kia.

Thiếu Mẫn cũng nói, sau đêm đó, đầu của nàng trống rỗng, ngay cả mình là ai cũng quên..... Là thức ăn có độc gây ra, hay có nguyên nhân khác?

“Bình An.” Hần lên tiếng gọi.

“Nô tài ở đây.”

“Đi mang Thiếu Mẫn tới ngoài điện Hoa Nhượng.”

“Hoàng thượng?” Chúc Bình An không hiểu gương mặt, đã thấy hần cất bước đi về phía ngoài điện.

Thái Đầu chờ lâu ở ngoài điện, thấy sắc mặt Hạ Hầu Hoan lạnh lẽo nặng nề, làm gã không dám nói một lời, ngoan ngoãn hầu ở phía

sau, chưa đến điện Hoa Nhượng, thái giám truyền lời đã kêu Hoàng thượng giá lâm, làm các quan viên trong điện Hoa Nhượng đi ra bên ngoài xếp thành một hàng.

“Thần, gặp qua Hoàng thượng.” Hạ Hầu Quyết đứng ở vị trí đầu nào kêu lên, mấy vị phía sau hô to theo.

“Các khanh miễn lễ.” Về mặt Hạ Hầu Hoan nghiêm túc, ngồi vào phía sau ngự án khắc hoa, “Hoàng thúc, có phải hôm qua đã điều tra ra manh mối hậu cung cháy rồi không?”

“Đúng vậy.” Hạ Hầu Quyết bước ra một bước, Hoàng Côn lập tức lên trước, từ trong tay áo rộng lấy ra một bao bố nhỏ, mở ra nhìn lên, đúng là một túi hỏa dược (thuốc nổ).

“Lớn mật!” Vốn Thái Đấu đứng ở sau lưng Hạ Hầu Hoan ngay sau đó tiến lên một bước thấp khiển trách. “Lại dám mang hỏa dược (thuốc nổ) vào điện Hoa Nhượng, Hoàng tổng quản hơi quá mức lớn mật rồi!”

Vốn Hạ Hầu Quyết muốn giận dữ mắng mỏ gã không có quyền trách cứ Hoàng Côn, lại thấy Hạ Hầu Hoan khẽ nâng tay, bảo gã ngậm miệng lại.

“Đó là hỏa dược (thuốc nổ)? Cái này cùng với chuyện hỏa hoạn tối hôm qua là ——” Về mặt Hạ Hầu Hoan không hiểu hỏi.

“Hoàng thượng, nô tài đã điều tra kỹ cả hậu cung, kết quả tìm ở bên trong cung Ngọc Đức thấy hỏa dược (thuốc nổ) này.” Hoàng Côn đưa hỏa dược (thuốc nổ) cho Thái Đấu, ngay sau đó lui về phía sau một bước. “Hoàng thượng, hôm qua cung Ngọc Thần cháy,

Phượng Thục phi chết ở trong hỏa hoạn, kể cả tất cả cung nhân trong cung Ngọc Thần, không ai thoát khỏi.”

Hạ Hầu Hoan nhìn hỏa dược (thuốc nổ) một lát, hỏi: “Hoàng Côn, ý của ngươi là, là Lý quý phi phái người giết người?”

“Nô tài.....”

Hoàng Côn còn chưa nói hết lời, đã bị cha của Quý phi, Binh Bộ thượng thư Lý Đặc cắt đứt. “Hoàng thượng, sao Quý phi có tâm tư độc ác như thế được, kính xin Hoàng thượng điều tra kỹ, trả lại trong sạch cho Quý phi.”

Lý Đặc dứt lời, mọi người phía sau đều im lặng không nói, Hạ Hầu Hoan giống như trầm tư, một lát sau mới mở miệng, “Trẫm, tin tưởng Lý quý phi, trẫm cảm thấy Quý phi là một khuê tú ngọt ngào dịu dàng thanh tao lịch sự, nàng sẽ không thể nào làm việc như thế.”

Trong nháy mắt dứt lời, vẻ mặt Hình bộ thượng thư Phương Mân Húc khế biến. “Hoàng thượng, Thục phi chết thảm, kính xin Hoàng thượng chủ trì công đạo.” Ông ta không thể chịu được nữ nhi chết thảm lại không lấy lại được công đạo, càng hận hơn chính là, Hạ Hầu Quyết hoàn toàn vô tâm xử lý chuyện này, hôm nay Hoàng thượng lại đứng về phía Quý phi.

“Phượng thượng thư, trẫm sẽ không để cho Thục phi chết như Hiền phi, hai người Đức Phi bị xem là chết bất đắc kỳ tử, lần này nhất định trẫm sẽ điều tra ra manh mối.” Hạ Hầu Hoan cố ý nhắc tới hai phi đã chết, tạo ra hiềm khích.”Xem kết quả hẳn là trong vận mệnh của trẫm phạm sát, hay là có người đang giở trò quỷ!”

“Hoàng thượng, hậu cung tranh đấu là điều đã biết, có lẽ là Hoàng thượng không rải đều mưa móc, mới có thể dẫn đến phi tần bất hòa.” Hạ Hầu Quyết nhẹ giọng chỉ điểm.

“Như vậy ý của hoàng thúc là, người giết người này là Bàng hoàng hậu?” Lời Hạ Hầu Hoan vừa ra khỏi miệng, những quan viên khác mang vẻ mặt khác nhau cúi mặt, không người dám lên tiếng.

“Không, điều này liên quan gì tới hoàng hậu? Tính tình Hoàng hậu thanh tao lịch sự hiền hậu khéo léo, đây chính là chuyện mọi người đều biết.” Hạ Hầu Quyết nhướng mày, không ngờ tới lời nói hấn xoay chuyển, lại làm mình tiến lùi đều khó.

“Nhưng hoàng thúc vừa mới nói không rải đều mưa móc, ý chỉ là Hoàng hậu không phải sao?”

“Hoàng thượng suy nghĩ nhiều, hậu cung hoàng thượng phong phú, chưa được Hoàng thượng lâm hạnh có khối người, người có hiềm nghi đâu chỉ một người?” Vẻ mặt Hạ Hầu Quyết cung kính, vội vàng giải thích.

“Đã như vậy, Quý phi rất được trẫm thương yêu, sao lại là nghi phạm?”

“Dù có thế nào, Lý quý phi cũng phải giải thích trong cung Ngọc Đức đấu riêng thuốc nổ.”

“Hoàng thúc, sẽ có kẻ nào ngu ngốc giết người còn giữ lại chứng cứ? Đã tính toán nổ chết Thục phi, tất nhiên phải dùng hết thuốc nổ, lưu lại một cái làm cái gì? Sao Hoàng thúc chỉ dựa vào một túi thuốc nổ mà chắc chắn Quý phi là hung thủ?”

“Thần cũng không nói Quý phi là hung thủ, thần chỉ điều tra rõ ràng các chi tiết bên trong mà thôi.”

“Thay vì điều tra kỹ càng vì sao trong cung Ngọc Đức có thuốc nổ, chẳng bằng.....” Ánh mắt Hạ Hầu Hoan quét qua tất cả quan viên tại chỗ, cuối cùng dừng lại trên mặt Hoàng Côn, hỏi: “Hoàng Côn, trăm hỏi khanh, thuốc nổ này có phải là được chỗ cục hỏa dược quản lý không?”

Hoàng Côn ngần ra, vội vàng nói: “Thuốc nổ này là được cục hỏa dược quản lý, chỉ là ——”

“Đã như thế, sao khanh còn mặt mũi đứng ở trước mặt trăm?” Giọng nói của hắn vô cùng nhẹ, trên mặt còn mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng con mắt sắc lạnh lòng khiếp người.

Tất cả đám người kia đều là tay chân của Hạ Hầu Quyết, mỗi một người đều tính toán dàn xếp ổn thỏa, nhưng hắn không thể để bọn họ toại nguyện, là hắn đặc biệt bảo Thái Đấu đến cục hỏa dược trộm thuốc nổ sau đó bảo gã để một túi trong cung Ngọc Đức.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tài sẽ lập tức phái người đếm số lượng thuốc nổ.”

“Còn có..... Chu thượng thư.” Hạ Hầu Hoan nhìn về phía Công bộ thượng thư Chu Minh Hoàng luôn đứng ở cuối cùng không nói gì.

“Có thần.” Chu Minh Hoàng nghe tiếng, vội vàng bước lên trước một bước.

“Chuyện thuốc nổ lần này, chẳng lẽ khanh sẽ thoát khỏi liên quan?”

“Thần ——” Chu Minh Hoàng không khỏi sửng sốt.

“Hoàng thượng, chuyện thuốc nổ này thì có liên quan gì đến Công bộ?” Im lặng đã lâu Hạ Hầu Quyết không nói.

Hạ Hầu Hoan cười. “Hoàng thúc, nguồn gốc của thuốc nổ chỉ có ở ty quân khí và cục hỏa dược, mà quản lý ty quân khí và cục hỏa dược không phải là Công bộ và phủ Nội Vụ ư? Vốn thuốc nổ nên quản lý chặt, nhưng bây giờ lại vô cớ chảy ra, thậm chí dùng ở hậu cung, nổ chết Thục phi trăm sủng ái..... Hoàng thúc, như thế rồi mà trăm vẫn không thể nói Công bộ và phủ Nội Vụ không thoát khỏi liên quan đến chuyện này ư?”

“Hoàng thượng thứ tội, thần sẽ lập tức điều tra kỹ chuyện này.” Chu Minh Hoàng không nói hai lời quỳ xuống.

“Ngày mai, trăm muốn lâm triều, lúc lâm triều, cho trăm, cho Thục phi một công đạo, cho Phương thượng thư một công đạo!” Hạ Hầu Hoan thay đổi ôn hòa ngày trước, vẻ mặt nghiêm khắc nói. “Còn nữa, cung nhân cấm vệ đang làm nhiệm vụ tối hôm qua, tất cả đều tìm ra cho trăm, trăm phải biết vì sao có người nổ cung Ngọc Thần, lại không có người phát hiện, lại không kịp thời cứu viện, bồi thường một mạng cho Thục phi!”

“Hạ thần tuân chỉ.” Mặc dù trong lòng Hạ Hầu Quyết không vui, nhưng vẫn phải theo lệnh làm việc, ai muốn hậu cung xảy ra sai lầm không ngờ, mà chuyện lần này lại liên quan đến thuốc nổ. Nữ nhân trong hậu cung, rốt cuộc đang suy nghĩ gì trong đầu?!

Dĩ nhiên Hạ Hầu Quyết sẽ không biết tâm tư của nữ nhân trong hậu cung, cũng không cách nào hiểu buổi nói chuyện này đã làm ông ta đắc tội với trợ thủ đắc lực của ông ta.

Hạ Hầu Hoan nhìn chăm chăm bóng dáng mọi người rời đi, mà ngoài cửa Chúc Bình An đã dẫn Tân Thiểu Mẫn đứng ở một bên, Tân Thiểu Mẫn vẫn cúi xuống nghiêm mặt, Hạ Hầu Quyết nhìn cũng không nhìn nàng một cái mà đi qua từ trước mặt nàng, ngược lại Hoàng Côn nhìn nàng thêm một cái, đột nhiên dừng lại.

Chúc Bình An phản ứng cực nhanh, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng tống quản, có vấn đề gì sao?”

“..... Cung Ngọc Tuyền thêm một cung nhân, là từ đâu điều tới, sao không báo cho một tiếng?” Hoàng Côn vừa mở miệng, lập tức đưa tới chú ý của Hạ Hầu Quyết, sau khi quay đầu lại liếc nhìn, khẽ nheo mắt lại.

“Hắn là ở Ngự thiện phòng, là Hoàng thượng nhìn định dẫn trở về cung Ngọc Tuyền hầu hạ.” Chúc Bình An báo cáo lại theo sự thật.

“Mặc kệ người này đến từ đâu, phải nói với ta một tiếng.” Hoàng Côn nói xong, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Tân Thiểu Mẫn sắp cúi xuống đến ngực.

Tân Thiểu Mẫn không khỏi nghĩ, rõ ràng nàng là đại ca mang về, sao lại nói là Hoàng thượng? Hay là nói như vậy để dễ ăn nói?

“Sao vậy, trẫm muốn sai một người, còn phải được khanh gật đầu hay sao?” Giọng nói lạnh lùng của Hạ Hầu Hoan truyền đến từ trong điện Hoa Nhượng.

Hoàng Côn nghe vậy, lập tức khom người hướng vào trong điện Hoa Nhượng. “Hoàng thượng, nô tài chỉ cho rằng báo cáo một tiếng mới thỏa đáng.”

“Năm đó bên cạnh trăm thêm một Thành Hâm, trăm cũng không nói với bất kỳ kẻ nào, sao khanh không đề cập tới chuyện này với trăm?”

“Nô tài vượt khuôn rồi.” Hoàng Côn chống đỡ không được, thiếu chút nữa quỳ rạp dưới đất.

Ngược lại Hạ Hầu Quyết giống như nhận ra Tân Thiệu Mẫn, tùy tiện nói: “Không biết Hoàng thượng sắp xếp nàng vào bên người, là có dụng ý gì?”

Hạ Hầu Hoan buồn cười nói: “Hoàng thúc, cũng chỉ là một tiểu thái giám mà thôi, chỉ ở trong cung Ngọc Tuyên hầu hạ trăm, ở đâu cần gì nhiều lý do như vậy.”

“Theo Bồn vương thấy, chẳng thà để nàng trở thành thái giám thử độc cho Hoàng thượng, kể từ đó Bồn vương cũng yên tâm hơn.”

Hạ Hầu Hoan khẽ nhếch lông mày, cười như không cười nói: “Tốt, đề nghị này nghe rất tốt.”

Tân Thiệu Mẫn vừa nghe, trái tim run dữ dội hơn. Không nên đâu..... Nàng tuyệt không muốn làm lại nghề nghiệp cũ đâu, hơn nữa đó là lĩnh vực chuyên nghiệp của Thọ Ương, nàng tuyệt không muốn ném thử.

Cũng mặc kệ nàng kêu rên thế nào cũng vô dụng, chuyện này cứ quyết định như vậy.

“Vậy thần cáo lui trước.”

Hạ Hầu Hoan khẽ gật đầu, nhìn Hạ Hầu Quyết dẫn Hoàng Côn cùng những quan viên khác cùng rời đi, Chúc Bình An lập tức mang

theo Tân Thiệu Mẫn đi ra ngoài mấy bước, ngay sau đó hấn nhắm lại mắt, trực tiếp suy tư.

“Hoàng thượng.” Tiêu Cập Ngôn giữ im lặng ngay từ đầu trận đấu, sau khi mọi người rời đi mới đi đến trước mặt hấn.

“Chuyện hôm qua có đầu mối chưa?” Hạ Hầu Hoan hạ thấp giọng, hơi cuộn lông mi dài lên. Chuyện hấn chỉ không phải là chuyện cung Ngọc Thần cháy, mà là chuyện gặp phải du côn bên ngoài cung.

“Nghe nói ba người kia ở thành Tây nổi tiếng là du côn.”

Hạ Hầu Hoan khẽ gật đầu, tròn mắt rũ xuống suy nghĩ tỉ mỉ. Nói một cách khác, vậy hoàn toàn không phải giả bộ, mà là nàng thật sự vì hấn ngăn ở trước mặt hấn. Nghĩ tới đây, khóe môi hấn không tự chủ khẽ nhếch lên.

Được người bảo vệ..... Đã bao lâu rồi chưa từng được người bảo vệ? Bình An và Thái Đấu là người đã ở bên cạnh hấn từ nhỏ, nhưng sau khi phụ hoàng băng hà, cơ hội hai người bọn họ có thể che chở cho hấn quả thật không nhiều, mà Cập Ngôn thì đang ở ngoài cung, khi đó hấn thấp cổ bé họng có thể có người chú ý đến hấn ư? Có quá nhiều chuyện phải do chính hấn tự mình đi trải nghiệm đi đối mặt, sau khi từ van xin đến tuyệt vọng lần nữa, hấn không bao giờ dựa vào bất kỳ kẻ nào, học được cách bắt lấy cơ hội có hạn, hoàn toàn lợi dụng mỗi người nhích lại gần mình.

“Hoàng thượng, tiểu thái giám kia không đúng lắm.”

“Cho nên trăm muốn cho nàng trở thành thái giám thử độc không phải sao?”

“Dù hắn là tai mắt Nhiếp Chính vương phái tới?”

“Nàng có thể như thế nào? Nếu như nàng thật sự là tai mắt của Hạ Hầu Quyết, trầm sẽ tự xử trí.” Giống như vô số cung nữ Hạ Hầu Quyết phái đến bên người hắn, hắn sẽ không chút lưu tình trượng trách (đánh) đến chết. “Đi xuống đi, đi làm chuyện khanh nên làm.”

“Thần tuân chỉ.” Tiêu Cập Ngôn mở miệng đáp lời, cũng đã quyết định chủ ý muốn điều tra tiểu thái giám kia đến cùng.

Từ trước đến giờ, tâm tư phòng bị của hoàng thượng rất nặng, vô cùng không tin tưởng người khác, sao lại không lý do mang về một tiểu thái giám không rõ lai lịch theo bên người? Hơn nữa ánh mắt của Hoàng Côn nhìn tiểu thái giám kia lúc nãy, giống như đang xác định cái gì đó, chứng tỏ quan hệ của hai người không nhỏ, dưới tình huống này, dù hoàng thượng nói để gã làm thái giám thử độc, chỉ sợ cũng chỉ là nói một chút mà thôi.

Nhưng trước mắt là lúc nào, có thể nào bởi vì tiểu thái giám tự dưng xuất hiện mà xảy ra thêm chuyện xấu?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2

Tất nhiên Hạ Hầu Hoan biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng cũng không ngăn cản hắn. Điều tra cũng tốt, không điều tra cũng tốt, nhưng dù có thế nào, hắn (Hạ Hầu Hoan) thật sự tin tưởng Thiệu Mẫn, chỉ vì nụ cười của nàng không chút tâm cơ nào, còn nói nàng phải bảo vệ hắn.

Dù nàng thật sự là tai mắt Hạ Hầu Quyết phái tới thì như thế nào? Hắn chỉ muốn xác định, mới để Bình An dẫn nàng đến ngoài điện Hoa Nhượng, nhưng Thiệu Mẫn nói qua nàng đã sớm quên những chuyện trải qua, cho nên hắn tin nàng, tin nàng mặc kệ thế nào cũng sẽ không phản bội chính mình.

Thu nụ cười, đầu hắn cũng không quay lại hỏi: “Thái Đấu, ngươi muốn nói gì?”

Đứng ở sau lưng hắn, Thái Đấu ngẫm nghĩ một chút. “Ty chức đang suy nghĩ, Hoàng thượng thật sự muốn Thiệu Mẫn làm thái giám thử độc?”

Thái giám thử độc là một nhân vật vô cùng nhạy cảm lại vi diệu, từ trước đến giờ đều rút thăm để ngừa rắc rối, nhưng nếu có thái giám thử độc đặc biệt, một khi bị người lợi dụng, kết quả sẽ không cách nào tưởng tượng nổi.

Hạ Hầu Hoan suy nghĩ một chút. “Chuyện này không quan trọng, ngươi phái người đến cung Ngọc Đức trước, nói trẫm muốn thăm

hỏi Quý phi.” Ở ngoài mặt, đó là phi tử hần yêu thương nhất, hôm nay trở thành hung thủ ngàn người chỉ trở, hần đương nhiên phải an ủi trấn an, nếu không thì sao nàng có thể khóc lóc kể lể thuận tiện kể ra chỗ tốt của hần cho cha nàng ta nghe chứ.

Đưa đi một nhóm lớn đại quan, Tân Thiệu Mẫn cảm thấy hông của nàng thật sự có chút cứng ngắc, nhưng Chúc Bình An không mở miệng, nàng lại không dám động lung tung.

Haizz, nói muốn nàng ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, cho nên nàng mới có thể yên lòng thờ to ngủ, nhưng ai biết đang ngủ say như chết, Chúc Bình An xuất hiện muốn đưa nàng đến ngoài điện Hoa Nhượng hầu hạ, hai mắt nàng mơ màng, đầu hỗn độn đi đến điện Hoa Nhượng, nghe giọng nói của một ít đại quan, làm nàng đột ngột tỉnh táo lại.

Làm nàng khiếp sợ cũng không phải hỏa hoạn tối hôm qua lấy đi bao nhiêu mạng người, dù sao cũng chỉ tính ra con số chung chung, làm nàng run sợ trong lòng là Nhiếp Chính vương và Hoàng Côn.

Nàng không xác định rốt cuộc bọn họ có nhớ ra nàng hay không, rất sợ bị bọn họ nhận ra, không cần Chúc Bình An phân phó lần nữa, nàng cũng cúi mặt xuống gần như áp sát vào trước ngực.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, nàng cảm thấy coi như nàng vùi mặt vào trong đất, sợ rằng nàng vẫn sẽ bị nhận ra, bằng không sao lại muốn nàng làm thái giám thử độc?

“Được rồi, mọi người đã đi xa rồi.” Chúc Bình An tức giận nói.

“Thật sao?” Nàng gương mặt, nở nụ cười thật tươi.

Chúc Bình An thấy thế, chân mày hơi nhíu lại. Haizz, hắn ở trong cung hơn hai mươi năm, hầu ở bên cạnh hoàng thượng mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, ít nhiều cũng luyện thành nhãn lực, cũng không biết tại sao, mặc dù hắn có mang phòng bị với gã lại cảm thấy nụ cười của gã vô hại, không hề có tâm tư.

Có thể suy ra tại sao hoàng thượng lại dẫn gã vào cung Ngọc Tuyền, chỉ vì bên cạnh hoàng thượng thiếu sót nhất chính là loại người có tính tình như gã, nhưng trước mắt đang ở thời khắc đoạt quyền máu chốt, đột nhiên thêm một người không rõ lai lịch tham gia, thật sự không tính là sáng suốt, cũng không biết hoàng thượng sẽ làm ra chuyện gì.

“Sao vậy?” Tân Thiều Mẫn len lén lau khước mắt một cái, hoài nghi nàng chưa rửa mặt, khước mắt có ghèn.

“Không có việc gì, người có thể trở về phòng, nhớ lời phân phó của ta đừng đi lại ở bên ngoài.” Chúc Bình An không tiếng động thờ dài. Haizz, đây thật sự là một củ khoai lang bỏng tay, không viện có dùng mánh khước với hắn, nhưng cũng không có lý do hắn ở lại, bảo hắn làm chuyện trói chân trói tay, thật sự là bị làm khó.

“À.....” Kéo dài âm đáp lời, giống như nghĩ đến cái gì đó, nàng có chút muốn nói lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.” Nhìn ánh mắt kia của hắn cũng biết hắn muốn hỏi cái gì.

“Ta đang suy nghĩ..... Sau này ta sẽ thật sự biến thành thái giám thử độc cho Hoàng thượng sao?” Nếu quả thật như vậy, không biết bây giờ nàng xin trở về Ngự thiện phòng có được không?

“Quân vô hí ngôn, dĩ nhiên là như thế.” Nói tới nói lui, nhưng trong lòng Chúc Bình An không chắc chắn.

“Vậy ta có thể xin trở về Ngự thiện phòng không?” Độ khó công việc của thái giám thử độc quá cao, nàng chắc chắn không cách nào đảm nhiệm được, cho nên sớm một chút xin điều đi thôi.

“Tìm hoàng thượng mà nói, người cảm thấy như thế nào?”

“Vậy thì thôi.” Thật ra thì rất nhiều việc không thể miễn cưỡng được, nói không chừng nàng ở lại chỗ này luyện mãi thành thép, ngày nào đó thành nhất đại tông sư thử độc, cũng coi như lưu danh trong sử sách.

“Trở về phòng.” Nhìn vẻ mặt đáng thương uất ức kia, không biết vì sao ông ta lại có chút buồn cười.

“Vâng” Đáp lại một tiếng, chân vừa mới nâng lên, âm thanh rột rột từ trong bụng đã vang lên, làm nàng cười xấu hổ, nhanh nhẹn đè lên bụng. Bụng ời, không chịu thua kém chút nào nhỉ, đừng cứ mãi ca hát ở trước mặt người khác, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ!

Khóe mắt Chúc Bình An giật giật. “Đi lấy đồ ăn sáng đi.”

“Hả, có thể không?” Không phải muốn nàng đừng đi lại bên ngoài sao? Nàng cho rằng một thái giám thử độc như nàng sau này sẽ phải trải qua cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

“Có thể.”

“Vậy thì ta thuận tiện lấy một phần giúp cho Chúc công công và Thành đại ca.” Thật tốt quá, đi theo đại ca thật sự có ngày sống tốt

lành, ăn hương uống lạt không là vấn đề, vấn đề có lớn hơn nữa cũng phải đợi nàng ăn no mới có hơi sức giải quyết.

“Thành công công.” Chúc Bình An trầm giọng uốn nắn nàng. Hắn cũng không hy vọng người này ở bên ngoài cả ngày lẫn đêm gọi Hoàng thượng là đại ca, chuyện này hắn không thể tha thứ, cực độ chán ghét.

“Đúng, đúng Thành công công.” Nàng biết phải nghe lời, nhanh chóng đổi lại, giống như là nghĩ đến cái gì đó, chen miệng hỏi: “Đúng rồi, sao không nhìn thấy Thành công công?”

“Hắn có chuyện quan trọng trong người.” Chúc Bình An sừng mặt lên, không hy vọng nàng tiếp tục hỏi thăm.

“Vâng.”

“Không cần lấy cho chúng ta, bản thân ngươi mang một phần, đi nhanh về nhanh.” Chúc Bình An nói xong, ánh mắt liếc về phía tiểu thái giám đứng ở phía sau điện Hoa Nhược.

“Vâng.” Tân Thiếu Mẫn đè nén vui sướng, đi từ từ, sau khi xác định Chúc Bình An không nhìn thấy, nàng lập tức bước nhanh như bay. Thật sự là không thể trách nàng, tối hôm qua nàng chưa ăn khuya, một đêm bận rộn ở ngoài cung, lãng phí không ít thể lực, hiện tại đói bụng cũng là bình thường.

Bước nhanh đi tới Ngự thiện phòng, mắt nàng đã nhìn thấy La công công đang kéo ra giọng nói hét lớn, đám Lai Phúc cũng không biết tại sao bị mắng chửi như máu chó dội vào đầu, theo bản năng nàng muốn rời khỏi, nhưng lại nghĩ, bây giờ nàng đổi đơn vị, cũng không phải là thuộc Ngự thiện phòng, sợ cái gì?

Vì vậy, nàng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, mới đi hai bước, Lai Phúc đã nhìn thấy nàng, vội nói: “La công công, Thọ Ương ở nơi đó.”

La Ký nghe vậy, quay đầu lại nhìn thấy nàng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên tức hay là nên vui mừng, chỉ có thể kiềm chế tính khí hỏi: “Thọ Ương, hôm qua ngươi đi đâu, sáng sớm hôm nay cũng không nhìn thấy bóng ngươi, định cho chúng ta gấp chết sao?” Hấn tức, là bởi vì sợ nàng ra khỏi ngã ba (ý là rời khỏi cung), không hoàn thành giao phó của Thành Hâm; hấn vui, là bởi vì nàng xuất hiện, không sợ không hoàn thành được giao phó của Thành Hâm.

“Ta..... Hôm qua gặp phải Thành công công, hấn dẫn ta trở về cung Ngọc Tuyền, nói sau này ta sẽ ở cung Ngọc Tuyền.” Nàng đáp ứng nói.

Một đám thái giám nghe vậy, không khỏi hít hơi, không biết là ghen tỵ nàng một bước lên mây, hay đáng thương nàng đương đầu vận rủi. Nhưng dù có thế nào, La Ký vẫn đối xử với nàng không giống với dĩ vãng, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười, hỏi: “Thọ Ương công công tới lấy thức ăn sao?” Đang ở cung Ngọc Tuyền, ngày sau nếu không phải là đại thành tựu thì đại bại, nhưng ít ra có cơ hội đại thành, nhân lúc hiện tại nịnh bợ hai ba cái, sau này vẫn tốt hơn.

“Vâng, Chúc công công muốn ta tự mình tới lấy thức ăn.”

La Ký khẽ gật đầu, vừa quay đầu lại lập tức thay vẻ giận dữ, “Từng người một ngồi ăn rồi chờ chết, còn không đi làm việc, tất cả đều đứng lì ở đây làm cái gì? Còn không mau chuẩn bị đồ ăn sáng cho Thọ Ương công công!”

Trong nháy mắt, một nhóm người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, ai cũng không dám giương mắt lung tung, vùi đầu gian khổ làm việc.

Tân Thiểu Mẫn chỉ đợi một lát, ngay sau đó một hộp đựng thức ăn đã đưa tới trên tay của nàng, nàng không cần vén lên, cũng biết tất cả thức ăn để bên trong đều là đồ ăn nóng mới làm, khác một vực với bánh bao màn thầu lúc trước.

Ở La Ký rõ ràng là bộ dạng nhỉnh bợt, nhưng cả người Tân Thiểu Mẫn không được tự nhiên nhanh chóng rời đi, đi ngang qua tiểu hoa viên hẹn gặp mặt với Hà Bích thì không khỏi suy nghĩ, nếu trong cung đụng phải tỷ ấy nữa, rốt cuộc nên giải thích với tỷ ấy như thế nào đây ——

“Thọ Ương.”

“Ồi!” Nàng sợ hết hồn, nhìn sang bên cạnh, đã thấy Hà Bích kín đáo núp ở phía sau cây.

Thật là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, chuyện này nên làm thế nào đây? Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn nhắm mắt đi tới. “Hà Bích.”

“Sao ngươi lại ở đây trong? Hôm qua không phải để cho ngươi xuất cung rồi sao? Lúc Hoàng công công nói với ta ngươi đang ở cung Ngọc Tuyền ta còn không tin, hôm nay nhìn thấy thật sự là như thế.”

Cảm thấy trong câu nói liên tục của Hà Bích ẩn chứa nồng đậm lo lắng không lối ra, Tân Thiểu Mẫn mím môi nói: “Hôm qua khi xuất cung đúng lúc gặp phải Thành Hâm cung Ngọc Tuyền, ta không thể

làm gì khác hơn là lừa hấn nói đi ra ngoài tìm người thân không có kết quả, bởi vì ta và hấn có mấy phần giao tình, hấn tốt bụng đưa ta hồi cung, còn sắp xếp cho ta ở cung Ngọc Tuyền.”

Haizz, một đồng lời nói nửa thật nửa giả dối, làm cho nàng thật sự đau đầu nhức óc! Nàng thật sự không thích nói dối, nhưng đương sự trước mắt này không nói dối sẽ không qua được.....

Hà Bích vừa nghe vừa gật đầu, nhưng chân mày vẫn nhú chặt lại, một lát sau mới hỏi: “Vậy là người còn chưa tới ngõ Hoàng đã gặp phải Thành Hâm rồi hả?”

“Ừ, đi đến ngõ Hoàng trước Đào Phong Lâu đã bị hấn gặp được, hấn nói là hoàng thượng muốn hấn đi mua đồ ăn nóng, vừa lúc nhìn thấy ta cảm thấy cổ quái mới ngăn ta lại.” Lúc nàng nói chuyện, cặp mắt cũng không dám nhìn Hà Bích, chỉ sợ sự chột dạ của nàng sẽ bị Hà Bích nhìn thấu.

“Cho nên người chưa kịp nhìn thấy người nhà ta.” Giọng điệu của nàng nghe tới có chút tiếc hận.

“..... Ừ.” Âm thanh này trống rỗng.

“Thật là đáng tiếc, nếu có thể thấy trước khi trở lại cung là tốt rồi, ta có thể biết người nhà của ta có tốt hay không.”

Hà Bích mang vẻ mặt đáng tiếc, nhẹ nắm tay của nàng lên.

“Đúng vậy, thật sự đáng tiếc.” Tân Thiều Mẫn cười khổ, không dám giương mắt. Không có, tất cả người nhà của Hà Bích đều không còn, có lẽ nàng nên nói cho tỷ ấy biết, nhưng đối mặt với mong đợi của tỷ ấy, nàng không biết nên nói thế nào.

“Chỉ là làm sao người biết được Thành Hâm?”

“Trước đó ở Ngự thiện phòng, khi hấn đi lấy ăn khuya gặp qua mấy lần.” Nàng qua quýt giải thích.

“Đúng vậy, nghe nói hấn thỉnh thoảng sẽ đến Ngự thiện phòng, nhưng phần lớn thời gian đều ở trong cung Ngọc Tuyền, ngay cả Vương gia và Hoàng công công cũng không biết dáng dấp của hấn thế nào.” Chính vì vậy, Thợ Ương biết hấn làm nàng có chút ngoài ý muốn, chỉ là suy nghĩ một chút dù sao Thợ Ương ở trong Ngự Thiện Phòng, thì lại thấy hợp lý.

“Hả? Đúng rồi, à..... Nhưng sao hấn chỉ chờ ở trong cung Ngọc Tuyền?” Lúc này Chúc công công còn nói hấn đi làm việc.

“Nghe nói! Trận hỏa hoạn năm trước, là Thành Hâm xả thân cứu hoàng thượng, cho nên vết thương trên người hấn rất nặng, hoàng thượng mới không phái hấn đi, vẫn giữ hấn lại.”

Tân Thiều Mẫn không khỏi nghiêng đầu nghĩ tới dáng đi động tác của người nọ, cảm thấy hoàn toàn không giống như bị lửa lớn thiêu bị thương. Nếu vết bỏng khắp toàn thân, thời gian hồi phục sức khỏe sẽ kéo dài vô cùng, huống chi là ở thời đại có tiêu chuẩn chữa bệnh hơi thấp..... Nghe lại cảm thấy có chút kỳ quái.

“Không đề cập tới những thứ kia nữa, hồng bút chính là lần người trở lại cung này bị Hoàng công công phát hiện.” Hà Bích thở dài.

Tân Thiều Mẫn suy nghĩ một chút, bất ngờ nói: “Tỷ có bị mắng hay không?” Nàng phỏng đoán, Hà Bích vẫn muốn nàng xuất cung,

mà nàng vẫn không gặp Hoàng công công, có lẽ là tỷ ấy đã lừa Hoàng công công.

“Không có, Hoàng công công cho rằng sau khi người ở chỗ kia một đêm lập tức vào cung Ngọc Tuyền, ta đến Ngự thiện phòng tìm không thấy người là bình thường.” Tạm dừng lại, Hà Bích mới lại nói: “Nhưng vấn đề là, Hoàng công công đã biết người ở cung Ngọc Tuyền, sau này không chừng sẽ bắt người..... Thi hành nhiệm vụ.”

Tân Thiều Mẫn không tiếng động thở dài. Nàng biết, bởi vì nàng đã thêm chức vụ thái giám thử độc rồi.

“Hà Bích, Hoàng thượng thật sự là một sát tinh bạo quân sao?”

“Ta không biết, ta không có cơ hội đến gần Hoàng thượng, nhưng Vương gia nói như vậy, vậy là đúng rồi.” Hà Bích nói chắc chắn, nhưng vẻ mặt lại không chắc chắn như vậy. “Cho nên, người ở cung Ngọc Tuyền phải tự mình cẩn thận, cũng đừng đi lại quá gần với cung nhân trong cung Ngọc Tuyền.”

“Ta biết rõ.” Nói thì nói như vậy, nhưng nàng rất rõ ràng, nàng sẽ không làm như vậy. Mặc kệ tương lai Nhiếp Chính vương cho bất kỳ nhiệm vụ nào, nàng nghĩ nàng sẽ không thi hành, nhưng nàng lại lo lắng kháng lệnh sẽ liên lụy Hà Bích..... Haizz, nàng nên rời khỏi hoàng cung mới phải, rời khỏi nơi hạn chế cuộc sống này.

“Được rồi, về sớm một chút, đừng lưu lại ở bên ngoài quá lâu, nếu cung nhân nghi ngờ sẽ không tốt.”

Tân Thiều Mẫn gật đầu, nàng đói bụng, nên sớm trở về cung Ngọc Tuyền hưởng dụng bữa ăn sáng phong phú của nàng, nhưng

khẩu vị của nàng hoàn toàn biến mất, ngay cả bước chân cũng nặng nề không thôi.

Trước khi đi, nàng quay đầu lại hỏi: “Hà Bích, ta vốn là hạ nhân trong phủ Vương gia sao?”

“Người mới vào cung thì đề cập tới người là hạ nhân của hành cung, là Vương gia đặc biệt cất nhắc mang vào cung, chỉ là thời gian người vào cung sớm hơn ta hai tháng.”

Tân Thiều Mẫn nghe xong có chút không biết nên khóc hay cười. Bị mang vào cung, đặc biệt hạ độc độc chết Hoàng đế, loại công việc này cũng có thể nói là đặc biệt cất nhắc ư? Nàng nên nói Hà Bích bị tẩy não quá nghiêm trọng, hay thuần túy dùng những câu này theo thói quen?

“Vậy tỷ có biết chuyện người nhà của ta không?”

“Người đã nói người nhà của người đều không có ở đây, nếu không ta đã để cho người trở về đầu nhập vào người nhà của mình rồi.” Hà Bích gần như nói không cần suy nghĩ. “Người nhớ người nhà hả??”

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 6+1

Tân Thiều Mẫn nằm mơ cũng không nghĩ đến trong phút chốc cuộc đời của nàng sẽ sinh ra tính khiêu chiến lớn nhất, lại sẽ là tình cảnh như vậy.

"Nhớ, mỗi món ăn đều ăn một chút, dừng lại một lát rồi mới ăn món tiếp theo, không cần phải gấp, trong ba khắc (1 khắc = 15 phút) phải thử xong tất cả món ăn là được."

Tân Thiều Mẫn nghe Chúc Bình An phân phó, đôi mắt nhìn chằm chằm ba sáu món ăn trên bàn. . . . . Nàng đã từng mơ ước sẽ khiêu chiến một lần Đại Vị Vương Mẫn Hán Toàn Tịch*, tận tình mãnh liệt ăn điên cuồng cho đến khi dạ dày của nàng cũng không thể nhét thêm bất kỳ thứ gì nữa, nhưng nàng không ngờ giấc mộng này lại có một ngày thực hiện được.

(*Đại Vị Vương: dạ dày lớn.

Mẫn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mẫn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa)

Nhìn đó, đó là vịt nướng cắt miếng, da giòn thịt mềm, nước thịt ngon ngọt mê hoặc làm nước miếng của nàng sắp mất khống, lại

thấy đĩa cá không biết tên bên cạnh, nhìn như kho tàu, mùi thơm mang vị chua cay, thao túng nàng muốn lao về phía trước. . . . . Mặc dù không phải Mãn Hán Toàn Tịch, nhưng ba sáu món ăn đừng nói một người, mười người cũng ăn không hết được, một bữa tối của Hoàng đế cần phải xa xỉ lãng phí như vậy không?

Nhưng mà, không sợ! Bắt đầu từ hôm nay, có nàng bảo vệ Hoàng thượng, nàng có thể thay Hoàng thượng hóa giải vất vả, đừng nói một món một chút, nàng có nắm chắc ăn hết một nửa thức ăn!

". . . . . Thiếu Mẫn, rốt cuộc người có đang nghe ta nói chuyện hay không?" Chúc Bình An lạnh lùng nhìn vẻ mặt tham ăn của nàng.

"Có." Tân Thiếu Mẫn chậm rãi cúi thấp đầu. Nàng biểu hiện rất rõ ràng sao? Nhưng không thể trách nàng, buổi trưa nàng chưa ăn, tỉnh dậy đã bị kéo tới thử độc. . . . . Đúng rồi, thử độc, thiếu chút nữa nàng quên mất.

"Bắt đầu ăn trước từ đầu bên này." Chúc Bình An chỉ vào bát đĩa trên bàn.

Tân Thiếu Mẫn cầm chén đĩa lên, thay vì nói khản trương, chẳng bằng nói là hưng phấn, dù là tại chỗ có hai người vĩ đại nhất đương triều —— Hạ Hầu Hoan và Hạ Hầu Quyết.

Đang ngồi một đầu khác trên trường kỷ (bàn dài) là đương kim hoàng thượng, nàng không dám giương mắt, không cách nào biết được hình dạng hán thể nào, mà Hạ Hầu Quyết ngồi ở bên cạnh bàn dài, hình dạng thế nào, nàng giống như không nhìn thấy, nhưng đại khái cảm thấy được hán đang xem cuộc vui, đứng cạnh cửa là Thái Đầu và Chúc Bình An còn có thị vệ Nhiếp Chính vương.

Nàng cũng không tin dưới thời điểm nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Nhiếp Chính vương sẽ đại đột động thủ hạ độc, huống chi mấy món ăn này còn trải qua tầng tầng Ngự thiện phòng kiểm tra, muốn hạ độc cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Cho nên, bạo gan ăn thôi!

Người hạ độc ở trong thức ăn là rất không có thương thức, Dân Dĩ Thực Vi Thiên (dân lấy ăn làm đầu), thức ăn này trân quý cỡ nào, hơn nữa mỗi một món ăn đều nhìn ra được ngự trù (đầu bếp) rất dụng tâm, toàn bộ sắc hương vị đều có, trình bày như nghệ thuật, tinh điều tế tác như thế (ý chỉ làm rất cẩn thận, tinh tế), sao có người hạ độc ở bên trong. . . . . Thật sự là ác liệt, khẳng định bị trời phạt!

Ôm chén cầm đũa, xuống tay đưa vào miệng! Tân Thiếu Mẫn cười híp đôi mắt, nếu không phải là hiện trường quá nhiều người, không khí quá nghiêm túc, nàng nhất định sẽ xoay tại chỗ hai vòng kính chào ngự trù.

Thì ra đây chính là hường thụ cấp bậc Hoàng đế, cái này không biết là thịt gì, khi đưa vào miệng trơn mềm, có lực bắn ra răng, nước sốt nồng đậm mỹ vị nói không nên lời, chỉ một món ăn nhưng dường như đã cho cho nàng nếm hết xuân hạ thu đông, chua mặn ngọt cay!

Hạ Hầu Hoan nâng má vẻ mặt không có gì nhìn chăm chú vào nàng, nhưng chính động tác chống cằm này, mới có thể che giấu nụ cười bên khóe môi hần.

Hần thật sự rất thích nhìn dáng vẻ nàng ăn, vẻ mặt cảm động thỏa mãn làm cho người cho rằng nàng nếm được mỹ vị cực ngon,

nhưng trên thực tế không phải đồ ăn bình thường ở Ngự thiện phòng, hăn sớm không hứng thú, nhưng cố tình khi nàng ăn được lại vừa lắc đầu vừa cảm thán, làm hăn phân tâm lẫn nữa, suýt nữa quên Hạ Hầu Quyết đang ở bên cạnh.

"Thiếu Mẫn, có vấn đề gì sao?" Chúc Bình An thấy nàng lắc đầu, vội nhỏ giọng hỏi.

Tân Thiếu Mẫn chợt hồi hồn, không hiểu ra sao trừng mắt nhìn, ngay sau đó hiểu ý nói: "Không thành vấn đề, chỉ là thức ăn này ăn thật ngon đó." Đây quả thực là cấp ăn ngon yêu thú mà!

"Vậy cũng không nên lắc đầu loạn." Sắc mặt Chúc Bình An tái xanh mà nói.

"Ta lắc đầu à?" Thấy vẻ mặt hăn thận trọng vả lại mang theo cảnh cáo gật đầu, Tân Thiếu Mẫn lập tức ghi nhớ trong lòng, dặn dò mình không thể tái phạm. Nhưng trên thực tế nàng ngay cả mình có lắc đầu hay không cũng không ấn tượng, đó thuần túy là khi ăn được đồ ăn ngon nó khơi gợi phản ứng nguyên thủy nhất trong cơ thể, mỹ vị! Cực phẩm!

"Người có thể ăn một món ăn khác rồi." Chúc Bình An cắn răng nói. Đồ không có đầu óc kia, nói không chừng đã ăn độc rồi, nếu không sao vẻ mặt ngu xuẩn như thế.

"Tốt." Nàng nhìn xuống thức ăn, chọn một chén canh muốn múc, lại bị Chúc Bình An ngăn cản.

"Ta vừa mới nói, là đi từ nơi này, theo thứ tự bước lên trước." Ngón tay dài của Chúc Bình An chỉ từ bên phải đi sang phía trái, rất rõ ràng.

Tân Thiệu Mẫn cúi đầu, "Nhưng ta cảm thấy dùng bữa hăn phải để hương vị thấm từ từ, thực phẩm rau quả tươi một lần nữa, cuối cùng mới là thịt, ở giữa uống canh cá sau đó phối với chung trà chống ngán, ăn như vậy mới đã nghiền."

Tài nấu nướng của ngự trù này rất cao, đáng tiếc chính là không nghiền cứu thứ tự mang thức ăn lên, làm ra món ăn không có chủ đề, làm nàng có cảm giác đáng tiếc.

Khóe mắt Chúc Bình An co quắp. "Ta bảo người làm như thế nào thì làm như thế đó, người muốn kháng lệnh?" Nói thật, hăn vào cung lâu như vậy, đây lần đầu gặp phải tiểu tử không biết xem sắc mặt như vậy, nếu như không phải có hoàng thượng thương yêu cưng chiều gã có thừa, gã đã sớm bị hăn ném ra khỏi cung Ngọc Tuyền rồi.

"Không phải, Chúc công công, tin tưởng ta, sắp xếp của ta sẽ tốt hơn." Tin tưởng nàng, nàng thật sự rất hiểu ăn, nhìn vào việc mỗi tháng đều bỏ ra tiền lương mua thức ăn là biết, xin tôn trọng sự chuyên nghiệp nho nhỏ của nàng.

"Thiệu Mẫn. . . . ." Chúc Bình An cười hí mắt, gân xanh bên trán rung lên. Hoàng thượng ở phía trước, Nhiếp Chính vương ở bên cạnh, hăn thật sự không thể cũng không nên phát tác, nhưng ngàn vạn lần đừng ép buộc hăn, nhấn nại của hăn có giới hạn.

"Bình An, không sao." Hạ Hầu Hoan cố nén cười nói.

Chúc Bình An há miệng, vốn định nói cái gì nữa, nhưng ngại Hạ Hầu Quyết ở đó, chỉ có thể ngoan ngoãn lui sang một bên.

"Nô tài tuân chỉ."

Tân Thiều Mẫn không ngờ hoàng thượng lại sẽ mặc cho nàng quyết định, hơn nữa giọng nói của hắn nghe qua rất giống giọng nói của đại ca mình. Buổi sáng nàng chỉ phí hết tâm tư vì tránh né Hạ Hầu Quyết và Hoàng Côn, hoàn toàn không chú ý nhiều, hiện tại nghe ở khoảng cách gần, mới phát giác được giống nhau, làm nàng rất muốn giương mắt liếc trộm.

Nhưng dù hoàng thượng mang mặt nạ, nàng cũng không có dũng khí nhìn lên hắn, bởi vì không muốn bị người kéo tới ngoài điện trượng trách (đánh) đến chết.

"Bình An, mang món ăn nàng vừa mới nếm đó qua cho trẫm." Hắn bị bộ dạng tham ăn của nàng làm đói bụng rồi.

"Nhưng hoàng thượng, thời gian chưa đến, hãy chờ thêm một lát nữa mới thỏa đáng." Chúc Bình An không quá đồng ý mà nói. Vừa mới thử độc, phải đợi một đoạn thời gian, thời gian độc tính phát tác khác nhau, nếu quá nóng lòng dùng bữa, chỉ sợ tạo thành kết quả không thể thu thập.

"Bình An, ngươi muốn kháng chỉ?"

"Nô tài không dám, nô tài. . . . . Tuân chỉ." Chúc Bình An không thể xem xét thờ dài, tận lực thả chậm tốc độ, dù kéo dài thêm một chút thời gian cũng tốt.

Hạ Hầu Quyết bên cạnh nhìn sang, rũ mắt suy nghĩ, rồi nói: "Tiểu thái giám này trái lại rất xứng chức, thần an tâm, hoàng thượng, thần cáo lui trước."

Hạ Hầu Hoan khẽ gật đầu, hoàn toàn không có ý định giữ khách, nhận lấy bát đĩa Chúc Bình An đưa tới, vừa hưởng dụng vừa nhìn

dáng vẻ tham ăn của Tân Thiếu Mẫn, mặc cho Chúc Bình An đưa Hạ Hầu Quyết rời khỏi điện Hoa Nhượng.

Nhưng bởi như vậy, người cảm giác không được tự nhiên, biến thành Tân Thiếu Mẫn.

Nàng cúi mặt ăn, cố gắng đặt sự chú ý vào thức ăn ngon ở trên bàn, nhưng vấn đề là tầm mắt nóng bỏng phía trước làm nàng không cách nào bỏ rơi. Rất quen thuộc. . . . . Đại ca cũng luôn thích nhìn chăm chăm nàng ăn, ánh mắt kia nóng rực đến gần như giống nhau như đúc, hoàng thượng và đại ca có ham mê giống nhau sao? Hoặc là dáng vẻ nàng ăn thật sự thu hút được sự chú ý của rất nhiều người?

Nàng vừa ăn vừa suy nghĩ, vừa cầu nguyện Chúc Bình An nhanh trở lại, tuy nói ở trước mặt hoàng thượng Chúc Bình An cũng sẽ không thốt nhiều thêm một tiếng, nhưng ít ra sẽ làm nàng cảm thấy tự tại một chút. Chỉ là, nói thật ra, làm hoàng đế cũng thật sự không tồi, đồ ăn này thật sự không phải ngon bình thường, nếu như cho nàng cơ hội, nàng thật có thể khiêu chiến ăn lại một lần nữa!

Khi Chúc Bình An giữa đường trở lại điện Hoa Nhượng thì nhìn thấy Tân Thiếu Mẫn vui đầu ăn lấy ăn để.

Có làm hay không? Rốt cuộc gã có biết là gã đang thử độc hay không? Có thái giám thử độc nào có thể ăn vui vẻ như vậy? Hơn cả hơn là —— gã ăn còn nhiều hơn hoàng thượng! Hắn là phụ trách thử độc ư!

Nhưng dù trong lòng lăm lăm thế nào, hoàng thượng cũng ngầm cho phép, hắn có thể thế nào đây?

Có thể nói thật. . . . . Có phải thật sự ăn ngon như vậy không? Làm hấn nhìn thấy, cũng không giải thích được đói bụng.

"Đang làm nhiệm vụ?"

"Đúng, sau khi hầu hạ hoàng thượng cởi áo, người lập tức đi ra ngoài điện coi chừng."

Tân Thiều Mẫn đáng thương mà nhìn Chúc Bình An, đáng tiếc tim Chúc Bình An làm bằng sắt, không nhúc nhích chút nào, ép nàng chỉ có thể không tiếng động thở dài.

Thật ra thì, đang làm nhiệm vụ cũng không có gì rất giỏi, đã sớm đoán được việc, nhưng vấn đề là —— nàng muốn tắm!

Tháng Chín, nhưng ban ngày còn nóng bức như thế, tuy nói cả ngày nàng không có làm bao nhiêu việc, nhưng nàng hi vọng mình có thể được tắm mỗi ngày, đáng tiếc ngay cả nơi tắm nàng cũng chưa hỏi được, thì đã bị mang tới hậu điện cung Ngọc Tuyền.

"Trước cung điện Ngọc Tuyền là nơi lâm triều, Thiên Điện hai bên, phía đông là điện Hoa Nhượng, phía tây là điện Hoa Bình, trước sau điện ngăn cách một Đồng Viên, chủ điện ở hậu điện là tắm điện, hai bên điện đều là chỗ sinh hoạt hàng ngày của hoàng thượng, xa hơn hai bên kéo dài là Đông Tây Noãn Các và Đông Tây Vũ, mà trên lầu hai bố trí buồng lò sưởi chung cho hai mươi gian." Mang nàng tiến về phía tắm điện, nhân tiện Chúc Bình An giải thích đại khái trước và hậu điện cung Ngọc Tuyền cho nàng nghe.

Tân Thiều Mẫn càng nghe sắc mặt càng tái nhợt. Cung nhân cung Ngọc tuyền rất ít, không nhìn thấy nửa cung nữ, cũng chỉ ở

điện Hoa Bình nhìn thấy một tiểu thái giám, nhưng nơi này có nhiều gian phòng như vậy, rốt cuộc là ai tới quét dọn đây?

Chẳng lẽ đến bây giờ mà nàng vẫn chưa nhìn thấy đại ca, cũng bởi vì hắn bị phái quét dọn gian phòng?

"Rốt cuộc người có nghe không, Thiếu Mẫn?" Không nghe nàng lên tiếng, Chúc Bình An tức giận quay đầu lại.

"Chúc công công, sẽ không phải là Thành công công dọn dẹp ở buồng lò sưởi đâu nhỉ?" Nàng nhỏ giọng hỏi. Nếu quả thật là như thế, nàng phải giúp đại ca mới được.

Khóe mắt Chúc Bình An run rẩy một cái. "Hắn không cần quét dọn, những tạp vụ này sẽ sai cung nhân khác xử lý."

"Nhưng cả ngày hôm nay ta đều không thấy huynh ấy, huynh ấy đi đâu rồi?"

"Thiếu Mẫn, hoàng thượng thích yên tĩnh, ta khuyên người làm nhiều nói ít."

Tân Thiếu Mẫn lập tức thức thời im lặng, ngoan ngoãn đi theo hắn tiến về phía tấm điện.

"Hoàng thượng, thời gian đã không còn sớm, nô tài giúp hoàng thượng cởi áo đi ngủ."

Vừa vào tấm điện, giọng nói của Chúc Bình An rõ ràng mang theo vui sướng, làm Tân Thiếu Mẫn không khỏi oán thầm hắn đối xử khác biệt nghiêm trọng như thế, nhưng mà điều này cũng không có biện pháp, đối mặt với hoàng thượng thì cho dù là ai cũng muốn nhẹ nhàng, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ.

Nàng cúi mặt, chỉ thấy một đôi giày màu đen đường chỉ vàng cuộn cuộn đi ra từ giường gấm, Chúc Bình An bắt đầu giúp hoàng thượng cởi áo ra, nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, tiếp nhận long bào thu đai ngọc, lấy y phục đi đơi giặt, Chúc Bình An mang theo nàng thối lui khỏi ngoài cửa điện.

"Còn người, canh ở chỗ này, canh ba ta sẽ đi qua."

"Vâng"

"Không cho phép đi lại khắp nơi, nhất là lầu hai không cho phép đi lên, còn nữa cũng đừng nói chuyện, ngày mai hoàng thượng phải lâm triều, nếu người quấy rầy làm hoàng thượng tỉnh, hậu quả tự lo liệu." Trước khi đi nhận lấy y phục chờ giặt, Chúc Bình An không quên đe dọa mấy câu lần nữa, chỉ sợ nàng vì tìm người, kết quả tìm được "bí mật".

"Vâng." Nàng ngoan ngoãn gật đầu, thấy ông ta phải đi, vội vàng hạ thấp giọng hỏi: "Ta có thể ngồi không?"

Chúc Bình An nhìn nàng, cười đến vô cùng hòa ái dễ gần.
"Người có muốn dứt khoát trở về phòng ngủ không?"

". . . . . Đứng cũng không tồi."

Đưa mắt nhìn Chúc Bình An rời đi, Tân Thiệu Mẫn bắt buộc mình đứng thẳng, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, mặc dù nàng không cho rằng nửa đêm canh ba sẽ có người xông vào cung ám sát hoàng đế, nhưng nàng vẫn phải cố gắng hoàn thành bổn phận.

Chỉ là, đứng lâu, chẳng những chân sẽ cương cứng, ngay cả mí mắt cũng bắt đầu nặng trĩu, hơn nữa tối nay nàng ăn vô cùng sung sướng thỏa mãn, hơn nữa ngày hôm qua ngủ thật sự không nhiều

lắm, ngoài điện lại chỉ có hai chiếc đèn cung đình, ngọn đèn dầu nhỏ này thật sự là thúc giục người buồn ngủ.

Đột nhiên, nàng cảm giác có người đang nhìn nàng, nàng mở lớn cặp mắt, nhìn sang bên cạnh, nhưng ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Nàng không khỏi hơi híp mắt lại, hoài nghi thần kinh mình quá kéo căng.

Thế nhưng tầm mắt rất quen thuộc. . . . . Suy nghĩ của nàng chỉ có rối trong giây lát, bởi vì cơn ngủ đã xâm nhập lần nữa, làm nàng ngay cả đứng cũng muốn nhắm hai mắt lại.

Nhưng, tầm mắt bắn tới lần nữa, nàng không nói hai lời nhìn sang bên cạnh, nhìn thấy bóng dáng không kịp né tránh có lẽ là vừa mới bước ra khỏi cửa, "Đại ——" nàng mừng rỡ mở miệng, lại vội ngậm miệng, chỉ sợ tiếng vang của chữ Đại sẽ quấy rầy làm hoàng thượng tỉnh giấc, ngay cả đại ca cũng bị nàng liên lụy.

"Muốn ngủ rồi hả?" Hạ Hầu Hoan bật cười hỏi. Lúc này Bình An và nàng thối lui khỏi ngoài cửa điện, hắn đã đi tới phòng bên sát vách trộm dò xét nàng, chỉ thấy mí mắt nàng dần dần nặng nề lại làm bộ tỉnh táo, bộ dáng kia nói có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

"Không có." Là có chút ngủ, nhưng mà bây giờ vừa thấy được hắn, cả tinh thần cũng cùng dậy. "Đại ca, cả ngày nay ta không thấy huynh."

"Nhớ tới ta?" Hắn đến gần nàng, từ trên cao nhìn xuống cúi nhìn nàng.

Chống lại con mắt ngược chiều ánh sáng cũng rạng rỡ phát sáng của hắn, trái tim nàng không khởi run rẩy. Là nhớ, nhưng mà. . . . . Không biết vì sao, nàng giống như có chút khấn trương, thậm chí có một chút xiu thẹn thùng, cảm giác này rất mới mẻ, làm nhịp tim nàng đập rất nhanh.

"Không nhớ?" Hắn lại gần nàng hơn một chút, cười đến gương mặt nhu hòa.

"Có, có nhớ á..., chỉ là. . . . . Đúng rồi, nhớ." Vốn định giải thích nàng nhớ hắn là loại nhớ như huynh đệ, nhưng mà giống như cũng không phải như huynh đệ, không thuyết phục được mình, nên cũng không mở miệng nữa.

Nàng nhớ hắn như đóng dấu ấn lên trái tim hắn, không phải luôn nhớ đến, nhưng thật sự nhớ đến.

Hạ Hầu Hoan hài lòng vĩnh viễn. "Thiếu Mẫn, tối nay đang trực có mệt hay không?" Hắn cũng không nhớ nàng, bởi vì hắn vẫn ở bên người nàng.

"Vẫn tốt, chỉ là ——" Giống như là nghĩ đến cái gì đó, nàng kỳ quái hỏi: "Đại ca, huynh xuất hiện từ nơi này sao?"

"Chính ta ở phòng bên sát vách." Hắn chỉ vị trí.

"Phòng bên?"

"Tắm điện hoặc bên cạnh buồng lò sưởi đều sẽ có một gian phòng, đó là nơi cung nhân canh giữ điện thay phiên công việc nghỉ ngơi." Hắn dứt khoát mở cửa phòng bên ra, chỉ về phía cửa đi thông tắm điện. "Như thế hoàng thượng phát ra một tiếng, cung nhân mới có thể lập tức đi đến hầu hạ."

Tân Thiều Mẫn quan sát gian phòng nhỏ, có giường có chăn, có bàn có ghế, phòng nhỏ thanh lịch. "Thế nhưng trong lúc này cũng không đủ chỗ để cung nhân có thể thay phiên đi vào nghỉ ngơi." Ý tứ của hắn là chỉ có hai người thay phiên công việc thì một người có thể ngủ trước, sau đó lại đứng lên gác đêm.

"Ta ở chỗ này, người có thể nghỉ một lát."

"Sao lại không biết xấu hổ như vậy được, hôm nay cũng không trông thấy bóng người đại ca, chắc chắn bận bịu cả ngày, sao có thể để huynh gác cả đêm chứ?" Trong lòng của nàng vô cùng băn khoăn, nhưng một đôi mắt cũng không chịu khống chế thẳng tắp nhìn chằm chằm cái giường kia, giống như lúc dùng cơm nhìn chằm chú vào đầy bàn đồ ăn.

"Ta mới vừa tỉnh ngủ, mà người cũng đã bận rộn một ngày, nghỉ một lát đi, chậm một chút nữa sẽ gọi người." Hắn nén cười đi tới bên giường, vỗ vỗ lên chăn nệm trên giường.

"Thật sự có thể?" Làm người phải có nguyên tắc, nàng mệt mỗi đại ca cũng mệt mỗi, không có đạo lý nàng mệt mỗi là có thể nghỉ ngơi, nhưng cái giường kia giống như đang ngoắc nàng, không ngừng gọi nàng.

"Nhanh lên một chút."

"Vậy thì ta không khách khí nữa." Tân Thiều Mẫn không nói hai lời nằm lên giường, vô cùng thoải mái thở dài một tiếng, bất chợt ngửi thấy được một mùi thơm, không khỏi mở mắt nói: "Nơi này cách tấm điện hoàng thượng rất gần, gần đến nỗi ngửi được mùi nà ná trên người hoàng thượng."

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 6+2

Hạ Hầu Hoan nghe vậy, nhớ tới khứu giác của nàng tốt, ngay sau đó đứng dậy, ngồi vào bên cạnh bàn.

Tân Thiều Mẫn không hiểu nhìn hấn. "Đại ca, huynh không cần phải đi ra bên ngoài ư?" Không phải nói giúp nàng trực đêm ư?

"Ta ngồi một lát, đợi ở chỗ này chỉ cần hoàng thượng kêu một tiếng, từ nơi này đi qua cũng giống như vậy."

"À." Đáp nhẹ, mí mắt chậm rãi nhắm lại, nàng chỉ có ba giây chìm vào giấc ngủ tuyệt đối mệt mỏi, nhưng mà ——

"Đại ca."

"Hả?"

"Bây giờ ta không có gì để ăn." Không biết nàng phải nhắc nhở hấn mấy lần, hấn có thể đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn nàng.

Mỗi lần bị hấn nhìn như vậy, nàng luôn có loại ảo giác, giống như nàng đang gặm lấy thức ăn ngon, nhưng nàng lại bị người dùng tầm mắt 'ăn' từ đầu đến chân, đến cận bã cũng không còn.

"Nhìn ra được." Hấn chỉ thích nhìn nàng mệt mỏi vô cùng muốn ngủ, rồi lại cố gắng muốn giữ vững bộ dạng tỉnh táo.

Tầm mắt vẫn nóng bỏng như cũ, nàng mệt mỏi buông tha ngăn cản hẳn, không tiếng động thở dài nói: "Đại ca, có phải người trong cung đều thích nhìn chăm chăm nhìn người khác hay không?"

"Ta không rõ ràng lắm."

"Nhưng hoàng thượng cũng giống huynh rất ưa thích nhìn chăm chăm người. . . . ." Nàng cảm thấy mình giống như lúc nào cũng bị nhìn chăm chăm, nhưng không phải là bị giám thị, mà là một loại nhìn chăm chú làm nàng tâm hoảng ý loạn, không ghét, nhưng bị nhìn chăm chăm thì rất thẹn thùng.

Hạ Hầu Hoan ngăn ra. Cho nên, hẳn vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, dù hẳn trở lại thân phận hoàng đế, vẫn bất tri bất giác, thói quen nhìn chăm chăm nàng? Hẳn cho rằng hẳn có thu liễm lại, nhưng trên thực tế cảm nhận của nàng không thay đổi. . . . .

Như vậy, Hạ Hầu Quyết phát giác rồi sao? Chuyện này với nàng không phải là chuyện tốt, nhưng hẳn vẫn không cách nào kiềm chế.

Ngẫm nghĩ, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng, hẳn chậm rãi bước đến bên giường, nhìn về mặt nàng ngủ.

Đây là loại tâm tình rất cổ quái lại khó có thể dùng lời diễn để tả được, giống như nhìn nàng như vậy, tim của hẳn có thể cảm nhận được một loại vui sướng không nói ra được. Tại sao? Hẳn tự hỏi, nếu như vẫn nhìn nàng, có thể tìm được đáp án hay không?

Canh ba, Chúc Bình An đến ngoài tầm điện không thấy Tân Thiếu Mẫn, không dám tin nhìn phía trước phía sau rồi hai bên một vòng.

Sẽ không phải, tiểu tử kia là tai mắt của ai, muốn ám sát hoàng thượng chứ. . . . ."Hoàng thượng!" Chúc Bình An không bình tĩnh, hốt hoảng đẩy cửa điện ra, trong điện không thấy bóng dáng Hạ Hầu Hoan, trong lòng hắn giống như bị siết đến chết chặt lập tức ——

"Yên tĩnh."

Giọng nói Chúc Bình An quen thuộc truyền tới từ cánh cửa phòng thông phía sau, hắn nghiêng mắt nhìn lại, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan đi ra từ sau cửa, mặc trên người phục sức thái giám giả trang Thành Hâm.

Tối nay hoàng thượng không có ý định xuất cung, cách ăn vận rõ ràng là vì Thiếu Mẫn, thật sự làm hắn không biết nên tức giận hay không tức giận.

"Chẳng lẽ Hoàng thượng cũng không nghỉ ngơi?" Chúc Bình An nhỏ giọng hỏi.

Hoàng thượng sẽ từ phòng bên đi tới, hắn không cần hỏi đã hiểu người ngủ ở bên trong phòng bên nhất định là Thiếu Mẫn.

"Trẫm không mệt."

Chúc Bình An không tiếng động thở dài, bắt tay vào làm giúp hắn thay quần áo. "Hôm qua tiểu thái giám điện Hoa Nhược nói, trên đường Thiếu Mẫn lấy thức ăn trở lại gặp phải một cung nữ, hai người trò chuyện với nhau rất vui."

"Vậy sao." Hắn nghĩ có lẽ chính là tên cung nữ Thiếu Mẫn đề cập tới kia.

Nghe ra giọng điệu xem thường của Hạ Hầu Hoan, Chúc Bình An đã thờ dài đến không thể thờ dài nữa. Đây rõ ràng là điểm đáng ngờ, nếu là quá khứ, nhất định hoàng thượng sẽ níu lấy điểm này đi truy xét, hôm nay lại bỏ qua như vậy, rốt cuộc hẳn nên vui vì hoàng thượng không hề mang lòng nghi ngờ nặng nề nữa, hay lo lắng hoàng thượng dung túng gây tại họa?

Hai người không nói chuyện với nhau nữa, Chúc Bình An giúp Hạ Hầu Hoan thắt đai lưng y phục, đeo lên mặt nạ xong, sai tiểu thái giám tiến về phía tiền điện báo, Chúc Bình An sẽ cùng với Hạ Hầu Hoan vào triều nghênh chiến.

Nhưng, trên nửa đường, chỉ thấy Thái Đẩu nở nụ cười đậm đầu đi tới. "Hoàng thượng."

"Sao vậy?" Hạ Hầu Hoan vừa thấy nụ cười của gã đã biết gã đã làm xong.

"Ty chúc đã làm theo như hoàng thượng phân phó."

"Rất tốt, người vất vả cả đêm, đi xuống nghỉ ngơi đi." Trên mặt Hạ Hầu Hoan nở nụ cười thật lòng hiếm thấy.

"Tạ hoàng thượng."

Tâm tình Hạ Hầu Hoan cực tốt, nghĩ tới mình cách quyền to lại càng gần một bước.

Lâm triều, nghị luận là chuyện cung Ngọc Thần nổ tung, Hạ Hầu Hoan vừa ngồi lên long ỷ, đã đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Hoàng Côn, kết quả điều tra của phủ Nội Vụ như thế nào?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài đã kiểm lại tất cả thuốc nổ trong cục hỏa dược, cũng không có thuốc nổ bị mất trộm, trên đây là ghi lại số lượng thuốc nổ trong cục, kính xin hoàng thượng minh xét." Hoàng Côn quỳ xuống đất, đôi tay trình lên ký sách (kiểu như sổ con).

Chúc Bình An nhận lấy đưa tới trước mặt Hạ Hầu Hoan, Hạ Hầu Hoan tùy ý để qua một bên, hỏi tiếp: "Công bộ thượng thư?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, thần cũng phái người kiểm lại rồi, số lượng thuốc nổ ở ty quân khí cũng không mất, kính xin Hoàng thượng minh xét."

Chu Minh Hoàng đã sớm có chuẩn bị, cũng trình ký sách lên.

Hạ Hầu Hoan đồng thời lật hai bản ký sách xem, mặt không ngăn lên mà nói: "Theo ký sách, thuốc nổ ở cục hỏa dược và ty quân khí đều không mất trộm, vậy thuốc nổ nổ cung Ngọc Thần rốt cuộc là đến từ đâu? Tiêu ái khanh có suy nghĩ gì không?"

"Hoàng thượng, thần cho rằng nếu trong phủ Ngũ quân đô đốc có thuốc nổ cũng không có gì lạ, dù sao Ngũ quân đô đốc chưởng quan binh quyền, chuyển địa điểm đóng quân thao diễn thì cũng sẽ dùng thuốc nổ." Tiêu Cập Ngôn bước lên trước bẩm báo.

Đứng ở cấp cao nhất võ tướng Bàng Duệ nghe vậy, bất mãn nói: "Hoàng thượng, Thủ phụ nói sai rồi, thần cầm binh quyền, nghĩ đến quân giới vũ khí, phải qua Binh bộ điều động, nói như vậy, trong Binh bộ cũng có thuốc nổ."

Binh Bộ thượng thư Lý Đạc không dám tin phản bác: "Hoàng thượng, Tổng đốc đại nhân nói thế là bất công, thần là điều giới điều

binh, nhưng tất cả đều xin chỉ thị điều động, trong Công bộ và phủ Nội Vụ đều có ghi chép, lời ấy của Tổng đốc đại nhân rõ ràng là ngậm máu phun người!"

"Người!" Đôi mắt hổ của Bàng Duệ tức giận trợn trừng mắt nhìn Lý Đặc, Lý Đặc cũng không cam chịu yếu thế trừng lại.

Dù thế nào Lý Đặc cũng không thể im lặng trong khi ở đây đang phủ đầu được, nữ nhi của ông ta đã bị liệt vào nghi phạm, nếu ông ta không giải thích gì, chỉ sợ từ đây Lý gia của ông ta sẽ phải biến mất ở trên triều đình Tây Tần, coi như không vì mình, ông ta cũng phải giúp nữ nhi tranh một hơi, rửa sạch oan khuất.

"Được rồi!" Hạ Hầu Hoan không kiên nhẫn khế khiển trách, hỏi Hạ Hầu Quyết đang im lặng hiềm thấy. "Nhiếp Chính vương thấy thế nào?" Hắn muốn xem một chút Hạ Hầu Quyết có bản lĩnh gì trấn an trợ thủ đắc lực của ông ta, hoặc là ông ra sẽ lựa chọn che chở người, trừ người.

Hạ Hầu Quyết trầm ngâm một chút. "Ngược lại thần cho rằng Thủ phụ đại nhân là chỉ sợ thiên hạ không loạn."

"Sao lại nói như thế?"

"Giống như hai vị đại nhân đã nói lúc nãy, mặc kệ là cầm binh điều binh, trong phạm vi chức quyền, nghĩ đến quân giới thuộc nỗ nhất định phải xin chỉ thị của Công bộ hoặc phủ Nội Vụ, chỗ ký sách Công bộ và phủ Nội Vụ vừa trình lên cũng thấy không có thiếu hụt, vậy thì chứng tỏ thuộc nỗ kia thật sự không phải chảy ra từ trong nội cung."

"Như vậy Nhiếp Chính vương cho rằng là đến từ dân gian? Nhưng dân gian không được tự tạo thuốc nổ, ai có lá gan phạm pháp dưới chân thiên tử?"

"Hoàng thượng, hôm qua cấm vệ trong cung thăm dò cung Ngọc Thần, xác định cung Ngọc Thần cháy không liên quan đến thuốc nổ, hiện trường cũng không để lại dấu vết thuốc nổ."

Hạ Hầu Hoan không để lại dấu vết khế cười một tiếng. Đêm đó tiếng nổ mạnh vang ngay cả bên ngoài cung đều nghe thấy, nói không liên quan đến thuốc nổ, thật sự là mở mắt nói mò, muốn đồng thời có tay trái tay phải? Không dễ dàng như vậy đâu.

Ánh mắt của hắn chuyển một cái, nhìn về phía Tiêu Cật Ngôn, ngay sau đó Tiêu Cật Ngôn mở miệng, "Khởi bẩm hoàng thượng, hôm qua thần phụng mệnh Hoàng thượng, sai Hữu vũ vệ tiến về trong cung, lục soát trong Lục bộ và phủ Ngũ quân đô đốc, đã có thu hoạch."

Hạ Hầu Quyết nghe vậy, quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Đạc, nếu cấm vệ trong cung không có binh phù Lý Đạc điều động, Hữu vũ vệ há có thể nghe lệnh Hoàng thượng đã bị mất quyền lực?

Lý Đạc nhìn thẳng phía trước, không nhìn cái nhìn giận dữ của ông ta. Hôm qua hắn đã phát hiện Hạ Hầu Quyết không thể bảo toàn cho mình, còn nữa, theo hoàng thượng tự thân chấp chính, lấy Thủ phụ cầm đầu, rất nhiều quan viên bất mãn với Hạ Hầu Quyết càng tăng, hắn không thể không thay mình tính toán, mà một ngụm cắn mình của Bàng Duệ lúc này đã chứng minh quyết định của hắn là chính xác.

"Trình lên." Hạ Hầu Hoan trầm giọng nói.

Tiêu Cập Ngôn cất tiếng nói với ngoài điện, Hữu vũ vệ tướng quân chờ ngoài điện đã lâu sải bước bước vào trong điện. "Vi thần Lưu Đại Trung khấu kiến Hoàng thượng."

"Lưu tướng quân, hôm qua đã tìm ra cái gì?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, hôm qua thần phụng mệnh lục soát Lục bộ, phủ Ngũ quân đô đốc, cuối cùng ở trong phủ Tả quân đô đốc tìm được trên trăm thuốc nổ, giờ phút này đang đặt ở ngoài điện."

"Tổng đốc ngũ quân, người có lời gì nữa không?!" Hạ Hầu Hoan nghe vậy giận dữ mắng mỏ.

Bàng Duệ làm Tổng quân năm quân đã lâu, quản lý năm quân, hôm nay lại bị tra ra được thuốc nổ ở phủ Tả quân đô đốc, khó chối tội này.

"Hoàng thượng, thần không biết, thần ——" Bàng Duệ không hiểu ra sao, trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Trong phủ Ngũ quân đô đốc không thể nào để thuốc nổ, đây rõ ràng là có người gài tang vật giá họa!

"Hoàng thượng, đây rõ ràng là có người gài tang vật, kính xin Hoàng thượng minh xét." Hạ Hầu Quyết gấp giọng nói. Bàng Duệ là biểu đệ của ông ta, tay cầm nửa binh quyền, là trợ thủ đắc lực ông ta coi trọng nhất, mặc kệ như thế nào cũng phải nỗ lực bảo vệ hắn!

"Rốt cuộc có phải có người gài tang vật hay không, phải giao cho Đại Lý Tự khám điều tra, nhưng từ khoảnh khắc này, tạm thời bãi bỏ chức quyền Tổng đốc năm quân, do Tiền quân đô đốc tạm thay mặt."

"Hoàng thượng há có thể làm việc bừa bãi!" Hạ Hầu Quyết cả giận nói.

"Cần rõ, trầm xử trí như thế, có ai dị nghị?!" Hạ Hầu Hoan giận không kềm được đứng dậy, ở dưới mặt nạ kia trông mắt đen quét qua bách quan.

Lý Đặc dẫn đầu hô lớn nói: "Thần không có dị nghị!" Ngay sau đó quan viên phía sau cũng phụ họa theo.

Hạ Hầu Quyết nheo lại trông mắt đen, không thể tin được những người này lại tạo phản!

Hạ Hầu Hoan khẽ nâng khóe môi lên, chuyện này không ủng công ngày hôm qua hấn mất nhiều công phu làm bạn Quý phi như vậy, còn yêu cầu Thái Đấu sắp xếp tiết mục giá họa này.

Trời đã sáng. . . . . Không, phải nói, xế chiều.

Tân Thiều Mẫn ngây ngô đứng ở bên ngoài phòng bên, nhìn mặt trời thêu đốt, chính mình không thể tin được thế nhưng ngủ được say như vậy, ngủ thẳng đến buổi chiều, đây cũng là lần đầu tiên ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại sau khi đi tới nơi này, lần đầu ngủ thẳng đến tinh thần no đủ như vậy.

Đúng rồi. . . . . Đại ca đâu? Chúc công công đâu? Ngày hôm qua Chúc công công nói canh ba sẽ . . . . . Không biết đại ca giúp nàng che giấu như thế nào.

Nhìn xung quanh, đầu hành lang nhìn như vô tận, vườn nhỏ ngoài hành lang, nơi xa cây xanh ven hồ đều không thấy nửa bóng người. . . . . Tòa cung điện hoàng thượng ở có phải quá lạnh lẽo buồn tẻ rồi hay không?

Nàng ngẩn người một lát, dứt khoát đi lên phía trước đi dạo một chút. Chúc Bình An chưa gọi đến, không thể tùy ý đi tới tiền điện, nhưng ngược lại hậu điện là có thể tùy ý đi lại.

Dọc theo hành lang qua vườn nhỏ, chính là một hồ nước nhân tạo, băng qua cây cầu trên mặt hồ có đặt ngôi đình đá, bên ven hồ có con đường lát đá trắng, liễu rủ phát hồ, lúc nàng vừa mới tỉnh lại, rõ ràng còn ánh mặt trời, nhưng bây giờ bầu trời đã xuất hiện mây dày che mặt trời, một cơn gió thổi qua như báo giông tố sắp đến, trong không khí có loại buồn bực ngưng đọng không nói ra được.

Tân Thiều Mẫn chậm rãi bước đi về phía ven hồ, nhìn xung quanh, không nói hai lời trút cung phục.

Nàng thật sự không quá thích tắm ở thời điểm sáng như vậy, nhưng thân thể nàng thật sự quá dinh dính, coi như không tắm, hơi tắm cũng tốt.

Xác định bốn bề vắng lặng lần nữa, nàng đặt y phục ở ven hồ, lập tức ngâm vào trong hồ nước, nước hồ thấm lạnh làm nàng rung mình một cái nhưng mà thật sự sướng quá. Không dám kích thích bọt nước quá lớn, nàng định ngâm một chút rồi nhanh chóng lên bờ, vậy mà vừa nhấc mắt nhìn đám sương nổi lên trên mặt hồ, giống như Tiên cảnh trong mộng, nàng có chút bị cảnh sắc này làm mất hồn, cho đến khi ——

"Thiều Mẫn?"

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 7+1

Nghe tiếng kêu của Thành Hâm từ xa, khiến Tân Thiều Mẫn sợ tới mức vội vàng nhìn về phía ven hồ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của hắn, tưởng rằng đối phương chưa đến gần, Tân Thiều Mẫn không nói gì trèo lên bờ, mặc kệ toàn thân còn ướt sũng, tranh thủ mặc áo quần.

May mắn y phục của niên đại này vẫn rất dễ mặc, buộc áo, mang thắt lưng, cũng vừa lúc, chỉ là...

Buộc ngực đâu? Khi đưa tay lên ngực, nàng mới giật mình phát hiện thiếu một tấm vải.

" Người đang tìm cái gì?"

Tân Thiều Mẫn hít một ngụm, không dám giương mắt, càng không thể tin được chỉ trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt... Nàng mặc đồ lâu như vậy sao?

" Hoàng Thượng về điện!"

Từ xa lại truyền đến tiếng hô của Chúc Bình An, Thiều Mẫn ngây ra, không khỏi thầm mắng thật sự là đã nghèo còn gặp cái eo, vì sao mọi người lại chọn lúc này để trở về? Nàng đang cả người nhếch nhác, không cần phải nói cũng biết nàng làm gì nha... Không biết nếu nói nàng không cẩn thận rơi vào trong hồ, có mấy người sẽ tin tưởng chứ?

Thành Hâm không mở miệng, kéo nàng cùng khom người, nàng cũng hết sức phối hợp, ngoan ngoãn khom người đón hoàng đế về điện... Nhưng mà, trong lòng bàn tay của đại ca hình như có chút thô, Chúc công công đã giao công việc gì cho hắn, mà chỉ mới một thời gian thôi, tay đại ca đã biến thành như vậy, đợi chút nữa rãnh rồi, phải hỏi đại ca một chút.

Lúc Hạ Hầu Hoan đi qua, thờ ơ nhìn, trầm giọng nói: "Thành Hâm, đến đây."

"Tuân chỉ." Thành Hâm nhìn lên, cười đến mức như khiêu khích.

Thiếu Mẫn vẫn ngoan ngoãn nhìn xuống, nhưng biết Thành Hâm đi, hoàng thượng cũng đi... Đây, còn nàng thì sao?

"Có thể nhân lúc buổi chiều trộm được chút rảnh rồi đến hồ nước ngâm mình, thật sự là mọi cơn nóng đều tan biến."

"Ồi!" Tân Thiếu Mẫn bị dọa sợ, khuôn mặt như gặp phải quỷ nhìn về phía Chúc Bình An.

"Chúc công công! Người suýt dọa chết ta rồi đấy!" Nàng còn tưởng rằng còn tưởng rằng chỉ còn mình nàng, thì tiếng hắn lại vang lên.

Chúc Bình An dùng ánh mắt hiền lành nhìn chăm chú vào nàng. "Thật có lỗi, ta lớn lên giống quỷ, hù đến người."

"Không, là..." Ừm, Chúc công công giống như tức giận nha." Chúc công công, có chuyện gì cần giúp đỡ hay không?"

"Không cần, một kẻ đang trực gác đêm có thể trực đến trên giường, tỉnh ngủ liền ra nghịch hồ nước, ta cũng không dám phân

công." Ánh mắt Chúc Bình An bén nhọn như dao, miệng còn phát ra tiếng cười lạnh đến róc thịt xương.

Tân Thiều Mẫn nghe vậy, khóe miệng suy sụp. "Chúc công công, thật xin lỗi, tối hôm qua là bởi vì Thành công công nói với ta có thể ngủ một chút, ta có nói với hấn trước canh ba sáng đánh thức ta, thế nhưng là... Về sau..." Cũng không phải đại ca sai, nhất định là đại ca không nhớ đánh thức nàng, cho nên...

" Ta biết, hấn có nói với ta, ta đều biết." Hấn thật không hiểu rõ, vì sao hoàng thượng nhiều lần dung túng cho gia hỏa này, thậm chí vừa mới rồi Thành Hâm chân chính xuất hiện! Còn đưa đi theo, không bị vạch trần mới lạ!

Nếu như hấn to gan hơn chút, hấn liền trực tiếp để gia hỏa này trong hồ chơi đến mức hồn về tây thiên, mà không phải chỉ dùng ánh mắt giết hấn ngàn vạn lần.

Tân Thiều Mẫn sợ hãi co thân thể lại, không phải nàng nhát gan, mà do Chúc Bình An dùng ánh mắt kia nhìn nàng, như đang nói 'sao ngươi không nghịch nước đến chết trong hồ luôn?', mà lại không có chút ý đùa, thực sự nghiêm túc khiến cho nàng có chút sợ hãi.

" Ta thấy thời gian cũng còn sớm, ta đến Ngự thiện phòng nhìn bữa tối của hoàng thượng nhưng chưa có." Chuyện đến nước này, nàng cũng chỉ đành không làm gì, thoát khỏi ánh mắt Chúc Bình An mới tốt.

" Ngươi dám bước ra khỏi Ngọc Tuyền cung một bước, ta liền cắt đứt chân ngươi!" Ý cười giả dối của Chúc Bình An cuối cùng cũng tan rã, thay đổi thành gương mặt mẹ kế. "Tân Thiều Mẫn, ngươi có phải nam nhân không? Dù cho giờ ngươi không phải nam nhân, giờ

cũng phải giống nam nhân cho ta! Áo ướt rồi loạn, lại còn nhăn nhúm, còn có thể thống gì nữa? Người sẽ không tự coi mình giống nữ nhân thì thành nữ nhân, muốn lấy sắc hầu người đấy chứ?"

Nhìn một cái, tóc dài ẩm ướt của hắn dính vào một bên gò má, khiến khuôn mặt kia càng giống nữ nhân, còn có cặp mắt to vờ như đang vô tội kia, vốn chính là có ý muốn dụ hoặc, nếu hoàng thượng thật sự coi trọng gương mặt kia, hắn(Chúc Bình An) sẽ lập tức huỷ mặt hắn(Tân Thiệu Mẫn).

"Ta..." Tân Thiệu Mẫn không có lực chống đỡ. Nàng bị oan! Nàng vốn cũng không phải là nam nhân, nàng đã rất nỗ lực để đóng vai thái giám, còn muốn nàng giống nam nhân nữa, có quá ép buộc người khác không? Thái giám cũng không thể tính là nam nhân, không phải sao? Huống hồ nếu nàng không co vai lại, không buộc ngực, lại càng không giống nam nhân cơ mà. Nói nàng muốn lấy sắc hầu người sao? Chẳng lẽ hoàng thượng sẽ thích thái giám sao? Thật là một công công não tàn...

"Lắm bầm gì đó? Còn không nhanh chóng sửa soạn lại bản thân đi, rồi đi chuẩn bị bữa tối cho hoàng thượng, hay là người vẫn cảm thấy khí trời quá nóng, muốn tiếp tục nghịch nước hồ?" Vừa nghĩ tới hôm qua hoàng thượng phải trông coi hắn(Tân Thiệu Mẫn), để hắn(Tân Thiệu Mẫn) có một đêm ngủ ngon, hắn(Chúc Bình An) liền đầy bụng tức giận. Thân là thái giám, nhưng không biết nhận thức về thân phận mình, nếu gia hỏa này dám lấy sắc dụ người, hắn(Chúc Bình An) sẽ làm thịt hắn(Tân Thiệu Mẫn)!

"Ta lập tức xử lý." Tân Thiệu Mẫn không nói hai lời, chân như bơi mồi. Không phải nàng ảo giác, hôm nay Chúc công công thật giống ăn thuốc súng, nàng vẫn không nên trêu chọc hắn, sau này sẽ tìm đại ca mắng hắn!

Bên trong tấm điện, Hạ Hầu Hoan gỡ mặt nạ trên mặt xuống, ánh mắt lạnh lẽo, quay đầu, trừng khuôn mặt giống mình y đúc, trầm giọng nói: "Thành Hâm, vừa rồi ngươi đang làm cái gì?"

Thành Hâm cười với hắn, "Nào có làm cái gì? Chỉ là nằm trên giường có chút khó chịu, ngồi trên rào chắn lều hai ngăn người, lại nhìn thấy một tên thái giám lén lút đi đến ven hồ, không ngừng nhìn quanh, ngươi nói ta có nên nhìn chăm chăm nàng không?"

Hạ Hầu Hoan mím chặt môi, nắm vạt áo hắn. "Trẫm từng nói qua, không có mệnh lệnh của trẫm, người nào cũng không được đến gần nàng!" Nhìn dáng vẻ vừa rồi của nàng, không khó đoán ra rằng trước khi hắn về đến điện, nàng đang làm gì, nếu Thành Hâm nhìn nàng chăm chú...

"Nhưng mà hoàng thượng à, nàng hành động lén lút, khi đó ở hậu điện lại không có người, ta không nhìn chăm chăm nhớ có chuyện gì thì sao?" Thành Hâm vốn chẳng để lửa giận của hắn vào trong mắt, nói chuyện như đạo lý rõ ràng, Hạ Hầu Hoan không thể nào phản bác.

"Ngươi đừng tưởng rằng trẫm sẽ không động tới ngươi, Thành Hâm!" Hắn dám nhìn thấy thân thể Thiếu Mẫn, quả thực là không thể tha thứ!

"Hoàng thượng sai rồi, ta vẫn cho rằng ta nhất định sẽ chết ở trong cung." Hắn dùng vẻ mặt chẳng quan tâm để cười, giống như có thể đoán được tương lai, không chút nào lo lắng.

"Lui xuống! Hôm nay đừng để trẫm nhìn thấy ngươi lần nữa!" Hắn căm tức đẩy Thành Hâm đi.

Thành Hâm thờ ơ nhún nhún vai, vốn định đi, nhưng hình như nghĩ đến cái gì, lấy từ trong ngực ra một vật, đưa cho Hạ Hầu Hoan. "Hoàng thượng, đây là vật mà tên tiểu thái giám tên Thiếu Mẫn quên mang đi, người nhìn xem, muốn giữ hay trả lại cho nàng đều được."

Hạ Hầu Hoan nhận khăn vải trên tay Thành Hâm, ước chừng chỉ bằng một bàn tay, đã là vật trên người nàng, vậy liền không khó đoán tác dụng của vật này, một luồng khí nóng xông lên não hần, "Thành Hâm, trăm cảnh cáo người một lần cuối, không được trăm cho phép, không cho phép người gắp Thiếu Mẫn!"

Thành Hâm ra vẻ trầm tư, nửa ngày mới nói: "Vậy nếu như nàng tìm ta thì sao? Hoàng thượng, đừng quên, ta mới là Thành Hâm."

"Thành Hâm, người đừng tưởng rằng trăm sẽ không giết người!"

Thành Hâm cười, nói: "Hoàng thượng, thời cơ chưa tới, lúc người còn cần ta, người sẽ không giết ta." Mười năm ở chung, sao hần lại không hiểu suy nghĩ của Hạ Hầu Hoan chứ? Hần lại là cái bóng của Hạ Hầu Hoan, tuy lúc có thể cản cái chết cho Hạ Hầu Hoan, tác dụng còn lớn hơn.

Tân Thiếu Mẫn cảm thấy rất áp lực, đứng trên điện, nội tâm của nàng hoảng sợ.

Nàng thật hối hận khi chọn thời điểm kia để tắm rửa, chờ nàng thu xếp tốt bản thân, khi trở về từ ngự thiện phòng, ánh mắt Chúc công công nhìn nàng giống như là đang nhìn một sinh vật nào đó xấu xí buồn nôn, vậy thì, nàng đại nhân đại lượng có thể không tính toán với hần, nhưng vấn đề là...vì sao nàng lại có cảm giác bị hoàng thượng trừng?

Hôm qua không phải như vậy, thậm chí nàng cảm thấy ánh mắt hoàng thượng nhìn nàng rất giống đại ca, nhưng hôm nay lại giống như nàng phạm tội lớn ngập trời, hắn đang dùng ánh mắt như đao không ngừng lăm lăm tròng nàng!

Ăn cơm... Đây là một sự kiện quan trọng đến mức nào, thế nhưng nàng lại bị trướng đến ăn nuốt không trôi, có biết là nằm trong loại trạng thái này ăn cái gì cũng khó tiêu hoá không, hoàn toàn lãng phí một bữa thức ăn ngon...Bỗng nhiên, nàng không khỏi xoa dạ dày, hình như thật sự đau nhức, nhưng không giống như là tiêu hoá không tốt... Nàng nghi ngờ nhìn về phía nàng vừa mới dùng bữa.

Nàng đã ném đến món ăn thứ mười, vốn không nhớ rõ mình đã ăn qua những thứ gì, nhưng trong miệng nàng có một vị là lạ, cực kì nhạt, gần như bị mùi đồ ăn che lấp, nhưng dần dần có chút đau nhức, từ cổ họng lan đến trong dạ dày...

Chúc Bình An nhận được ánh mắt của Hạ Hầu Hoan, lập tức hỏi thăm Tân Thiệu Mẫn trước mặt. "Sao vậy?"

"Cái này..." Lời vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt dạ dày đau đớn, giống như bị dao đâm vào, khiến dạ dày nàng đến cong người, hơi thở mong manh, nói: "Có độc... bảo hoàng thượng chớ ăn..."

Vừa dứt lời, dòng máu dọc theo khoe miệng nàng chảy xuống, khiến Chúc Bình An trợn mắt, vội vàng hô lớn, "Có độc!"

Hạ Hầu Hoan lập tức vọt tới trước mặt Tân Thiệu Mẫn, kéo nàng vào trong ngực. "Bình An, thuốc, nhanh!"

Tân Thiệu Mẫn không hiểu gương mặt, hoàng thượng...Sao hoàng thượng lại ôm? Cảm giác này giống như là đại ca!

"Sao cơ? Vâng!" Chúc Bình An lập tức lấy một bình ngọc nhỏ màu trắng từ trong ngực, đổ ra một viên thuốc, Hạ Hầu Hoan nhanh chóng nhận lấy rồi nhét vào miệng nàng.

"Thiếu Mẫn, đừng sợ, không sao đâu." Vừa nói, hắn vừa ôm ngang nàng lên, bước nhanh về hậu điện.

Tân Thiếu Mẫn nhắm chặt hai mắt, cảm giác dạ dày bỗng rất lại giống như bị ai cắt qua, không khỏi nghĩ, nàng sẽ phải chết ở chỗ này nhỉ.... Nàng đau đến mức toàn thân run lên, lại bị bảo vệ vững vàng trong cánh tay hữu lực, dưới lồng ngực với nhịp tim đập gấp rút.

Người này là ai? Hắn không phải hoàng thượng sao? Nhưng giọng điệu nói chuyện rõ ràng cũng là đại ca, nhưng mà đại ca là Thành Hâm sao lại thành hoàng thượng chứ? Nàng muốn mở mắt nhìn cho rõ ràng, nhưng thân thể lại quá đau đớn, trong nháy mắt nàng mất đi ý thức.

Hạ Hầu Hoan ôm nàng về phòng ấm phía đông hậu điện, đặt nàng lên giường, lập tức ra lệnh, "Gọi Thành Hâm sang chế thuốc giải, nhanh lên!"

"Nô tài tuân chỉ."

Chúc Bình An nhanh chóng chạy lên lầu trên, sau một khoảng thời gian, Thành Hâm tiến vào phòng ấm.

"Thuốc giải độc đâu?"

"Tốt xấu gì người cũng phải để cho ta xem trong người nàng là thứ độc gì đã chứ." Thành Hâm tức giận nói, bắt mạch cho nàng, mày nhíu lại.

"Sao rồi?" Nhìn lông mày Thành Hâm nhíu chặt, Hạ Hầu Hoan không khỏi gấp gáp.

" Là độc, nhưng không nặng." Buông tay ra, hai tay Thành Hâm vòng ngực nhìn chăm chú Tân Thiếu Mẫn rất lâu, sau đó mới nhìn Hạ Hầu Hoan. "Hoàng thượng, có người đang thử thăm dò người."

Hạ Hầu Hoan vốn không quan tâm những vấn đề đó, không kiên nhẫn, hỏi: "Nàng có bị nặng lắm không?"

Thành Hâm cười như không cười, lắc đầu. "Hoàng thượng, người thật sự đối xử thiên vị quá, cùng là đóng vai thái giám, cùng là trúng độc, trong người ta là Phong Hầu, thật sự là mạng sống như treo trên sợi tóc, nhưng trong người nàng chỉ là thạch tín, lại là một lượng nhỏ không đủ trí mạng, chỉ cần uống nước cam thảo có thể làm dịu, sau đó uống thuốc giải độc, vốn không cần hoàng thượng cho nàng uống Cửu mệnh hoàn.

Nghe đến đây, Hạ Hầu Hoan mới thoáng an tâm chút, xuống khỏi mép giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tân Thiếu Mẫn, cảm giác như tim hần đang nằm trong tay nàng, không thấy nàng tỉnh dậy, tâm hần vẫn phải tiếp tục đau.

Thành Hâm đánh giá thần sắc của hần, cười nói: "Ai bảo hoàng thượng muốn nàng làm thái giám thử độc."

" Trẫm không muốn nàng làm thái giám thử độc." Đó chỉ là một tấm chắn, là do hần muốn nàng dùng bữa cùng hần, không thể tin được Hạ Hầu Quyết lại còn dám phái người dùng độc!

" Như vậy hoàng thượng dùng tư cách gì để giữ nàng bên người?"

"Nàng..." Hấn không khỏi ngỡ ngàng, bởi vì hấn vốn chưa từng nghĩ đến.

Bởi vì hấn không nguyện ý để nàng và một thái giám khác ngủ trên cùng một chiếu, bởi vì hấn muốn lúc nào cũng trông thấy nàng, nhìn thấy nụ cười thoả mãn của nàng khi ăn sơn hào hải vị, cho nên giữ nàng lại bên cạnh. Nhưng hấn lại quên hấn là Nhất Quốc Chi Quân, bên cạnh hấn là nguy cơ tứ phía, trước khi còn chưa đoạt được đại quyền, giữ nàng ở bên người, chỉ làm liên lụy nàng.

Suy nghĩ của Hạ Hầu Hoan xoay chuyển, thật lâu không lên tiếng. Hấn không cần phải giải thích với Thành Hâm, ngoài ra hấn cũng cảm thấy kinh ngạc, sao hấn lại nông nổi đến thế, hoàn toàn không để ý hậu quả. Trước mắt chỉ là nàng ăn phải một ít thạch tín, nhưng nếu Hạ Hầu Quyết có ý giết nàng, giờ đây nàng đã trở thành một thi thể lạnh lẽo... Nhưng đó chỉ là tưởng tượng thì tim hấn đã thất lại, toàn thân phát lạnh.

Hoảng sợ... Đã bao lâu rồi hấn không có cảm giác này?

Thật lâu sau đó, Thành Hâm mới mở miệng. "Mặc kệ suy nghĩ của hoàng thượng thế nào, có lẽ thạch tín ngày hôm nay chỉ để thăm dò, có lẽ Hạ Hầu Quyết đã nhìn thấu sự đối xử khác biệt của hoàng thượng đối với nàng, làm như vậy chỉ là muốn thử xem nàng quan trọng thế nào với hoàng thượng, hoàng thượng lo sợ, nhược điểm sẽ bị nắm lấy."

Hạ Hầu Hoan nhú mày không nói, hấn chưa từng nghĩ mình sẽ coi trọng Tân Thiệu Mẫn như vậy. Mới chỉ quen không bao lâu, sao có thể như thế? Có lẽ đúng là hấn quá nuông chiều nàng, mới làm nàng đường hoàng bước vào trong lòng hấn. Trước mắt nên làm thế nào cho phải?

Hắn giữ lại Bàng Duệ, cũng là giữ lại binh quyền Hoàng Thành, nhưng đây chỉ là tạm thời, với thế lực của Lý Đạc tại triều đình, còn chưa đủ để chống lại Hạ Hầu Quyết, cuối cùng vẫn sẽ phải trả binh quyền của Bàng Duệ lại, cho nên trước khi đó, hắn phải loại bỏ Hạ Hầu Quyết, nhưng nếu Hạ Hầu Quyết nắm được nhược điểm của hắn...Giữa đại quyền và Thiếu Mẫn, hắn nên làm như thế nào?

" Còn có một khả năng khác, Thiếu Mẫn là sát thủ Hạ Hầu Quyết phái tới, giờ trúng độc chỉ bất quá là vì có thêm sự tin tưởng từ hoàng thượng, có lẽ ngày khác..."

" Không có khả năng, Thiếu Mẫn bị mất trí nhớ, không nhớ rõ trước kia, nàng sẽ không nghe lệnh của Hạ Hầu Quyết."

Thành Ham sững sờ. "Người...Ý của người là, người đã sớm biết nàng là sát thủ mà Hạ Hầu Quyết phái tiến cung ẩn nấp?" Thật không thể tin được, hắn biết rõ nhưng vẫn tiếp nhận nàng!

" Nàng không phải sát thủ! Người nhìn nàng giống sát thủ sao?"

" Nàng... Có trời mới biết được. Người thật ngu ngốc, tình huống trước mắt là gì người lại không biết sao? Người bị nhốt trong cung cấm mười năm, có bao nhiêu lần là trở về từ cõi chết, binh phù đại quyền bị đoạt mất, số lần lên triều chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không phải thừa dịp lễ mừng trăm năm khai triều, đến Ngọc Tuyền cung người cũng không thể bước ra được! Bây giờ thật vất vả mới có một con đường sống, có thể từng bước một đoạt lại quyền lực, người lại..."

" Im miệng! Người quá lão xược, Thành Hâm!"

Hai người đối mặt, sắc mặt tức giận tương tự giống như soi gương.

"Chỉ là một nữ nhân không rõ nguồn gốc, người có cần phải trân quý như vậy không?" Thành Hâm không hiểu, mười năm này bọn họ gian khổ vượt qua, nhận hết khó khăn, lòng nghi ngờ của Hạ Hầu Hoan còn nhiều hơn hẳn, nhưng bây giờ hẳn lại dễ dàng tin tưởng một nữ nhân giả trang thái giám.

Hạ Hầu Hoan im lặng không lên tiếng. Hắn không biết,, hắn không biết sao mình lại quý trọng Thiếu Mẫn, hắn chỉ biết là hắn không thể xem Thiếu Mẫn và đại quyền như nhau, thậm chí, nếu phải so sánh, hắn không muốn mất nàng.

"Chỉ ít trăm biết nàng tốt hơn những nữ nhân hậu cung chỉ cần tùy tiện cũng có thể nảy sinh ý muốn giết người rất nhiều." Những người ở hậu cung đều muốn có được vinh sủng, mà hắn chỉ cần châm ngòi ở bên tai, các nàng liền sẽ tàn sát lẫn nhau, vốn không cần hắn ra tay.

Một lúc lâu sau, Thành Hâm thở sâu, hừ một tiếng. "Tùy người, dù sao cũng là hoàng vị của người, cũng không phải của ta, sao ta phải quan tâm."

"Trăm sẽ tự giải quyết, người có thể đi."

"Sao, muốn qua cầu rút ván? Tội gì vội vã như vậy, nàng vẫn cần phải quan sát, ta ở lại, tránh việc phải gọi ta đi qua đi về." Hắn ngồi xuống giường, miễn cưỡng dựa vào trên lan can.

"Thành Hâm, trăm cảnh cáo người, nếu người dám ra tay với Thiếu Mẫn, trăm sẽ lấy mạng người!"

Thành Hâm móm móm lỗ tai. "Hoàng thượng, câu này của người ta nghe nhiều rồi, đổi câu mới mẻ hơn đi."

Hạ Hầu Hoan không nói, mắt lạnh nhìn hắn.

Thành Hâm cười cười. "Nếu như hoàng thượng thật sự muốn giết ta, ta cũng sẽ không phản kháng, không cần uy hiếp." Vào mười năm trước, lúc tiến cung, là hắn biết hắn nhất định phải chết trong cung.

Hạ Hầu Hoan thu lại ánh mắt, bàn tay to nắm lấy tay Tân Thiều Mẫn.

Hắn biết, hắn đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, dù cho giờ hắn đưa nàng xuất cung, cũng chưa chắc có thể làm cho nàng thoát khỏi nguy hiểm, đã như vậy, đương nhiên là muốn giữ nàng bên người, dù tương lai là nguy cơ trùng trùng, hắn cũng phải làm bạn với nàng.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 7+2

Trong mơ mơ màng màng, Tân Thiều Mẫn nghe thấy có người nói chuyện với nhau.

Hắn là hai nam nhân, tuy nhiên lại có tiếng nói giống nhau, nàng ép mình mở mắt, muốn nhìn rõ sự việc, nhưng giữa lúc mơ màng, hình như nàng nhìn thấy hai đại ca... Hồngбет, hắn nàng trúng độc rất sâu, mới có thể nhìn đại ca thành hai người... Toàn thân thật không thoải mái, nói là bệnh cũng không giống bệnh, chỉ cảm thấy trong bụng rất nóng, khi thì nóng khi thì đau.

"Thiều Mẫn, uống thuốc."

Tiếng nói dịu dàng dỗ dành ở bên tai, khiến nàng mệt mỏi mở mắt "...Đại ca." Nàng khàn giọng, nói, cảm thấy cổ họng đau rát.

"Không có việc gì, lại uống thêm mấy lần thuốc là có thể giải hết độc, đừng sợ." Hạ Hầu Hoan không tự chủ dùng giọng nói dịu dàng dỗ dành, một tay đỡ nàng dậy.

Tân Thiều Mẫn híp mắt, nhìn thấy hắn không mang cung phục màu xanh đậm mà lại mang long bào màu vàng. Sao nàng lại thấy không đúng? Hay là nàng vẫn còn trong mộng?

"Đại ca là hoàng thượng?" Sau khi uống thuốc, nàng khàn giọng hỏi.

"...Ừ." Hấn không phủ nhận, bởi vì hấn cũng không muốn tiếp tục dùng tên của Thành Hâm, sợ ngày khác Thành Hâm lại đến phá, nàng sẽ cho rằng Thành Hâm là hấn. Vài ngày trước nàng nghịch nước tại ven hồ bị Thành Hâm bắt gặp, nàng thật sự tưởng Thành Hâm là hấn, chuyện này khiến hấn buồn bực, cũng chính vì vậy, mới có thể chậm chạp phát hiện sự khác thường của nàng khi dùng bữa đêm đó.

" Ta nghe nói mặt hoàng thượng có vết bỏng, nhưng mặt đại ca..." Đột nhiên nàng dừng lại, bởi vì trong ánh sáng đó với khoảng cách này, nàng nhìn thấy từ mắt trái xuống đến khóe môi hấn giăng đầy vết bỏng, cũng không dữ tợn, nhưng nhìn lại gập ghềnh, lấy tay sờ nhẹ càng thêm rõ ràng.

Trước kia, nàng luôn gặp đại ca trong đêm, dưới ánh đèn, mắt nàng không tốt đến mức có thể nhìn rõ hấn, bây giờ cẩn thận nhìn lên mới biết được trên mặt hấn thật có vết bỏng.

" Rất xấu sao?"

" Không... Còn đau không?" Theo những vết này, xem ra, lúc trước chỉ sợ là bỏng mức độ hai, sự đau nhức đó khó mà tưởng tượng, cho dù có thuốc có thể xoa dấu tích, nhưng với vết sẹo như thế này, có thể biết được khi đó nghiêm trọng đến mức nào.

Hạ Hầu Hoan chăm chú nhìn nàng thật lâu, nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực. "Không còn đau nữa."

Tân Thiệu Mẫn ở trong ngực hấn nháy mắt mấy cái, trong đầu có chút hỗn loạn, biết rõ việc hấn ôm ấp là không đúng, nhưng hấn lại hành động quá nhanh, lại có thể làm dịu sự bất an do thân thể khó

chịu gầy nên, chôn mặt trong ngực hấn, mùi hương của hấn an ủi nàng, khiến cho nàng có thể tĩnh tâm suy nghĩ rất nhiều vấn đề.

"Đại ca, huynh thật sự là hoàng thượng?" Thật lâu sau đó, nàng nhin không được hỏi một lần nữa. Tuy nói cách ăn mặc của hấn đã chứng minh hết thảy, nhưng trong cung mọi thứ thật thật giả giả, có khi mắt thấy cũng không thể tin được.

"Ừm."

"Sao người lại là Thành Hâm?" Vậy lúc ở bên hồ, hoàng thượng và đại ca đồng thời xuất hiện lại là chuyện gì xảy ra...

"Đây chẳng qua để tiện hành động."

"Thế nhưng huynh dùng thân phận Thành Hâm đi lại bên ngoài, không sợ bị người nhận ra?" Tốt xấu gì cũng là hoàng thượng, sao người trong cung lại không nhận ra hấn?

"Mười năm trước cung nhân đã bị thay đổi hơn nửa, không ai biết trầm, chỉ cần tránh những người biết trầm là được."

"La công công không biết huynh sao? Nếu La công công nói với Hoàng công công...."

Nghe ra lo lắng của nàng, khiến hấn nở nụ cười. "Thành Hâm là người bên người hoàng thượng, hấn nhắc ta với Hoàng Côn làm gì? Còn nữa, thứ Hạ Hầu Quyết và Hoàng Côn quan tâm cũng không phải một tên thái giám." Dùng mặt thật ra ngoài đúng là có chút nguy hiểm, nhưng hấn xác định không ai nghi ngờ. Hấn và Thành Hâm luôn đóng vai lẫn nhau, xuất hiện cùng lúc ở nhiều nơi, không ai có thể nghi ngờ.

"...Cho nên, huynh mới luôn đến đêm mới xuất hiện?"

" Cho nên mới có thể gặp ngươi." Vốn là không kiên nhẫn, ngờ vực vô căn cứ, có thể lòng nghi ngờ kia bị che lấp bởi nụ cười của nàng, quên sự phòng bị, nguyện ý nuông chiều, chỉ muốn mang theo nàng trên người, chỉ cần muốn gặp liền có thể nhìn thấy nàng... Thì ra, hắn đã vô tình yêu nàng từ lâu.

Nhìn thấy vẻ mặt vui cười của hắn, khuôn mặt nhỏ của nàng nóng lên, có chút thẹn thùng, nhưng lại không nỡ dời ánh mắt đi chỗ khác, dù sao rất ít khi đại ca cười vui vẻ như vậy, bỏ qua lần này, trời mới biết lần tiếp theo phải đợi bao lâu?

"Nhưng mà, đại ca, huynh đóng vai thành thái giám... Không đúng, huynh không phải đại ca, huynh là hoàng thượng..." Nàng còn gọi đại ca là không đúng, khiến nàng không khỏi nhớ tới cung nữ bị trượng đánh đến chết kia... Bây giờ ngẫm lại, vị cung nữ kia bị trượng đánh đến chết, chỉ sợ không đơn giản là bởi vì nàng ta trông thấy mặt hoàng thượng, mà chính là sợ nàng sẽ nhận ra hoàng thượng cũng là Thành Hâm, cho nên mới bị giết.

Nàng không thể phán xét hắn đúng hay sai, bởi vì nàng biết, hắn là đối tượng mà Hạ Hầu Quyết muốn loại trừ, một người luôn đối mặt với sự uy hiếp, thì sẽ có mấy phần lương thiện?

"Được rồi, đừng nói nữa, thân thể ngươi tốt rồi muốn trò chuyện thì trò chuyện tiếp, giờ ngủ một lát đi, mấy ngày nữa thì độc trên người ngươi sẽ được loại bỏ." Hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng vén tóc trên má, sửa sang lại chăn mền.

Nàng gật đầu nhẹ, muốn nhìn hắn, nhưng nàng thật mệt mỏi, toàn thân nặng nề, khiến nàng muốn động cũng khó, mí mắt rủ

xuống, ý thức lập tức lại bắt đầu mơ hồ.

Cũng không biết do thuốc hay sao, lúc nửa mê nửa tỉnh, nàng luôn luôn nghe được tiếng nói chuyện, mở mắt nhìn, luôn cảm thấy có hai đại ca...

Nàng không hiểu rõ cũng không còn sức lực để hiểu rõ, nàng chỉ muốn ngủ thêm một lát, giống như ngủ bù thời gian trước đây, chờ đến lúc nàng thức dậy lần nữa....

Người đâu? Nàng trợn mắt, nhìn hết căn phòng, nhưng không thấy ai.

Đèn cung đình chiếu rọi mỗi một góc phòng, lại nhìn về phía hình điêu khắc hoa gấm trên cửa sổ, sắc trời tối đen, nàng nghĩ cũng đã khuya rồi.

Nán lại một chút, nàng lập tức xoay người ngồi dậy. "Hay đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nỉ non, không kịp nghĩ kĩ, đứng dậy liền muốn xông ra ngoài, nhưng đẩy cửa, nhưng suýt nữa đụng vào mâm gỗ trong tay Thái Đấu.

May là thân thủ Thái Đấu nhanh nhẹn, nhanh chóng lùi về sau, bảo vệ mâm gỗ chưa thuốc và cháo.

" Thái Đấu, thật xin lỗi, ta không biết người ở bên ngoài." Tân Thiều Mẫn ân hận nói.

" Không có việc gì, nếu ta bị người đụng phải, thì tên Bình An kia sẽ cười đến mức ta không thể gặp người mất." Thái Đấu cười hai hàm răng trắng. "Nhưng mà người, có vẻ tốt hơn nhiều, có thể xuống giường đi lại, người muốn tìm người kia sao?"

" Ta... Đúng, hấn ở đâu? Sao ta không thấy ai cả?" Nhìn thấy Thái Đầu, trong lòng nàng thoáng an tâm, nhưng dù sao cũng phải biết được chỗ của đại ca, mới có thể hoàn toàn yên tâm.

" Người là chỉ Bình An hay là... hoàng thượng?" Đối mặt với Tân Thiếu Mẫn, Thái Đầu cảm thấy ngũ vị tạp trần, bởi vì hấn không biết nên đặt Tân Thiếu Mẫn ở vị trí nào.

Liên quan tới vấn đề này, trước khi đi hoàng thượng muốn hấn ở lại canh giữ, hấn liền không nhịn được hỏi Bình An, đáng tiếc tên kia không giúp gì hấn. Ai, đây thật là phiền phức, hoàng thượng đối xử với Thiếu Mẫn còn tốt hơn mấy phi tần hậu cung đến trăm lần, còn lại là chân tình! Nhưng vấn đề lớn nhất lúc này... Gia hỏa này là thái giám!

Hoàng thượng lại vì tên thái giám như thế cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, chỉ luôn chú ý chăm sóc, khiến Bình An nhú mày càng sâu, cũng làm cho hấn không biết nên xếp Thiếu Mẫn vào vị trí nào, khiến hấn rất buồn rầu, càng buồn rầu hơn là, giờ hấn còn phải phụ trách hầu hạ Thiếu Mẫn.

Tân Thiếu Mẫn vốn muốn nói đại ca, nhưng trong nháy mắt lời ra khỏi miệng lập tức sửa lời nói: "Đều có."

Thái Đầu thu lại suy nghĩ, nghiêm mặt nói: "Gần đây Quý phi uất ức thành bệnh, cho nên hoàng thượng qua Ngọc Đức cung thăm hỏi, Chúc công công cũng đi cùng, trễ nhất thì một canh là về, chúng ta về phòng trước đi."

Tân Thiếu Mẫn nghe vậy, an tâm hơn nhiều. Ha ha, nàng thật sự là thần hồn nát thần tính, một chút gió thổi cũng khiến nàng nghĩ đến chuyện xấu, có cách nào khác chứ, nàng vừa mới trúng độc, đối

phương tiếp tục phát động cuộc tấn công đợt tiếp theo, nàng cũng không thấy lạ.

"Thời gian đến rồi, ăn chút cháo rồi uống thuốc." Thái Đẩu kéo cái ghế dựa, muốn nàng ngồi ở bên bàn.

"Ừm, hình như ta cũng hơi đói." Nàng ngồi xuống, mới cảm thấy toàn thân không còn sức lực, như bị đói mấy ngày rồi.

"Đúng là nên cảm thấy đói, người đã mấy ngày không ăn rồi."

"....Mấy ngày?"

"Ừm, đã là cuối mùa thu, người không cảm thấy khí trời mát hơn sao?"

Tân Thiệu Mẫn ngây ngốc nhìn hấn. Hấn không nói nàng cũng không phát hiện, hấn nói nàng mới thấy khí trời hình như trở lạnh. "Cái gọi là vài ngày đại khái là mấy ngày?" Từ nhỏ đến lớn, nàng rất khoẻ mạnh, không cảm giác rõ sự thay đổi của thời tiết, đối với nàng mà nói là thể nghiệm hoàn toàn mới, nhưng nàng không hề muốn có lần nào nữa.

"Tính từ hôm người trúng độc đến nay... khoảng tầm 11, 12 ngày." Thái Đẩu rất nghiêm túc dùng tay tính toán.

Tân Thiệu Mẫn như bị sét đánh, không thể tin được mình lại có ngày đóng vai Lâm Đại Ngọc, mà trong thời gian này... "Thái Đẩu, những việc kia... là ai xử lý giúp ta?" Đây là một vấn đề khó xử, bởi vì trong Ngọc Tuyền cung không có cung nữ!

Thái Đẩu chậm rãi mở miệng: "Ta, bởi vì người trúng phải thạch tín, cho nên nôn khá nghiêm trọng, dù hôn mê, ngủ cũng nôn, càng

đáng sợ là, người ới hết lên người..."

Một đôi mắt hạnh của Tân Thiều Mẫn cũng muốn mở to, hai tay chậm rãi bò lên trên hai gò má, đập vào hai lỗ tai. "Thái Đầu, cảm ơn, người không cần nói tiếp đâu." Hẳn nàng còn đang nằm mơ, nàng nên ngoan ngoãn về giường ngủ tiếp, cái gì cũng không biết, cuộc sống sẽ vui vẻ hơn.

"Đùa thôi."

"Sao?"

Nàng buông hai tay ra, chỉ thấy Thái Đầu thoải mái mà nói: "Nhưng đúng là người có nôn mấy lần, hơn nữa còn nôn vào trong lòng bàn tay hoàng thượng."

Tân Thiều Mẫn ghen hống nhìn trần trời, ngốc một hồi lâu, vội vàng hỏi: "Thái Đầu, đừng nói là đều là hoàng thượng chăm sóc ta?"

"Đúng vậy, hoàng thượng không cho chúng ta nhúng tay, người tự mình canh giữ ở bên giường người, mệt mỗi lần dựa vào cái trụ giường này nhắm mắt dưỡng thần, canh bốn chuẩn bị vào triều, sau khi về lại đến đây... Ta nói này Thiều Mẫn, người thật sự là nhận hết long ân rồi."

Tân Thiều Mẫn khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày nói không ra lời. Đúng vậy, Thái Đầu nói không sai, đại ca thật tốt với nàng, nàng nhớ mang máng lúc nàng trúng độc, đại ca ôm chặt nàng vào lòng, nhịp tim đập giống như là vì nàng gấp đến độ mất tự... Sao đại ca lại tốt với nàng như vậy, tốt đến mức nàng cũng không biết nên làm gì.

Nàng không thể ưa thích hắn, hắn là hoàng thượng, hắn là hoàng thượng...

Thái Đầu liếc nhìn nàng, không bỏ lọt bất cứ biểu cảm gì của nàng, nhưng lại không nhìn ra chút manh mối. Tiểu thái giám này không hề có tâm nhãn, sao lại là thám tử được phái đến ám sát được? Quá không hợp lý.

"Sao vậy?"

"Không có việc gì, ta chỉ là đang nghĩ, là ai chữa cho ta? Hoàng thượng biết y thuật sao?" Nàng cầm chén lên, tùy tiện ăn vài miếng, không biết vì cái gì, vừa rồi còn rất đói, bây giờ lại ăn không vô.

"Hoàng thượng không biết y thuật, nhưng bằng nhiều năm kinh nghiệm, muốn biết độc trên người người, cũng không hẳn quá khó khăn."

"Nhiều năm kinh nghiệm?" Lời này nghe có điểm lạ.

"Từ mười năm trước, khi hoàng thượng đăng cơ đến đây, luôn bị hạ độc, nếu không như thế nào thì cần gì thái giám thử độc?" Thái Đầu nói, ánh mắt bay xa. "Trước lúc hoàng thượng đăng cơ, ta chính là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, một mực đi theo bên người hoàng thượng, nhớ lần đầu hoàng thượng trúng độc, là tháng thứ ba sau khi đăng cơ, không phải là độc lấy mạng, nhưng lại làm cho hoàng thượng nếu ăn gì vào thì sẽ phun máu tươi, ốm đau không tầm thường."

"Tại sao phải đối xử với hoàng thượng như thế?" Nàng bật thốt lên hỏi.

"Tất nhiên là do hoàng thượng không chết trong trận hoả hoạn lớn kia, nên muốn dùng cách khác khiến hoàng thượng chết đi, nhưng đối phương cũng không vội, muốn cho thân thể hoàng thượng yếu dần, yếu dần, cho nên cứ chậm rãi cho thêm chút độc, việc này khiến hoàng thượng đối với việc ăn uống có chút sợ hãi, biết rõ là độc nhưng lại không thể không ăn, vì sống sót, chỉ có thể từng miếng từng miếng nuốt đồ ăn trộn chất độc vào."

Tân Thiệu Mẫn bỏ bát cháo trên tay xuống. Đại ca rất thích nhìn chằm chằm nàng ăn, thậm chí hoảng sợ khi nàng ăn phải thứ có độc, là vì trải qua thời gian này sao? Thật quá đáng! Đại ca giờ tứ cố vô thân, vì muốn sống, đành phải ăn độc, những kẻ dụng ý khó dò kia còn tuyên bố với bên ngoài hấn người yếu nhiều... Vì sao thiên hạ này lại có những kẻ như thế?"

Cuộc sống như vậy, đại ca lại đã trải qua 10 năm... đây là cách sống quái quỷ gì vậy?

"Người đang suy nghĩ gì?" Nhìn hấn(Tân Thiệu Mẫn) cúi đầu không nói, như đang âm ức thay hoàng thượng, Thái Đấu càng không hiểu. "Sợ trong cháo có?"

Tân Thiệu Mẫn lắc đầu, dù nuốt không trôi, vẫn cố nuốt từng miếng. Nàng nhất định phải ăn, không ăn, nàng không thể hồi phục, lại làm vướng chân đại ca, nhưng mà mỗi khi ăn một miếng, nàng không khỏi tưởng tượng năm đó khi đại ca biết rõ có độc vẫn còn vẫn còn có thể nuốt vào bụng, là tâm tình thế nào, hốc mắt chợt nóng lên.

Thái Đấu không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ làm bạn bên người nàng, đến khi nàng uống thuốc xong, hấn mới đứng dậy dọn dẹp.

"Được rồi, cháo cũng ăn rồi, thuốc cũng đã uống, nghỉ ngơi đi, bây giờ người phải nghỉ ngơi nhiều."

Nàng gật gật đầu, đưa mắt nhìn hấn rời đi, sau đó một mình ngồi yên lặng, đột nhiên nàng nghe được tiếng động bên ngoài, tưởng rằng Hạ Hầu Hoan trở về, đứng dậy mở cửa, ngoài cửa lại không có một ai, nàng nhìn hai bên một chút, lại thấy thoáng qua một bóng người, đưa mắt nhìn sang...

"Đại ca?" Nàng gọi. Khoảng cách có chút xa, đèn đuốc không đủ sáng, nàng không thể xác định, nhưng thân hình đó rất giống, nhưng hấn lại mặc cung phục thái giám.

Hình như không cần nghĩ ngợi, nàng thực sự ra ngoài cửa, muốn gọi thêm một tiếng, đã thấy bóng dáng đó đi về phía trước.

"Đại ca!" Nàng lại gọi, ra khỏi phòng âm, hành động không nhanh nhạy như trước, thậm chí đi mấy bước liền bắt đầu thở mạnh, nhưng nàng lại không thể không đuổi theo.

Đại ca đã thăng thần hấn là hoàng thượng, vì sao lại ăn mặc cung phục?

Nàng đuổi đến thờ hồng học, đã thấy bóng dáng kia đi về hướng vườn, trong nháy mắt biến mất trong rừng. Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ là nàng nhìn lầm?

Đang nghi ngờ, lại nghe thấy tiếng nước từ trong rừng. Nàng nghi ngờ nheo mắt lại, chẳng lẽ trong này cũng có hồ nước? Theo tiếng nước lại gần, chỉ thấy đằng trước là một bờ rào, bờ rào cao chừng bảy thước, tạo thành hình vuông, mà tiếng nước hính như là ở trong hàng rào.

Cửa một bên rào cũng không đóng lại, nàng đi đến bên cạnh nhìn lên, chỉ thấy bên trong khói trắng lượn lờ, giống như là có một ao suối nước nóng, còn có nam nhân ngâm trong bồn tắm đưa lưng về phía nàng, trên lưng hình như là những vết bỏng xấu xí, chỉ dùng mắt thường liền nhìn ra được da thịt chỗ ấy xoắn xuýt lồi lõm.

"Đại ca..." Nàng khàn giọng gọi, vì hấn đau khổ mà đau đớn.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng nghe vậy, chậm rãi quay đầu, cười với nàng.

Tân Thiếu Mẫn ngây ra, nhìn mặt hấn chăm chăm, lúc đang nghi hoặc, sau lưng đã có tiếng gọi... "Thiếu Mẫn!"

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan chạy đến phía mình, nàng thu lại ánh mắt nhìn nam nhân trong hàng rào, đề phòng hỏi: "Người là ai?"

Thành Hâm nghe vậy, suy nghĩ, nở nụ cười tràn ngập hứng thú

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 8+1

Trong Đông Noãn các, lặng ngắt như tờ.

Đôi mắt của Tân Thiểu Mẫn không dám nhìn loạn, chỉ có thể dùng ánh sáng trộm dò xét hai nam nhân ở đây.

Tuy rằng bộ dạng của hai nam nhân này giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau, lại có lẽ bởi vì tính tình khác nhau, cho nên khí chất ở bên ngoài cũng không giống, vậy mới có thể làm cho nàng vừa liếc mắt liền nhận ra nam nhân ở trong ao không phải là đại ca, nhưng nếu cẩn thận xem xét, trên mặt nam nhân này không có vết bỏng, muốn nhận ra hai người này cũng không phải là chuyện khó.

Điều này chứng minh khi nàng nửa tỉnh nửa mê, những gì chuyện nàng nghe được đều không phải ảo giác, ngay cả hai vị đại ca cũng đều chân thật.

Nhưng mà... Hai người nam nhân giống nhau như thế, một người bỏng mặt, một người bỏng thân thể, khiến nàng đột nhiên nhớ đến lời Hà Bích nói hôm qua, Thành Hâm sở dĩ có thể ở trong Ngọc Tuyền cung, là vì trận hỏa hoạn năm đó hấn xả thân cứu Hoàng thượng, sau đó ở trong Ngọc Tuyền cung dưỡng thương nhiều năm, thỉnh thoảng mới đi ra bên ngoài...

Chẳng lẽ, nam nhân này mới chính là Thành Hâm chân chính?

Nàng đang chờ người giải thích, nhưng hai nam nhân giằng co, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng hết sức căng thẳng, khiến nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

“Hoàng thượng, người nói có nên giết người diệt khẩu không?”

Tân Thiệu Mẫn nghe vậy, lập tức nhìn qua chỗ khác, chỉ thấy nam nhân đứng đối diện giống hệt như Hạ Hầu Hoan cười cực kỳ tà mị.

“Lui ra.” Hạ Hầu Hoan không kiên nhẫn nói.

“Hoàng thượng, nhưng nàng đã nhìn thấy rõ ta, chẳng lẽ không nên cho ta một lời giải thích sao?” Nói xong liền liếc mắt nhìn Tân Thiệu Mẫn.

“Hoàng thượng, ta không có, ta chỉ nhìn thấy lưng!” Chỗ nào gọi là nhìn rõ.

“Thành Hâm, trầm nói lui ra.” Hạ Hầu Hoan hơi cúi.

Tân Thiệu Mẫn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, liền đoán rằng nam nhân này mới chính là Thành Hâm thật.

“Chúng ta đều đã đến nơi này, không để ta bắt mạch cho nàng sao? Tuy rằng độc đã được giải, nhưng nếu còn dư, dư độc vẫn có khả năng xâm nhập lục phủ ngũ tạng, đến lúc đó nếu có gì sai sót, đừng tính lên đầu ta.”

Thành Hâm một mặt không hề gì nói, khiến Tân Thiệu Mẫn nhìn ra được hắn hoàn toàn ăn hết Hạ Hầu Hoan. Rốt cuộc hai người

này có quan hệ gì, vì sao hấn lại có thể võ lữ với Hoàng thượng như vậy?

Hạ Hầu Hoan nghe vậy, cho dù không muốn cũng chỉ có thể vẫy vẫy tay.

Thành Hâm đi đến bên giường, đưa tay bắt mạch cho nàng, con người đen trắng nhìn chăm chăm nàng.

Tân Thiều Mẫn cũng nhìn hấn, hình dáng khuôn mặt thật sự rất giống, muốn nói hai người là song sinh, nàng cũng không dị nghị.

“Thì ra là người cứu ta, cảm ơn người.” Nàng nói trong lòng. Thạch tín là kịch động, nàng không biết bản thân đã ăn vào bao nhiêu, nhưng nàng nôn ra cả máu, có thể thấy dạ dày nàng đã xuất huyết, nếu ở hiện đại, sẽ phải đến bệnh viện rửa ruột, nhưng ở thời đại này, hấn có thể xử lý tốt như vậy, nàng cảm thấy bản thân mình có vận khí thật tốt.

“Không cần đa lễ, ngay cả cháo người ăn cũng đều là ta nấu.” Thành Hâm nhướng mày đánh giá nàng. Hấn cố ý dẫn nàng đi đến ôn trì này, chính là để nàng phát hiện bí mật của Ngọc Tuyển cung, bức bách Hạ Hầu Hoan nhìn thẳng vào chuyện này.

Khi nàng nhìn thấy hấn, nàng giống như cũng nhận ra hấn không phải là Hạ Hầu Hoan, thậm chí còn có chút đề phòng hấn, một bộ chỉ cần hấn dám có động tác, nàng sẽ lập tức ra tay, cảm giác như vì muốn bảo vệ Hạ Hầu Hoan, điều này làm hấn phải suy ngẫm.

“Thật sự? Thật ra người là đại phu hay là đầu bếp?” Người này thật là giỏi! Không khỏi làm nàng sùng bái hấn thêm vài phần.

Thành Hâm cong môi: “Người nhâm, ta chỉ là thái giám, chỉ biết một ít da lông thôi.”

“Một chút da lông có thể cứu người, da lông này cũng quá giỏi rồi.” Nói chuyện với nhau vài câu, Tân Thiệu Mẫn thật chủ quan cho rằng hẳn không phải là người xấu, huống hồ có thể được Hạ Hầu Hoan cho phép đợi ở trong Ngọc Tuyển cung, phải là người có năng lực thế nào?

Thành Hâm xem xét nàng một lúc, hẳn còn chưa mở miệng, bên tai đã truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Hạ Hầu Hoan: “Rốt cuộc là có tốt không, người còn muốn bao lâu?”

Thành Hâm nhún vai, buông lỏng tay Tân Thiệu Mẫn: “Trung khí(1) tràn đầy, hai mắt sáng, mệnh tượng ổn định, hẳn là không còn gì đáng ngại, nhưng mà vẫn cần chú ý đồ ăn hàng ngày.”

1.Trung khí: dạ dày.

“Lui xuống.”

“Tuân chỉ.” Thành Hâm nghe lời, liếc mắt nhìn Tân Thiệu Mẫn một cái, sau đó liền đi thẳng.

Thành Hâm vừa đi, trong phút chốc Đông Noãn các an tĩnh trở lại, Hạ Hầu Hoan đứng thật lâu, mới chậm rãi ngồi xuống bên giường, hạ mí mắt suy nghĩ xem nên giải thích với nàng như thế nào.

“Hoàng thượng.”

“Hả?” Hắc liếc mắt nhìn nàng một lại, chống lại ánh mắt trong veo như nước mùa thu của nàng.

“Chuyện hạ độc lần này, người có điều tra không?”

“Chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ xử lý.” Suy nghĩ thay đổi, cuối cùng hắn cũng mở miệng hỏi: “Người hỏi ta về chuyện Thành Hâm?” Hắn cho rằng nàng sẽ hỏi, không nghĩ tới nàng lại nói chuyện khác.

Tân Thiểu Mẫn trầm ngâm nói: “Hắn là huynh đệ của người?”

Hạ Hầu Hoan sốc, nhếch môi khẽ cười một tiếng: “Người cũng cảm thấy hắn và ta giống như tay chân.”

“Vừa nhìn qua thì thấy rất giống, nhưng khí chất không giống, cho nên liếc mắt một cái là có thể đoán được.”

“VẬY NGÀY ẤY VÌ SAO NGƯỜI Ở TRONG HỒ LẠI KHÔNG NHẬN RA HẮN KHÔNG PHẢI LÀ TA?”

Tân Thiểu Mẫn sửng sốt, nhớ tới ngày ấy, hai người bọn hắn cùng xuất hiện: “Ta chưa gặp qua hắn, nghe giọng nói nên ta cho là người, sau đó lại cảm thấy sao tay người lại biến thành thô ráp rồi... Cho nên là Thành Hâm cố ý muốn xuất hiện trước mặt ta, để ta phát hiện ra hắn?” Hai lần đều là Thành Hâm chủ động hiện thân, nàng không hiểu nổi vì sao hắn lại phải làm như vậy, hơn nữa Thành Hâm còn có chút địch ý với nàng, điểm này càng khiến nàng khó hiểu.

“Ta cảnh cáo hắn, nhưng hắn cứ không nghe.” Hạ Hầu Hoan buồn bực, hiện tại hắn cũng hiểu được vì sao mình lại luôn không đồng ý để nàng biết được bí mật này. Hắn tin tưởng nàng, tính để nàng biết Thành Hâm tồn tại cũng không sao cả, nhưng hắn để ý, hai người bọn họ giống nhau như thế, nhưng mặt Thành Hâm không tỳ vết, hắn (Thành Hâm) còn có bản lĩnh làm cho Tân Thiểu Mẫn vui

về, mà hấn... Cái gì cũng không có. Nghĩ đến đây không khỏi cười khẽ một tiếng, không thể không thừa nhận, bản thân mình ghen tỵ mới chính là nguyên nhân chính trong đó.

“Nghe qua thấy người rất dung túng hấn.” Nếu không thì ngày phải ngày đó ở Như Hoa điện chính tai nghe thấy hấn nói chuyện với chư vị đại thần rất có uy nghi của Hoàng thượng, thì nàng gần như cho rằng hấn bị giày vò đến không còn là chí tôn của một quốc gia nữa.

“Hấn đã cứu ta, ta có thể không dung túng sao?”

“À...” Ân cứu mạng kia, vậy thì đại biểu cho bản tính vô cùng tốt của đại ca, phàm là người có ân với hấn, hấn sẽ để ở trong lòng. “Nhưng trước khi Thành Hâm xuất hiện ở trong cung, chẳng lẽ những người khác đều chưa nhìn thấy hấn, không có người biết các người giống nhau?” Có một số việc thuận tiện nghe qua, thì không cảm thấy đáng ngờ gì, nhưng nếu như suy nghĩ cẩn thận, sẽ cảm thấy không thích hợp.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, người muốn nghe sao?”

“Coi như chuyện xưa bên giường.” Dù sao bây giờ nàng cũng rảnh rồi, trước làm rõ ràng mới là chuyện quan trọng.

Hạ Hầu Hoan mệt mỏi tựa vào thành giường, nắm tay nàng, suy nghĩ chậm rãi hóa thành ngôn ngữ lưu loát phát ra từ trong miệng hấn.

“Hồi nhỏ, ta phát hiện trong Ngọc Tuyên cung có một cái hồ sau núi giả, thàm nghĩ đến nhìn một chút, đi qua mấy lần mới phát hiện

nơi này không chỉ thông đến cung điện khác, mà còn thông với ngoài cung, sau một lần xuất cung, ta liền gặp Thành Hâm.”

“Bởi vì rất giống nhau, mà tính tình Thành Hâm lại cực kỳ vui vẻ, cho nên mỗi lần ta trốn ra khỏi cung đều đến tìm hấn, sau này là ta lôi kéo hấn âm thầm tiến cung, bởi vì ta muốn cho hấn gặp phụ hoàng và mẫu phi một lần, nhưng lúc ta kéo Thành Hâm đến Ngọc Tuyền cung thì phát hiện cháy...”

Cảm giác tay hấn run lên, nàng liền gắt gao nắm chặt, nghĩ muốn trấn an hấn. Hỏa hoạn thật đáng sợ, nàng chưa từng ở trong đám cháy, nhưng nàng đã từng vài lần đến hiện trường hỏa hoạn để tìm chứng cứ, thấy qua thân thể của người chết cháy.

Hành động của nàng làm cho Hạ Hầu Hoan khẽ cười: “Thành Hâm vì cứu ta, trên người hấn bắt lửa, mà lửa cũng thiêu mất ta, may là mẫu phi nghe thấy tiếng động nên đi tới, đã cứu hai chúng ta... Nhưng mấy ngày sau, mẫu phi chết một cách vô cớ, lại qua thêm vài ngày nữa, phụ hoàng cũng đi theo, quyền hành trong triều đều bị Hạ Hầu Quyết nắm ở trong tay, ta bị giam lỏng ở trong Ngọc Tuyền cung, không cách nào đưa Thành Hâm xuất cung được, không thể chữa trị tốt cho hấn, ta...”

Hấn luôn là thiên chi kiêu tử, tuy phụ hoàng có một hậu bốn phi, lại độc sủng mẫu phi, cũng chỉ có mình hấn là con nối dõi, cho nên hấn nhận hết vinh sủng, nhưng ngay tại một năm kia, sau một biến cố, hấn chỉ còn lại hai bàn tay trắng, hấn cũng từng nghĩ tới cái chết, nhưng nếu hấn chết, nhưng người nên cạnh hấn phải làm sao bây giờ?

Thái phó đã chết, cung nữ chăm sóc hấn nhiều năm cũng bị giết, nếu thật sự hấn không ăn gì, người bên cạnh hấn sẽ đều bị giết, cho

nên hấn ăn! Biết rõ là có độc, hấn vẫn phải há mồm ăn...

Thân thể đột nhiên chấn động mạnh, hấn hoàn hồn chỉ thấy nàng đang ôm mình, mặt nàng đặt trên vai hấn, chỉ chốc lát liền cảm thấy ấm ướt. Nàng vì hấn mà khóc sao? Vì hấn sao?

“Thiếu Mẫn?” Hấn vỗ nhẹ lưng nàng, giọng khàn khàn gọi.

“Nếu ta gặp người sớm một chút thì tốt rồi.” Sớm một chút, sớm hơn một chút... Có lẽ nàng cái gì cũng không giúp được, nhưng ít nhất nàng có thể cùng hấn, cho dù là độc, nàng cũng nguyện ý nếm vì hấn.

Hạ Hầu Hoan không khỏi nở nụ cười, con người đen sáng như đuốc: “Chỉ cần có thể gặp nhau, lúc nào cũng không ngại trễ.”

“Đại ca...” Nàng không bỏ được, trong lòng rất đau. Xưa này Hoàng đế đều là chí tôn của một quốc gia, có được quyền lực tối cao, nhưng mà hấn lại là một Hoàng đế bị giam, không hề có quyền thế ức hiếp người, thế gian này còn có thiên lý sao?”

Nàng càng khóc, ý cười trên mặt hấn càng đậm, nước mắt của nàng rơi sẽ chữa khỏi nhiều bệnh, càng thương hấn nhiều hơn, hấn muốn nàng thương hấn, đau lòng hấn, trong lòng đều chỉ có hấn, đến cuối cùng không thể chứa thêm bất kỳ người nào khác, hấn không cho phép nàng giao trái tim mình cho người khác.

Tân Thiếu Mẫn còn đang khóc thút thít, đột nhiên cảm thấy bị ôm chặt, lập tức ngã xuống giường, nàng nhìn thẳng hấn, có lẽ nước mắt làm mờ tầm mắt của nàng nên nàng không nhìn rõ hấn lắm.

Hấn chậm rãi cúi người, hôn lên lông mi dài dính nước mắt, lên gò má của nàng, nếm đến miệng mặn chát cũng không tha.

“...Đại ca?” Nàng áp ứng gọi. Hấn hôn nàng?! Có phải đại ca gì đó không đúng không? Trong lúc nàng ngu ngơ chưa hiểu rõ, hấn đã hôn lên môi của nàng, nàng mở to hai mắt, chống lại ánh mắt thâm sâu của hấn, không thể tin được hấn lại hôn nàng, thậm chí lưỡi của hấn còn chui vào trong miệng nàng - -

“Đại ca!” Nàng vội đẩy hấn ra, vừa then lại vừa hoảng, nghĩ muốn đứng dậy nhưng lại bị hấn áp chế ở trên giường.

“Người ghét?” Hấn khàn giọng nói.

“Không... Ta...” Đầu nàng trống rỗng, vắt hết óc mới thốt ra lời nói: “Ta là thái giám, đại ca!”

“Người có phải là thái giám hay không sao ta lại không biết? Mười ngày nay ta luôn canh giữ ở bên cạnh người, thay quần áo cho người cũng không phải là giả, ta không biết người là nam hay nữ sao? Chẳng lẽ lời này của người là muốn cự tuyệt ta?” Hạ Hầu Hoan hơi cúi.

Tân Thiệu Mẫn trừng mắt nhìn hấn, sau đó mặt đỏ lên: “Sao người có thể...” Nàng nắm chặt vạt áo, nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân mình đã bị xem sạch bách, tuy rằng thân thể này không phải là của nàng, nhưng nàng là người đang sử dụng, hấn chưa được phép đã...

“Người ra rất nhiều mồ hôi, thân mình dính dính chắc chắn sẽ không thoải mái, ra mới thay giúp người.” Thấy nàng vừa then vừa cúi, hấn giữ chặt tay nàng, sợ nàng tức giận lờ hấn đi, buột miệng ra lệnh: “Không cho chán ghét lắm!”

“Ta không có chán ghét, ta... Không phải là xấu hổ sao?” Hơn nữa hẳn không cảm thấy xấu hổ sao? Nữ tử giả trang thái giám, nghĩ thế nào cũng đều không thích hợp.

“Cho nên không chán ghét?” Hắn nghe vậy trong lòng cực kỳ vui sướng.

“Nhưng người không thể không được ta cho phép...” Nói chưa xong, hắn đã cúi đầu phong kín lời lẽ dây dưa của nàng, hôn lúc nông lúc sâu khiến nàng không chống đỡ được, càng hôn tay hắn càng đi xuống phía dưới quần áo của nàng, vồ về da thịt bên hông, khiến nàng nổi từng trận da gà.

“Không thể!” Nàng vội vàng bắt lấy cái tay không an phận của hắn.

“Vì sao?”

“Ta chưa tắm.”

Hạ Hầu Hoan nhìn nàng một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười ra tiếng: “Ta không để ý.”

“Ta để ý!” Làm ơn, mười ngày nay không tắm, khó trách nàng lại ngửi thấy mùi chua, thân là một nữ hài tử lại phát ra loại hương này, nàng tự cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người khác, còn muốn cùng nàng... Một câu nói, làm không được!

Hạ Hầu Hoan ôm nàng, nằm xuống bên cạnh nàng: “Vậy chờ người tắm xong, là có thể hả?”

Tân Thiều Mẫn sửng sốt, giật mình suy nghĩ lại lời nói của mình, rất giống như là đang ám chỉ hắn, chờ nàng tắm rửa thơm ngào

ngạt liền hoan nghênh hấn đến thăm... Nhưng ngẫm lại có gì không được? Tuy hấn là Hoàng thượng, tuy hấn có hậu cung, nhưng bên trong cung đình hiểm ác, không ai có thể xác định được tương lai, có thể nắm chắc thời điểm mới là quan trọng nhất.

“Việc ấy ta sẽ nói sau, nhưng mà người... có phải nên buông ta ra trước hay không?” Mồ hôi trên người nàng đã biến chất, người nhiều sẽ muốn nôn, có chút phiền toái.

“Không, trầm mệt mỗi, người bồi trầm ngủ một chút.” Hấn ôm chặt nàng, mặt chôn ở cổ nàng.

Tân Thiệu Mẫn trừng mắt to, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ông trời ơi, đối mặt với nữ tử thích sạch sẽ như nàng mà nói, đây là một đêm thật sự rất khó ngủ.

Hu hu... ai tới giúp nàng làm vị chua này biến mất đi...

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2

Canh bốn, trước khi Hạ Hầu Hoan vào triều sớm, đã phân phó người chuẩn bị nước ấm cho nàng, rồi cuộc nàng cũng tìm lại được một thân sảng khoái, sau đó càng hạnh phúc hơn là đồ ăn sáng được bưng tiến vào.

“Cháo và dượng.” Thành Hâm bước vào Đông Noãn các, đặt đồ xuống, sau đó liền ngồi xuống giường gặm, không ngừng đánh giá nàng.

“Cảm ơn.” Nàng dùng khăn vải lớn bao một đầu tóc dài chưa khô, lập tức ngồi vào bên cạnh bàn hưởng thụ đồ ăn, tuy rằng chỉ là một bát cháo, nhưng cũng không nhỏ: “Thành Hâm, nấu bát cháo này rất cực khổ phải không, cảm ơn người.”

“Làm sao người biết là rất cực khổ?” Hân miễn cưỡng chống má hỏi.

“Bởi vì vừa ngửi mùi cháo sẽ biết trong này có hương dượng liệu, hơn nữa nước lại trong veo, liền biết nấu mất công hơn bắt canh cá nấu tối hôm qua rất nhiều.”

Thành Hâm kinh ngạc nhìn nàng: “Đầu lười thật lợi hại.”

“Ta thích ăn thôi.” Khứu giác là trời ban cho, vị giác là nỗ lực sau này: “Có đại trù người ở đây, thật sự Hoàng thượng cũng không cần

thiết phải ăn đồ ăn của Ngự thiện phòng chuẩn bị, như vậy có thể ngăn kế hoạch hạ độc.”

“Mấy năm trước Hoàng thượng đã sớm ít chạm đến đồ ăn của Ngự thiện phòng, bằng không sao có thể sống đến bây giờ.”

“Cho nên vài năm trước người đã bắt đầu xuống bếp?”

“Bởi vì vài năm trước năng lực hoạt động của ta bình thường.”

Tân Thiều Mẫn kinh ngạc gật đầu, đoán rằng có thể là hấn bị bỏng. Theo như nàng nhìn thấy, vết thương ở sau lưng hấn nhất định tổn thương đến tận cơ bắp, mới có thể trở nên đáng sợ như vậy, muốn xuống giường đi lại, chỉ sợ thật sự phải mất một thời gian hồi phục thân thể rất dài.

“Người đã tài năng như vậy, đồ ăn sau này liền giao cho người là tốt rồi.” Nàng trêu ghẹo nói.

“Nếu một lần lấy quá nhiều nguyên liệu nấu ăn ở Ngự Thiện Phòng, sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

“À...” Haizz, ở trong hoàng cung tráng lệ, lại giống như ngồi tù. Nàng vừa ăn vừa thở dài, cuối cùng nhịn không được dừng thìa trong tay lại: “Thành Hâm.”

“Chuyện gì?”

“Người có thể đừng nhìn ta như vậy được không?” Bọn họ thật sự rất lạ, hấn ta cứ nhìn chằm chằm người khác ăn như vậy.

“Ta nhìn người thì sao? Đây đúng là thất lễ, nhưng cũng không trách ta được, thật sự là đã lâu rồi ta chưa gặp được người ăn cái gì

cũng có thể thỏa mãn sung sướng như vậy, nên mới nhìn thôi.”
Thành Hâm hoàn hồn, không nói qua xin lỗi: “Theo như ta đoán, chắc hẳn Hoàng thượng cũng như vậy.”

“Khi các người ăn đều không vui sao? Giống như người ăn đồ ăn mình vậy đó.”

“Có gì vui vẻ? Không phải chỉ là ăn cho no bụng thôi sao?” Nếu nói đến lúc trước khi tiến cung, mười năm qua trí nhớ này đã bị mài đi không còn một chút dấu vết.

“Này... Ăn là chuyện vui vẻ, làm sao có thể...” Dừng lại nghĩ một chút, nàng nắm tay nói: “Quyết định, hôm nay làm chút đồ ăn khác, mọi người cùng nhau ăn!”

“Người muốn xuống bếp?”

“Ta sẽ làm đơn giản một chút, nhưng nguyên liệu nấu ăn...”

“Một chút nữa sẽ bảo Thái Đầu đi giúp người chuẩn bị.”

“Được.” Nghĩ, nàng liền không nhịn được cười lên: “Không biết khi nào Hoàng thượng sẽ đến?”

“Ngày hôm nay muốn đi thăm hỏi Quý phi, chỉ sợ là quá giờ Ngọ mới có thể trở về.” Thành Hâm ý xấu nói. Thật ra hôm qua đã hỏi thăm qua, ngày hôm nay sau khi lâm triều muốn nói một chút sách lược với Tiêu Cập Ngôn, thuận tiện liên hệ một chút tình cảm với những viên quan khác, nếu hỏi hắn vì sao biết rõ thế, đó là bởi vì Hạ Hầu Hoan làm chuyện gì cũng sẽ nói qua với hắn, như vậy, ngày nào đó khi hắn muốn nháo, mới không lộ ra sơ hở.

“À...” Đúng nha, hắn là người có tam thê tứ thiếp. Haizz, nàng thành tiểu.... Không không không, không chỉ là tiểu tam, còn không biết đã bị đẩy đi đâu rồi.

Nhưng mà, thôi, bây giờ không phải lúc so đo chuyện nhỏ đó.

“Thành Hâm, chờ ta viết ra một chút đồ, ngươi phải giúp ta.”

Không thấy tinh thần nàng sa sút như hắn ta đoán, ngược lại nàng còn vui vẻ ra mặt mà chuẩn bị đồ, hắn ta cúi đầu suy nghĩ, giờ thì hắn ta biết vì sao Hạ Hầu Hoan lại yêu nàng, bởi vì, bên cạnh bọn hắn chưa bao giờ xuất hiện người giống nàng.

Đợi Tân Thiếu Mẫn ăn xong cháo uống xong dược, chờ Thái Đầu cầm tờ giấy đến Ngự Thiện Phòng lấy nguyên liệu nấu ăn, nàng đứng dậy hét lên: “Đi!”

“Đi đâu?” Hắn vẫn miễn cưỡng nâng má như trước.

“Đi phòng bếp nhỏ.” Vừa hay Thái Đầu nói, phòng bếp nhỏ ở ngay bên cạnh Đồng Viên, đã muốn chuẩn bị bữa ăn, không đi phòng bếp thì còn có thể đi đâu.

“Sớm như vậy?” Hắn nhìn sắc trời: “Rốt cuộc ngươi muốn ăn lúc nào?”

“Bao giờ cũng phải chuẩn bị trước.”

“Thái Đầu còn chưa trở lại, ngươi muốn chuẩn bị cái gì?”

“Đi nhìn một chút, đi rồi ngươi sẽ biết.”

Thành Hâm không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo nàng đến phòng bếp trước. Đến phòng bếp, nàng không tiến vào, ngược

lại đi tới đi lui ở phía bên ngoài.

“Rốt cuộc là người muốn làm gì, muốn tìm một cái hố để chôn hả?”

“Ta muốn chôn gà.” Chôn nàng làm gì, nấu nàng để ăn sao?

“Chôn gà?”

“Ai nha, nói cho người biết thì trời cũng tối rồi, người lấy ở chỗ này đi, nói chung là đào lớn như vậy, sâu một thước là được rồi.”

“Dùng cái gì đào?”

“Không có xẻng thì đào bằng tay.” Nàng sơ qua, đất chỗ này cũng không cứng.

Thành Hâm trừng mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng lại xem hấn như thái giám thật, còn phân phó công việc cho hấn.

“Nhanh lên, ta còn muốn đốt than đấy.” Nàng định vào bếp để tìm than dùng.

Thành Hâm bất đắc dĩ thở dài, động thủ đào đất, mắt nhìn thoáng nàng vào phòng bếp, không lâu sau mang ra một đồng than.

“Này đã được chưa.”

“Được rồi.”

Mang than đến để bên cạnh hấn, nàng hỏi: “Có lửa không?” Ngàn vạn lần đừng nói không với nàng, bọn họ còn dùng đá đánh lửa.

“Ở đâu cần lửa?” Hấn dùng cảm hất về chỗ đầu hành lang: “Nơi đó có treo đèn.”

“A, vậy thì càng tiện.” Nàng ba bước thành chạy hai bước, lấy đèn xuống.

“Người thật sự thích Hoàng thượng?” Thành Hâm giống như là rảnh rỗi đến nhàm chán, thuận miệng hỏi một chút.

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Tân Thiều Mẫn không khỏi xấu hổ, càng tệ hơn, nàng đáp hay không đáp cũng đều xấu hổ, bởi vì thân phận hiện giờ của nàng là thái giám, cho nên biện pháp tốt nhất là làm bộ như không nghe thấy.

Nàng không trả lời, Thành Hâm cũng không để ý, trái lại tự nói tiếp: “Người có biết Hoàng thượng là người như thế nào không?”

“Chắc hẳn người biết rõ hơn ta.” Nàng tức giận đáp lại hấn ta.

Thành Hâm suy nghĩ một chút, thay đổi lời nói: “Người biết không, Ngọc Tuyền cung là mật đạo bên trong núi giả, chẳng những có thể thông đến cung điện khác, mà còn có thể thông ra ngoài cung, cho nên hấn có thể tự nhiên đi lại ở trong cung, muốn đưa cái gì đến cung khác càng là thần không biết quỷ không hay.”

Tân Thiều Mẫn nhú mày, cảm thấy trong lời nói của hấn chứa đầy hàm ý, nàng cúi đầu suy nghĩ, nghĩ tới mọi thứ. Nàng từng gặp thấy qua đại ca đi tới Ngọc Tuyền cung, nói vậy là hấn đi ra từ núi giả, hộp đựng thức ăn trong tay có mùi thuốc nổ, cách vài ngày lại Ngọc Thần cung lại phát nổ. Cũng nhớ mang mang khi nàng trúng độc nửa tỉnh nửa mê, hình như có nghe thấy hai người bọn họ nói, ngòi nổ nàng tùy tiện châm kia phức tạp hơn nhiều so với đám nữ

nhân trong hậu cung... Chẳng lẽ hỏa dược làm nổ Ngọc Thần cung kia là do hắc thần không biết quý không hay giấu sao?

Đột nhiên cảm thấy rùng mình, nàng không khỏi sợ run cả người, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang cười đến mức đáng giận của Thành Hâm.

“Bây giờ người đã biết rõ hắc là người như thế nào rồi hả? Hắc là người tàn bạo, tai họa ở hậu cung gần như đều xuất ra từ tay hắc, hắc coi mạng người như con kiến...”

Đúng lúc này, Thái Đầu vừa khéo đi đến, đang muốn bỏ đồ ra, Tân Thiệu Mẫn giành trước một bước: “Thành Hâm, Hoàng thượng nói mười năm trước người đã bị hắc đưa vào cung, vậy mười năm nay người đều ở trong cung, chẳng lẽ người không biết Hoàng thượng là dạng người gì sao? Chẳng lẽ người không biết hắc bị ép buộc à?”

“Người cho là như vậy?”

“Ta không nói thủ đoạn của hắc đúng, nhưng thời điểm người sống ta thì ta chết, người cho rằng hắc sẽ làm như thế nào?” Tân Thiệu Mẫn bình tĩnh nhìn hắc, không có tức giận, chỉ có không hiểu: “Người đang thử ta sao? Ta không nói người cũng biết vì sao Hoàng thượng lại làm vậy, ngoài trừ kẻ điên, có ai sẽ muốn giết người? Giết người vui sao? Giết người có thể được giải thoát sao? Hoàng thượng không thích, ta cũng không thích phương pháp của hắc, nhưng người là người bên cạnh hắc mười năm, nỗi đau của hắc, người không thấy được sao?”

Nàng nói chuyện rất trật tự rõ ràng, đạo lý rõ ràng, khiến người khác không nhịn được mà tán thưởng.

Thành Hâm cười cười, không đáp mà hỏi lại: “Có lẽ chúng ta sẽ không có ngày mai, người không sợ sao?”

“Thế gian vốn luôn thay đổi, chính là bởi vì thay đổi nên càng cần phải tận hưởng những lạc thú trước mặt, luôn lo lắng đề phòng, ngày sau có thể biết mình chết thế nào sao?” Nàng tự nhiên nói: “nếu thật sự không có ngày mai, có thể cùng người yêu nhất, cùng nhau đi đến ngày cuối cùng, người không biết là không tệ sao?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, Thành Hâm cũng không nhìn được cười: “Được, nghe qua đã thấy không tệ rồi.”

“Đúng là không tệ, mà có phải là người đào quá chậm không hả? Lại sâu một chút, như vậy có thể chôn cái gì.”

“Được, ta sẽ đào sâu thêm mỗ chút, đến lúc đó vui người vào luôn.”

“Này, làm người nhất định phải làm vậy sao?” Chôn nàng có chỗ nào vui hả?

Thái Đầu đứng ở phía sau, nhìn hai người người một câu ta một câu, không khỏi nghi hoặc nhíu mày, rõ ràng vừa rồi còn sắp gây gổ, thế nào chỉ trong chớp mắt lại là đấu võ mồm rồi?

Đoàn người đi ở trên hành lang, từ phía trước Ngọc Tuyền cung đi về phía sau điện.

“Hoàng thượng thật sự muốn qua sinh thần sẽ tuyển tú sao?” Đi đến chỗ hậu điện, Tiêu Cập Ngôn mới thấp giọng hỏi.

“Có gì không được?”

“Không biết lần này Nhiếp chính vương có quỷ kế gì.” Dĩ nhiên Hoàng thượng lấy lý do mà tuyển tỳ, nghe qua tương đối hợp lý, nhưng bởi vì là do Hạ Hầu Quyết đề cập, lại làm cho người ta không thể không phòng: “Không phải hấn muốn cầu xin thay Bàng Duệ sao?”

Bàng Duệ là biểu đệ của Hạ Hầu Quyết, hơn nữa còn là trợ thủ đắc lực, thân là thống lĩnh năm quân, hấn chấp chưởng năm quân, trấn thủ kinh đô, nếu Hạ Hầu Quyết muốn bức vua thoái vị, binh lính tinh nhuệ trong tay Bàng Duệ ở gần kinh thành nhất, Hạ Hầu Quyết không thể nào buông tha con cò Bàng Duệ này được.

Nhưng mấy ngày lâm triều này, Hạ Hầu Quyết tuyệt đối không đề cập tới, thậm chí đến ngày hôm nay lại đột nhiên nhắc tới chuyện muốn tuyển tỳ, ngay cả ngày cũng quyết định gấp gáp như thế, người khác có thể không nhìn thấy rõ sao.

“Bàng Duệ bị giam ở Đại Lý Tự, Hạ Hầu Quyết không muốn bách quan khuyên ngăn, đó là bởi vì trẫm đã giết gà dọa khỉ, Bàng Duệ đang bị giam, chỉ cần người thay Thượng Thư và Bàng Duệ nói chuyện, giống như đồng mưu sẽ bị áp giải vào Đại Lý Tự, trong lúc thần hôn nát thần tính, ai dám làm chỗ dựa cho Bàng Duệ? Ngay cả Hạ Hầu Quyết cũng phải tạm thời buông ra. Còn nữa, năm Đô Đốc đều bị trẫm tự mình bức cho từ quan thay mới, thì Bàng Duệ trở về còn có tác dụng gì? Dựa vào tính tình của Hạ Hầu Quyết, bức hấn nóng nảy, hấn sẽ dùng cách nhanh nhất để giết trẫm.”

“Chẳng lẽ hấn sẽ triệu hồi quân ở biên cương?”

“Hấn không điều động được.” Hạ Hầu Hoan cúi đầu cười.

“Tại sao? Quân biên cương chỉ nhận thức binh phù không nhận thức người, ngày cả Binh Bộ cũng không có quyền can thiệp.”

“Bởi vì trẫm có bạn tốt, thay trẫm làm ra mấy chuyện phiến toái ở biên cương, khiến quân ở biên cương gần nhất không thể trở về. Nếu muốn điều quân Tây Bắc, cho dù hành quân gấp, trong vòng một tháng cũng không thể đến được kinh thành, mà quân Trấn Bắc phụ trách thủ biên cảnh Đại Lương không động được, quân Trấn Nam phụ trách thủ biên cảnh Vô Cực cũng như vậy... Hắn chỉ có thể điều động quan ở Cổ Đôn trấn, đáng tiếc, không động được.”

“Cổ Đôn?” Hắn lấy làm lạ hỏi: “Chẳng lẽ Cổ Đôn liên tiếp quấy rối biên cảnh là vì - -”

“Đối với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là nhấc tay chi lao.” Một thời gian trước biên cương phía Đông truyền tin tới Cổ Đôn liên tiếp quấy nhiễu, phương pháp tác chiến rất kỳ quái, hành tung khó đoán, khiến người không hiểu nổi, hắn chỉ biết là vị bạn tốt kia đang giúp đỡ.

Lan Kỳ Đình thật sự là một người thông minh, hắn mới chỉ nói một chút, vậy mà Lan Kỳ Đình có thể hiểu rõ tất cả.

Tiêu Cập Ngôn nghe đến đây, lúc này mới hiểu rõ mục đích trước kia Hạ Hầu Hoan tiếp cận Hoàng tử Cổ Đôn, thì ra hắn sớm nhìn thấy bước tiếp theo của Hạ Hầu Quyết. Lúc trước không chỉ cứu Hoàng tử Cổ Đôn chết trong tay Hạ Hầu Quyết, hơn nữa còn khiến Hoàng tử Cổ Đôn thiếu nhân tình mình.

Hắn (Tiêu Cập Ngôn) biết Hạ Hầu Quyết giỏi tâm kế, nhưng lại không nghĩ rằng ánh mắt của hắn (Hạ Hầu Hoan) lại tinh chuẩn đến vậy, tính toán không tệ.

“Nhưng nếu muốn Nhiếp chính vương xuống tay, chẳng lẽ sẽ ở trên buổi tuyển tú...” Dùng độc?

Hạ Hầu Hoan khẽ cười một tiếng: “Trẫm sẽ bắt được hấn trước ngày tuyển tú.” Nói xong, một cỗ mùi bay đến gần, khiến hấn nhíu mày.

“Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, về chỗ Lý Đạc kia...” Tiêu Cập Ngôn giương mắt, thấy ánh mắt của hấn nhìn về phía Đồng Viên, đột nhiên ngửi thấy một cỗ mùi thịt nướng, không khỏi nhíu mày: “Chẳng lẽ Ngự Thiện Phòng nướng đồ? Mà lúc này còn chưa tới giữa trưa...”

“Không, là Thiếu Mẫn làm.” Hấn cười nói, nhớ tới lúc ở kho phòng bên cạnh Ngự Thiện Phòng, bị nhìn thấy đang trộm cắp đồ lại lấy khoai lang hối lộ hấn của nàng, khiến ý cười trên môi hấn không ngừng lớn hơn.

Tiêu Cập Ngôn nhìn ý cười trên mặt hấn, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, thần lén phái người tra lý lịch của tên thái giám kia.”

“Tra thế nào?” Hấn không chút để ý hỏi, ngửi mùi này, cảm thấy bụng rất nhanh đã đói rồi.

“Không thu hoạch được gì.”

“À?”

“Hoàng thượng, không tra được lai lịch của thái giám kia, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Là rất kỳ lạ.” Hạ Hầu Hoan thuận miệng nói, hấn vẫy vẫy tay: “Được rồi, Cập Ngôn, người đi trước đi.”

“Hoàng thượng!” Tiêu Cập Ngôn không thể tin được: “Hoàng thượng, chúng ta còn chưa mượn hết sức của Lý Đạc, Lý Đạc này quá mức giáo hoạt, nếu Hoàng thượng không thể cho hắn cam đoan, sao hắn có thể toàn lực vì Hoàng thượng? Nhưng ngài mặc kệ chuyện này, gần đây cũng không xuất cung trao đổi... Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài bị tiểu thái giám kia mê hoặc?”

“Cập Ngôn, hôm nay ngươi nói nhiều quá, trẫm có thể nói cho ngươi, Thiều Mẫn thật lòng ở bên trẫm, ngày đó nếu nàng không thử độc, vì trẫm mà trúng độc, sao trẫm có thể tránh được một kiếp này?”

“Thì ra vài ngày trước Hoàng thượng muốn giải độc hoàn là vì hắn... Hoàng thượng, chẳng lẽ không nhìn ra đây là khổ nhục kế sao?”

“Được rồi, trở về!” Hắn tức giận phát tay áo bỏ đi, Chúc Bình An phía sau chỉ có thể lấy ánh mắt trấn an Tiêu Cập Ngôn, sau đó vội vàng đuổi theo.

Tiêu Cập Ngôn kinh ngạc đứng tại chỗ, không thể tin được hắn lại tin nhiệm một tiểu thái giám như vậy.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1

“Thật sự, ta nói các người, còn có một món ăn... Đầu tiên dùng bột khoai lang trộn lẫn với nước, sau đó lại sau đó dầu hà hoặc mực, tôm, cho lên bếp xào, thêm mằm hoặc rau xanh là được, rồi sau đó rưới nước bột khoai lang lên trên rán thành bánh, lại đánh quả trứng, lật chuyển một mặt, đợi đến khi hai mặt đều vàng, lấy ra đĩa, lấy cà chua làm tương đặt lên trên là có thể ăn, bột khoai lang làm thành bánh ăn bên ngoài da giòn xốp thơm ngát, thật ngon, mọi thứ hòa quyện với nước tương, trong miệng đầy vị hải sản cùng mùi đồ ăn, hòa quyện vào nhau thật là thơm ngọt.”

Khi Hạ Hầu Hoan đi đến hành lang Đồng Viên, liền nhìn thấy vẻ mặt sinh động của nàng, lời nàng nói giống như mỹ thực ngon đang ở ngay trước mặt, khiến cả Thành Hâm và Thái Đầu đều ngẩn người đứng nghe.

Nhìn thần thái linh động của nàng, hắn không khỏi quăng hết tức giận ra sau đầu, đi xuống khỏi hành lang.

“Thật hay giả, ta chưa từng nghe qua loại cách làm này.” Thái Đầu nói xong, cảm thấy hôm nay nước miếng đặc biệt nhiều, nhiều đến mức khiến hắn bị sặc.

“Thật, còn có, ta còn ăn qua một món ăn đặc biệt, là dùng bột mỳ nhào thành bột nhào nướng thành bánh bột mỳ hình vuông, vị mềm không ngậy, sau đó nó trở thành sở thích cá nhân, khi làm cho thêm

hải sản hoặc thịt, ngô, củ cải trộn lẫn, cuối cùng thêm một chút bơ, sau đó khoét rỗng chiếc banhsa kia, thêm nước sốt vào, cái vị này...” Tân Thiệu Mẫn nói đến quên mình, thật sự rất nhớ hương vị đó.

“Oa, người đang làm gì vậy, chùi nước miếng đi!”

Chúc Bình An kêu to, khiến Tân Thiệu Mẫn mở to mắt, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan đứng ở trước mặt, một thân long bào, mặt nạ che mặt, nhìn từ trên xuống dưới, uy nghi tới mức làm cho người khác không dám làm càn, nhưng nhìn kỹ có thể thấy con người đen giấu dưới mặt nạ chứa đầy ý cười.

“Lại không nhỏ vào người, kêu lớn tiếng như vậy làm gì?” Thái Đấu lau nước miếng đi, then quá hóa giận nói.

“Đã lớn như vậy còn chảy nước miếng, người thế nào?”

“Còn không phải tại Thiệu Mẫn, nói khiến người ta động lòng, nghe đến nước miếng đều chảy ra.”

“Này, sao lại đổ cho ta? Thành Hâm cũng không chảy lấy nửa giọt nước miếng.” Tân Thiệu Mẫn vừa so sánh với Thành Hâm, chỉ thấy Thành Hâm chậm rãi quệt quệt miệng.

“Nói ngon như vậy, khi nào thì có thể ném thử?” Thành Hâm hỏi. Nha đầu kia nói thật không êm tai, nghe nàng nói quả thật so với đọc còn thích hơn, giống như đồ ăn đang thật sự xuất hiện ở trước mặt, mở miệng liền ném được hương vị.

“Ta sẽ không nấu.” Nàng không chút do dự nói.

“Người sẽ không nấu? Người nói hay như vậy, người sẽ không nấu?”

“Ta chỉ phụ trách nhìn và ăn.” Cho xin đi, nấu đồ ăn cũng cần thiên phú, thiên phú của nàng chỉ là nhấm nháp thôi.

Thành Hâm trừng mắt nhìn nàng, buồn bực vì nàng nói được mê người, như vẽ bánh nướng, dễ tiêu hại tử.

“Trùng ta cũng vô dụng, ta thật sự...” Lời chưa dứt, nàng đã bị kéo vào một vòng ôm, khiến nàng không khỏi mở to mắt nhìn, chống lại ánh mắt thâm trầm của hắn: “Hoàng thượng?”

“Bây giờ mới nhìn thấy ta?” Hắn bất mãn nói.

“Không...” Vừa rồi có nhìn thấy, nhưng có chút thẹn thùng, ngượng ngùng chống lại mắt hắn: “Người trở lại thật khéo, chờ một chút nữa là có đồ ngon để ăn.”

“Người làm gì?”

“Vài thứ, có khoai lang, ngô, thịt và gà, chỗ này tuyệt đối đủ cho vài người chúng ta ăn.” Dường như muốn hiển vật quý, nàng cầm lấy tay hắn: “Qua đây qua đây, sắp có đồ ngon.”

“Làm sao người biết là ngon?” Thành Hâm đứng ở đằng sau, trừng mắt nhìn hố đất, hoàn toàn không nhìn thấy đồ ăn phía dưới, rốt cuộc nàng phán đoán như thế nào?

“Ta vừa ngửi liền biết.” Đã nói là thiên phú mà.

Tân Thiệu Mẫn cầm nhánh cây đã chuẩn bị từ sớm bắt đầu khảy đồng đất, đầu tiên lấy ra một miếng thịt dày, dùng rau quả bao lại bọc một tầng đất, chỉ thấy nàng lấy nhánh cây trước đó xới ra từng bọc đất, lại từ trong lấy ra mấy củ khoai lang.

Chúc Bình An vừa thấy, khinh thường nói: “Đó là khoai lang Hoàng thượng từng mang về... Thì ra là do người làm.”

Tân Thiều Mẫn cười hắc hắc, cầm khoai lang ở trong tay, rõ ràng sẽ phồng tay, nhưng nàng còn muốn lột da bóc vỏ đưa cho Hạ Hầu Hoan nhấp nháp: “Đại ca, lần trước người thật sự ăn khoai lang sao?” Nàng vừa bóc vừa hỏi.

“Ừ.” Nàng thay đổi xưng hô, hẳn không tức giận, thậm chí còn cười.

“Thật không đơn giản, người cũng dám ăn khoai lang của ta, không sợ có độc?”

“Người thay ta thử qua, dĩ nhiên ta dám ăn.”

“Thì ra khi đó người đã chiếm tiện nghi của ta, để ta thử độc, bây giờ có còn cần ta thử không?” Nàng lột một vòng vỏ, hí mắt hỏi hẳn.

Hạ Hầu Hoan cười, nghiêng về phía trước cắn một miếng, nóng đến mức hẳn không ngừng thở ra.

“Ăn ngon không?” Nàng cười hỏi, mắt cong cong như trăng.

“Ăn ngon.”

“Còn có cái khác.” Nàng quay đầu hô: “Thành Hâm, cầm đĩa... Các người đứng xa như vậy làm gì?”

Nếu nàng nhìn không lầm... Có phải Chúc công công đang khóc không?

“Không nở quấy rầy các người.” Thành Hâm ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Tân Thiều Mẫn then thùng nói: “Đi lại giúp đi, chờ chút nữa còn muốn đào gà ra đó.”

“Người đều bao đất, cũng không biết có thể ăn được hay không.” Thành Hâm một mặt ghét bỏ, nhưng vẫn nắm tay Thái Đầu và Chúc Bình An tiến lên giúp đỡ.

“Hừ hừ, chờ chút nữa tuyệt đối khiến cho người khen không dứt miệng!” Không phải nàng khoe khoang, nàng tự mình làm gà, chưa từng bị ghét bỏ qua, cho dù hương liệu gia vị ở đây không đủ, nhưng có khi càng nguyên thủy hương vị càng tươi ngon.

Tân Thiều Mẫn lôi kéo Hạ Hầu Hoan đến ngồi bên thềm đá, chỉ huy ba người lấy đồ trong hố ra, chờ mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, lúc này nàng mới kêu Thái Đầu tìm tới một cái búa, dùng sức gõ vào chỗ đồ bao đất kia, một tảng đất bên ngoài lập tức vỡ vụn, lộ ra thứ bên trong.

Nàng cầm đĩa cẩn thận đẩy rau quả ra, nháy mắt mùi thịt gà tỏa ra bốn phía, làm Thái Đầu nuốt nước miệng mạnh một phát.

Tân Thiều Mẫn chỉ cầm đĩa xé, chân gà liền tự động rơi xuống, nàng lập tức đưa tới trước mặt Hạ Hầu Hoan.

“Đại ca ăn xem, chắc chắn ngon!”

Hạ Hầu Hoan nhìn chân gà còn đang bốc hơi nóng, cầm một ngụm, thịt mềm nhũm, nước cốt gà tràn đầy, trong vị mặn còn mang theo vị ngọt đặc trưng của thịt, khiến hắn không khỏi hơi híp mắt lại.

“Ta chưa ăn qua thịt gà ngon như vậy.” Hắn tán thưởng nói.

“Ta làm mà.” Tân Thiều Mẫn nhin không được kêu ngạo: “Nếu như có đầy đủ hương liệu, lần sau chúng ta vớt trúc làm que nướng, vậy sẽ càng ngon hơn.” Nàng không vào phòng bếp, cũng không chiên, nhưng muốn nói đến thịt nướng, ai dám tranh?

“Người hiểu biết không ít.”

“À, thật ra cũng chỉ có nhiều vậy.” Tân Thiều Mẫn có chút then thùng gãi đầu gãi tai.

“Nhưng mà người có muốn lấy phần trước không, bằng không -” Hạ Hầu Hoan đưa mắt ý bảo.

Tân Thiều Mẫn vừa quay đầu lại, phát hiện ba con châu chấu đang gặm món nàng thích nhất: “Này, ta chuẩn bị mười phần! Để lại cho ta một miếng thịt và một miếng ngô!”

“Ngại quá, người chỉ có thể ăn cháo.” Thành Hâm không nói hai lời đưa cho nàng bát cháo vừa mới múc tới.

“Vì sao?” Nàng không cách nào tiếp nhận bát.

“Bởi vì hiện giờ người không được ăn những thứ này, bằng không dạ dày người sẽ không chịu được, lý do này đủ để người chấp nhận chưa.”

“Nhưng mà...” Nàng muốn khóc, dạ dày của nàng nói cho nàng biết tất cả đều bình thường.

“Những thứ này...” Thành Hâm chỉ chỉ, vui sướng khi người khác gặp họa cười nói: “Chúng ta có thể xử lý.”

“Này!” Thật không nói đạo lý, nàng làm cả buổi, kết quả cái gì cũng không được ăn, càng đáng thương hơn là - -

“Đại ca, người cười cái gì?” Nàng quay đầu bi thương trừng hấn.

Hạ Hầu Hoan bị vẻ mặt ai oán của nàng chọc cho buồn cười, làm sao có thể dừng lại được. Đã bao lâu, hấn đã bao lâu rồi chưa từng thoải mái cười to như vậy, đã bao lâu rồi chưa từng thấy các huynh đệ của hấn vui vẻ?

Hấn muốn giữ lại những vui vẻ lúc này, như vậy... Tâm của hấn phải ngoan độc hơn bất kỳ ai.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 9+2

“Quá mỏng, Thái Đầu, rốt cuộc ngươi có làm không?”

“Tự ngươi làm đi.” Thái Đầu khó chịu, quăng chày cán bột xuống đất.

“Ngươi không thấy ta cũng đang làm sao?” Hai tay Tân Thiều Mẫn gói sủi cỏ rất nhanh: “Nhanh lên, không có da sủi cỏ rồi.”

Thái Đầu cầm lấy chày cán bột lần nữa, ánh mắt hung ác trừng Tân Thiều Mẫn: “Thiều Mẫn, ta cảm thấy gần đây thái độ của ngươi đối với ta càng ngày càng kém.” Hắn tốt xấu gì cũng là Hiệu úy ngũ phẩm, vài ngày trước hắn phải chăm sóc còn chưa tính, hiện giờ tự nhiên còn phải làm tạp dịch ngự thiện, muốn hắn nuốt cục tức này thế nào đây? Càng như vậy, hắn tự nhiên càng cảm thấy ghét bỏ hắn!

“Thái Đầu, thật xin lỗi, ta chỉ muốn làm chút đồ khác lạ cho Hoàng thượng thôi.” Nghĩ đến một lát có thể nhấm nháp sủi cỏ lâu rồi chưa được ăn, nàng không khỏi thấp thỏm nóng nảy, vội vàng thúc giục.

Vừa nhắc tới Hoàng thượng, Thái Đầu dù không muốn cũng chỉ có thể tiếp tục cán da sủi cỏ: “Ta chưa từng làm qua việc bếp núc, động tác dĩ nhiên là chậm rồi, ngươi đừng thúc giục ta nữa.”

“Được rồi, thật xin lỗi.” Cầm da sủi cảo vừa cán xong, nàng quay đầu nhìn Thành Hâm đang ra sức nhào bột, đi đến bên cạnh chỉ điểm: “Thành Hâm, nhào phải kỹ, trước cắt ra một cái, sau đó tạo thành sợi, lại cái thành khối nhỏ, như vậy động tác của Thái Đầu có thể nhanh hơn một chút.”

Thành Hâm nhìn bột, sau đó giương mắt trừng nàng: “Ta thấy người như tổng quản Ngự thiện phòng, chỉ huy cũng không tệ, người có muốn tự mình thử một chút không?”

Tân Thiếu Mẫn lập tức thu mình nhỏ lại, trốn vào một bên: “Người cũng biết ta chỉ được cái miệng thôi.” Phải biết rằng muốn nói một miệng cũng không phải chuyện đơn giản, phải nhấm nháp qua vô số đồ ăn ngon, nghiên cứu ra, không phải mỗi người đều làm được.

Nàng sẽ có vài chiêu như vậy, thịt nướng và bánh sủi cảo, cái khác... Hắc, liền tính nàng có tâm nghiên cứu cũng không có cách nào làm. Nếu chỉ nướng, có vài món không giống vị bọn họ ném qua, cho nên vẫn là nhận mệnh đừng để nàng chạm vào bếp nấu.

Thành Hâm ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta thật hoài nghi, rốt cuộc là người muốn ăn hay là Hoàng thượng muốn ăn.” Căn bản là lấy lông gà làm lệnh tiễn, vô sỉ tới cực điểm.

Đương nhiên là Hoàng thượng muốn ăn, ta chỉ có thể ăn cháo.” Nàng thật đáng thương, bữa ăn đều là cháo, có trời mới biết nàng vừa nhìn đến cháo là bắt đầu buồn nôn rồi. Dạ dày của nàng tha thiết nói với nàng, khẩn cấp muốn ăn đồ ăn khác ngoài cháo.

“Thịt nướng lần trước, ta thấy người ăn vụng hai miếng thịt của Hoàng thượng.” Thái Đầu vừa cán da sủi cảo vừa nói.

Tân Thiểu miễn liếc mắt trừng hấn, miệng không tiếng động mỉm cười. Thật sự là chim nói bừa, thấy thì thấy, có cần phải nói ra không?

“Ta đã biết, nàng đại khái là ăn không đủ no, đêm này ta sẽ chuẩn bị một chén cháo đặc lớn để nàng ăn tới no.” Thành Hâm cười hí mắt, nhìn sắc mặt tái xanh của nàng, tâm địa tốt trấn an nàng: “Đừng lo lắng, phòng bếp này cái gì cũng không có, chỉ có gạo là nhiều nhất, ta có thể nấu một thùng lớn.”

Sắc mặt Tân Thiểu Miễn xanh mét, một thùng cháo lớn... Nàng phải nghĩ biện pháp làm đồ ăn khác, bằng không cứ ăn như vậy, nàng thật sự sẽ ăn vào rồi nôn ra mất! Trời mới biết, tuy nàng không khén chọn đồ ăn, nhưng vấn đề là nàng không thích ăn cháo nhất, hơn nữa còn có trình độ của Thành Hâm, tuy là cháo cũng đa dạng, nhưng nàng đã sớm tuyệt thực kháng nghị rồi.

“Đang nói chuyện gì?”

Phía sau truyền đến giọng nói dịu dàng của Hạ Hầu Hoan, Tân Thiểu Miễn không nói hai lời, quay đầu làm tiểu nhân: “Đại ca, bọn họ đều khi dễ ta, ta thật đáng thương.” Nàng đáng thương tội nghiệp nhào vào trong lòng hấn.

Chúc Bình An đi theo phía sau Hạ Hầu Hoan, khóe mắt run rẩy nghiêm trọng, rất muốn đẩy nàng ra khỏi người Hạ Hầu Hoan, nhưng hấn không thể, bởi vì Hạ Hầu Hoan đã ôm nàng vào trong ngực.

Yêu nghiệt thái giám này, càng lúc càng có thủ đoạn yêu nghiệt, nhưng lại làm đầu óc Hoàng thượng choáng váng, nếu không phải niệm tình ngày đó hấn (Tân Thiểu Miễn) thử độc thay Hoàng thượng,

miễn cho Hoàng thượng bị trúng độc, hấn (Chúc Bình An) đã sớm tìm cách đuổi hấn (Tân Thiều Mẫn) đến chân trời góc bể rồi... Nhưng nghĩ vẫn chỉ là nghĩ, hấn (Chúc Bình An) không thể làm ra chuyện khiến Hoàng thượng không vui, cho nên, hấn chỉ có thể nhin tùy theo yêu nghiệt lỗ mãng này.

Hạ Hầu Hoan thỏa mãn với nàng, gạt bỏ Thành Hâm ở một bên, ôm nhẹ nàng hỏi: “Như thế nào?”

“Thành Hâm không cho ta ăn nước sủi cỏ.” Nàng muốn ăn đồ ăn ngoài cháo, cái gì cũng được!

Hạ Hầu Hoan bị vẻ mặt ai oán của nàng chọc cười, nàng không khỏi hoài nghi, vì sao gần đây mỗi lần đại ca nhìn thấy bọn họ đều cười vui vẻ như vậy... Nàng là tổ khổ nha, có gì hay để cười sao?

“Đừng tức giận, người muốn hạt dẻ, ta bảo Bình An mang đến đây.” Hạ Hầu Hoan liếc mắt ra hiệu, Chúc Bình An lập tức đặt một bao hạt dẻ lên trên lò.

“Hạt dẻ!” A, mùa thu ăn hạt dẻ, là đồ ăn ngon đó! Nàng không nói hai lời, lôi kéo Hạ Hầu Hoan đến trước bếp: “Đại ca, người biết không, hạt dẻ này có một cách làm đặc biệt, đổ vào chảo lớn, thêm cát rang cùng, hương vị rất mê người.”

“Chưa từng nghe qua cách làm này.” Chúc Bình An ở một bên nhỏ giọng lầm bầm.

Ai, tuy rằng có thể để Hoàng thượng ăn đồ ăn khác lạ cũng tốt, hấn không muốn thừa nhận cũng không được, công phu nấu ăn của Thiều Mẫn là hạng nhất, nhưng mấy ngày nay cũng thử không ít đồ

ăn kỳ lạ, chỉ cần hấn (Tân Thiểu Mẫn) cầm dao động tay, đều hoàn toàn thay đổi.

Hấn (Chúc Bình An) rất sợ nếu còn loạn tiếp, hạt dẻ kỳ quái này sẽ biến thành đồ ăn hàng ngày của hấn và Thái Đầu

“Chúc công công, thật mà, chờ ta chuẩn bị tốt, người sẽ biết nó ngon thế nào.” Nàng nói xong, tay đột nhiên bị nắm chặt: “Đại ca, sao vậy?”

“Việc nhỏ này để cho bọn họ làm là được rồi.”

“Bọn họ không biết rang thế nào.” Mặc dù nàng không muốn, nhưng nàng là người có nhiều kinh nghiệm, không thành vấn đề, trình tự làm cũng biết rõ hơn bọn hấn, hơn nữa không cần thêm gia vị gì, nàng tuyệt đối sẽ không làm hỏng.

“Người nói là được, ở bên cạnh ta nghỉ một lát không tốt sao?” Hạ Hầu Hoan vô cùng ôn nhu nói: “Ta không muốn người quá mệt.”

“Đại ca...” Đại ca thật sự rất tốt với nàng.

“Hấn sợ người ra tay, liên lụy đoàn người.” Thành Hâm ngoáy ngoáy lỗ tai, không chút khách khí nói ra chân tướng thái độ ôn nhu của Hạ Hầu Hoan.

“Ta liên lụy mọi người lúc nào hả?”

“Là ai nói nàng phải làm bún thịt, kết quả làm ra một đồng uế vật gì đó?” Thành Hâm không chút khách khí phá vỡ sân khấu của nàng.

“Uế vật cái gì, cái gì, cái gì?! Nhất định phải nói khó nghe như vậy sao?”

“Còn có cái gì mà bánh khoai lang, cái gì mà ngoài xốp trong mềm, thực tế là ngoài cháy trong sống, đồ ăn nát vụn cháy khét, hương vị vừa chua vừa chát, người vẫn ăn, nói là ngon.” Thành Hâm tự đáy lòng đề nghị.

“Ta nói, ta sẽ không nấu.” Cái này không thể trách nàng, nàng vốn sẽ không xuống bếp, huống chi loại bếp này, vô cùng khó khống chế lửa, có thể hy vọng nàng nấu tốt sao?

“Cho nên nói liên lụy đoàn người, một chút cũng không oan uổng người.” Thành Hâm vừa nói xong, Thái Đầu và Chúc Bình An đều vụng trộm gật đầu theo, không tiếng động phụ họa.

“Người!” Vì sao há mồm lại thối như vậy?

“Được rồi!”

Tân Thiệu Mẫn quay đầu, nhìn về phía Hạ Hầu Hoan: “Đại ca?” Sao đang êm đẹp lại tức giận?

“Người muốn ta đến đây nhìn người và Thành Hâm tranh cãi sao?” Hạ Hầu Hoan hơi tức giận nói. Hắn luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng hắn phát giác chỉ cần hắn không đề cập tới, nàng thật không rõ. Nhưng muốn hắn nói thế nào? Nói không chính xác nàng và Thành Hâm nói chuyện với nhau, muốn nàng sau này chỉ nhìn mình? Loại lời nói ngây thơ này, hắn thật đúng nói không nên lời.

“Ta...”

“Bình An, chuẩn bị.” Hạ Hầu Hoan buông nàng ra, đi thẳng lên hành lang.

“Nô tài tuân chỉ.”

“Chuẩn bị cái gì?” Nàng vội hỏi.

“Hoàng thượng muện một chút sẽ tới Ngọc Đức cung, hiện tại muốn tắm trước.”

“Đại khái khi nào muốn thì đi?”

Chúc Bình An nhìn sắc trời: “Đại khái là chừng nửa canh giờ.”

Tân Thiệu Mẫn nghe vậy, vội hô: “Nhanh chút nhanh chút, ta muốn nấu sủi cảo.” Chạy nhanh nấu xong bánh sủi cảo, chờ hần tắm rửa rồi ăn, tuy rằng không tính là sở trường, nhưng tuyệt đối có thể thay mặt.

“Người không cần nấu đâu!” Ngoài trừ Hạ Hầu Hoan, những ngoài còn lại trăm miệng một lời nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tân Thiệu Mẫn suy sụp: “Không cần xem thường người như vậy, chỉ là nấu nước sủi cảo mà thôi.”

“Hoàng thượng muốn tắm, chẳng lẽ để Thiệu Mẫn hầu hạ.” Chúc Bình An vội nói với Hạ Hầu Hoan, liền trông mong hần mang tai tinh này đi, đỡ phải phá hỏng bữa tối.

Tân Thiệu Mẫn sửng sốt, hầu hạ tắm rửa? Nàng không khỏi nhớ tới mấy ngày nay bọn họ luôn cùng giường chung gối, hần bất chợt sẽ động tay động chân với nàng, nhưng cái gì cũng không làm, giờ nói đến tắm rửa... Cảm giác này thật nghiêm trọng nha.

Hắn là hắn phải nói thôi? Nàng quay đầu nhìn lại - - “Đại ca?!”

“Một câu nói, người đi hay ta đi.” Chúc Bình An không đến xĩa đến nàng, vì bữa tối no nê, tạm thời hắn cho phép nàng đi mê hoặc Hoàng thượng.

Này còn cần phải hỏi sao?

Nàng ở lại phòng bếp cũng vô dụng, bởi vì bọn họ căn bản sẽ không để nàng chạm vào, thân là nữ nhân duy nhất, lòng tự trọng bị làm nhục một chút, sớm biết có một ngày như vậy, lúc trước nàng nên học giỏi trù nghệ mới đúng, như vậy mỗi bữa ăn đều có thể làm đồ ăn ngon cho đại ca.

Chỉ là, muốn đại ca ăn thật vui vẻ, trước tiên nàng phải tìm cách tiêu đi lửa giận của đại ca đã.

Thăm lại chốn xưa, lại đi đến ôn tuyền, rất nhanh đã đi đến trước cửa, nàng không khỏi nghĩ nơi này không sợ bị người khác rình coi sao, nhưng hắn là không ai dám tới rình mới đúng.

“Đại ca.” Nàng khẽ gọi, đẩy cửa ra, ôn tuyền liền xuất hiện ngay trước mặt, mà hắn... “Ồ ô!”

Nam nhân trần trụi xuất hiện trước mặt khiến nàng sợ tới mức lùi lại ba bước, kém chút nữa đập đầu vào cửa lớn.

Có phải là rất kích thích không hả?! Đều do nàng không xác nhận trước mà đã bước vào bên trong, khiến nàng thấy Hạ Hầu Hoan đang chuẩn bị tắm... Nhưng thật không phải nàng khoa trương, khung xương của đại ca cực kỳ cân xứng, là hơi gầy, nhưng vân da rõ ràng, chỗ nên nhìn hay không nên nhìn, trong nháy mắt đó, nàng đều nhìn thấy hết cả rồi...

Nàng thật xin lỗi đại ca, nàng chưa được sự cho phép của hấn mà đã nhìn sạch hấn.

“Người cũng đã nhìn thấy Thành Hâm, lúc đó người cũng không phản ứng đến mức này.” Hạ Hầu Hoan hừ một tiếng không vui nói, trong lời nói không giấu được sự trào phúng nàng.

“Đại ca, ta đã nói rồi, ta chỉ nhìn thấy phần lưng của hấn, nhiều lắm thì sau đó nhìn hấn xoay người mà thôi.” Không cần xem nàng giống như sắc nữ vậy chứ, nên xem hay không nên xem, có thể xem hay không thể xem, nàng luôn phân biệt rõ ràng.

“Thật sao?”

“Thật!” Nàng không để ý thề để chứng minh trong sạch.

“Cho nên hiện tại người định đứng bên ngoài nói chuyện với ta?”

“Hả?” Chẳng thế? Không lẽ muốn nàng đi vào giúp hấn tắm rửa kỳ lưng... Nàng cần chuẩn bị tâm lý một chút, một màn ướt át vừa rồi, đến giờ vẫn còn ở trong đầu nàng, khiến nàng mặt đỏ tim đập.

“Ta muốn giành toàn bộ thời gian ở chung với người, nhưng mà người lại vui vẻ ở chỗ kia, có ta hay không có ta hình như đều không quan trọng.”

Tân Thiều Mẫn ngẩng đầu, nhắc lên dũng khí đi đến gần: “Đại ca, ta cũng muốn cùng người chung sống.” Trên thực tế người bận rộn là hấn không phải là nàng, nàng nhiều lắm chỉ vắt hết óc suy nghĩ thực đơn để tự thể nghiệm thôi, mà hấn phải làm triều thảo luận chính sự với đại thần, còn có hậu cung, người chân chính không thể thân phân là hấn.

“Vậy vì sao người không tới đây?”

“Phi lễ chớ nhìn, đại ca.” Nàng sẽ thẹn thùng có được không.

“Không phải vừa rồi người đã nhìn thấy hết rồi sao? Hay là thân thể xấu xí này, khiến người chán ghét?”

Nghe hắn nói gần như cam chịu, nàng làm sao chịu được? Thử đi đến gần ôn tuyên một chút: “Nào có? Thân thể đại ca xấu chỗ nào, vai rộng hông hẹp, da dẻ rõ ràng, phi thường... Đẹp mắt...” Nhưng mà đại ca, người có thể đứng đối diện với ta được không, để ta thu hết hoàn mỹ của người vào mắt?

Nước ở đâu trong suốt như vậy! Khiến nàng nhìn không sót cái gì. Nàng nỗ lực khắc chế, ánh mắt chỉ dừng lại ở vòm ngực rắn chắc, không để tầm mắt chi du đến những nơi khác.

Nàng đã nhìn thấy được, nhìn hết, không thể lại nhìn chăm chăm, nhưng mà... Nam nhân này là yêu nghiệt, khuôn mặt tuấn tú liền thôi, ngay cả khí lực cũng đều hoàn mỹ như vậy, nam nhân nào thấy hắn cũng phải tự biết xấu hổ!

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 9+3

“Người không nhìn thấy nơi này cũng bị bỏng sao?” Hấn chỉ vào đầu vai.

Hai mắt Tân Thiểu Mẫn đặt ở trên vai hấn: “Hoàn hảo, khá hơn Thành Hâm, không có tính tiểu nhân, cho nên... Oa hu!”

Nàng chưa nói hết lời, chỉ thấy phần tử khủng bố trước mắt đã kéo nàng xuống ôn tuyền, khiến nàng không phòng bị đụng vào thân thể trần trụi của hấn.

“Thành Hâm, Thành Hâm! Trong đầu người chỉ có Thành Hâm thôi sao? Trầm đâu? Trầm ở đâu trong lòng người?!”

Hạ Hầu Hoan không kiềm chế được nửa giận quát lớn, sau đó gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Tân Thiểu Mẫn bị sức lực của hấn dọa sợ, càng bị giọng nói của hấn dọa cho ngẩn người.

“Trầm để ý người như vậy, chẳng sợ thân phận có nhiều đáng ngờ của người, trầm vẫn quyết định tin tưởng người chính là tin tưởng người, không nhìn người kia muốn lưu người lại, mà người có từng để ý đến trầm sao?” Hấn luôn luôn không muốn cho nàng biết đến sự tồn tại của Thành Hâm, bởi vì ở trước mặt Thành Hâm, hấn ngược lại thành một người kém phẩm đầy tì vết.

“Ta đương nhiên để ý, bằng không sao ta có thể để cho người hôn ta?” Nàng từ trong ngực hắt giã dựa giường mắt nhìn hấn: “Đại ca, người tốt với ta như vậy, làm sao ta có thể không để ý đến người?” Mặc dù hấn phát hiện nàng là nữ nhi, nhưng hấn chưa từng hỏi đến, chỉ điểm này là có thể lắng trì xử tử nàng, nhưng hấn lại như cũ vẫn thương nàng sủng nàng, nàng chơi đùa trong phòng bếp, hấn không chút do dự bao dung, nàng đương nhiên là cảm nhận được.

“Nhưng trên mặt hấn không có một vết sẹo, hấn hoàn mỹ không tỳ vết, mà đó lại là khuyết điểm của ta.” Hấn khàn giọng lắm bầm, nhẹ nhàng vỗ về gò má của nàng.

Tân Thiếu Mẫn mấp máy môi, cực kỳ không thích hấn hạ thấp bản thân mình như vậy: “Đại ca, cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ để ý mặt của người, mà người đối với ta rất tốt... Người cho ta bánh bao, chúng ta cũng đã ước hẹn giờ tuất canh ba cùng ăn khuya ở Ngọc Tuyền cung, người sẽ trấn an khi ta sợ... Đại ca, là chúng ta đã cùng nhau trải qua, ta mới thích người, không hề có một chút quan hệ gì tới mặt của người cả.” Đương nhiên, bộ dạng xinh đẹp đó là chuyện bình thường, nhưng nếu tính tình của hấn ngạo mạn ác liệt, nàng mà thích chẳng há mắt nàng bị mù.

“Người thích ta?”

“Ân...” Nàng thẹn thùng gật đầu, muốn nàng thừa nhận loại sự tình này, thật sự là quá xấu hổ mà, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày nàng sẽ chủ động nói rõ với người khác, khiến cho tim nàng đập rộn lên, đầu óc đều choáng váng.

“Nhưng nếu người gặp Thành Hâm trước, có lẽ người sẽ thích hấn.”

Tân Thiều Mẫn không khỏi trợn trừng mắt: “Đại ca, tính tình của Thành Hâm không giống người, hẳn phòng ta còn hơn phòng quý, nói ba câu thì hai câu dò xét ta, huống chi sẽ không thể có chuyện đó, bởi vì chúng ta gặp nhau, chỉ có chúng ta ở cùng nhau thôi!”
Thật là, vì sao cứ cố tình quy kết với Thành Hâm chứ?

Hạ Hầu Hoan không nói, bởi vì lúc trước khi hắn biết nàng, hắn không phải là không từng dò xét, không phải là không có hoài nghi, chỉ là nàng không phát hiện ra thôi. Thành Hâm giống như hắn, tính tình cũng vậy, cho nên hắn sợ cuối cùng nàng sẽ chọn Thành Hâm.

“Vừa rồi người nói trên người Thành Hâm có vết thương khá lớn, có phải cảm thấy hắn khá hơn không?”

Tân Thiều Mẫn trừng mắt hắn một lúc lâu, không có cách nào nhắm mắt lại được: “Đại ca, ta đã nói thương thế của người chỉ là vết sẹo nhỏ, một chút cũng không xấu.” Cúi xuống, nàng suy nghĩ một chút mới nói tiếp: “Đại ca, người rõ ràng là thích Thành Hâm, vì sao có lúc ta cảm thấy người chán ghét hắn?”

“Ai thích hắn? Ta vốn chán ghét hắn.”

“Nếu người thật sự chán ghét hắn, vì sao người giữ hắn lại?”

“Bởi vì hắn có chỗ hữu dụng.”

“Có lẽ vậy, nhưng lúc này nhìn ngang nhìn dọc ta đều cảm thấy là người đang bảo vệ hắn.” Nhìn hắn không hé răng, nàng cũng không kiêng kị nói tiếp: “Theo ta thấy, người áy náy với Thành Hâm, thậm chí còn đau lòng, bằng không người sẽ không để hắn tùy ý lỗ mãng như vậy.” Chúc công công và Thái Đấu làm việc vì hắn, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của hắn, chỉ có Thành Hâm có thể cò kè mặc

cả trước mặt hắn, thậm chí còn ác ý gây khó dễ, đây không phải đã nói rõ ràng hắn dung túng Thành Hâm sao? Dung túng là tới từ năm đó Thành Hâm xả thân cứu giúp, còn có tình cảm tích lũy mười năm này, không phải sao?

“Đừng nói nữa, ta muốn ỏi ra.” Hắn mở to mắt ghét bỏ, không cách nào tán thành cách nói của nàng.

“Sự thật thôi, nếu không như vậy, ngươi - -”

Nói chưa hết, nàng đã bị phong kín miệng, không mềm nhẹ như gió giống như trước đây, mà là hôn vừa sâu vừa nặng, cắn nuốt nàng như mưa rền gió dữ, khiến nàng không thở nổi.

Tay hắn xảo trá di chuyển ngoài áo, làm nàng sợ tới mức vội vàng bắt lấy.

“Không phải ngươi nói, tắm rửa xong sẽ bằng lòng giao cho ta?” Hắn khàn khàn nói.

Về mặt Tân Thiều Mẫn đỏ bừng, thở hổn hển trừng mắt nhìn hắn: “Nơi này là dục trì.” Cho nàng xin đi, tốt xấu gì cũng nên chọn địa điểm một chút chứ! Nơi này cách phòng bếp nhỏ không xa, cửa lại không đóng, nàng thật sự không có dũng khí hòa hợp thành một thể với hắn ở trong tự nhiên này đâu!

“Không phải dục trì thì có thể?” Hắn ác ý hỏi, muốn nàng phải cho một câu trả lời thuyết phục.

Tân Thiều Mẫn trừng mắt nhìn hắn. Được lắm, rốt cuộc nàng cũng cảm giác được hắn là đế vương rồi!

Trong quá khứ, khi bọn họ ở trung không có địa vị chừng mực, cho nên Chúc công công luôn vụng trộm tròng nàng, nàng cũng biết bản thân mình ở trước mắt hắn không có quy củ, quá thói quen mà quên đây là do hắn cho phép, câu hỏi hiện tại của hắn mang theo ngạo mạn, mang theo khí thế của bậc Đế vương.

Hắn muốn, nàng nên tắm rửa thơm mát chờ hắn? Không có đạo lý!

“Người có biết ta sẽ đi Ngọc Đức cung không?” Hắn bất ngờ nói.

“Thì sao?” Đó là việc của hắn. Nàng coi hành động truyền thừa hoàng tự là một dạng công việc, thuyết phục bản thân không cần nghĩ không cần để ý, nhưng hắn cứ muốn nói ra... Thật là bất mãn!

Hắn buồn bực nói: “Ta nghĩ muốn độc chiếm người, nhưng người lại không muốn độc chiếm ta.”

“Ta có thể nói người không cần đi sao!” Nàng quát lớn.

“Có thể!”

“Nhưng...” Nàng cúi đầu, khẩu khí của hắn làm nàng tỉnh táo lại: “Nhưng mà Thành Hâm nói người có chuyện quan trọng trong người, không thể quấy rầy.”

“Thành Hâm không phải là ta, hắn không phải ta!”

“Người thật sự có thể không đi sao? Ta có thể nói người không cần đi sao?” Nàng thật sự có thể tùy hứng đùa giỡn sao?

Thật sự chính nàng cũng mâu thuẫn, nàng hoàn toàn không thể chịu được hắn tam thê tứ thiếp, càng không nói đến hết thảy hậu

cung, mà vấn đề tình cảnh của hắn, nàng không thể không suy nghĩ thay hắn, cho nên ngoài trừ thuyết phục bản thân, nàng có thể làm gì khác sao?

Ngày mai thế nào đều không ai biết, nàng không nghĩ sẽ so đo việc nhỏ này, nhưng cố tình lại không phải việc nhỏ, nàng thật rối rắm... Nàng có thể tâm tình với ai đây? Mà hắn là Hoàng thượng, nàng có thể thế nào?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 10+1

"Có thể! Ta chính là muốn nàng độc chiếm ta, giống như ta muốn độc chiếm nàng...nàng hiểu không?" Hạ Hầu Hoan nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tân Thiểu Mẫn lên, hôn lên môi của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, đôi mắt đen này như ngọn lửa nóng đốt cháy nàng. Nàng thật không ngờ hắn có thể nuông chiều mình tới mức này, hoặc là nói hắn yêu nàng, yêu đến mức có thể mặc cho nàng la lối om sòm độc chiếm hắn. Nghĩ kĩ lại, tim nàng như nhũn ra, cảm nhận được rõ ràng mình được yêu tha thiết đến thế.

Nụ hôn giống như là mang theo lửa nóng khiến cả người nàng nóng lên, hai chân mềm đến mức dường như không cách nào đứng thẳng, khi tay hắn lần vào vạt áo nàng, mới khiến nàng như chợt tỉnh khỏi giấc mộng.

"Quá sáng....." Nàng ngượng ngùng muốn chết, nói. Thời gian buổi chiều, dù bên trên hồ nước nóng có cây phong che đi ánh mặt trời, nhưng vẫn sáng ngời. "Đừng ở chỗ này."

"Ta chỉ là muốn nhìn nàng một chút, muốn ôm nàng, hôn nàng." Hắn khàn khàn nỉ non, chậm rãi kéo vạt áo của nàng ra, ngón tay dài với những khớp xương rõ ràng dọc theo cần cổ trắng nõn của nàng chậm rãi đi xuống, ôm trọn bầu ngực mềm mại của nàng.

Hắn cúi người hôn nụ hoa phấn hồng của nàng, trêu chọc giữa môi miệng, lấy răng nhẹ cắn, khiến nàng không tự chủ khẽ rên ra

tiếng, mắc cỡ vội vàng che miệng.

Hắn cười, lôi kéo tay nàng nắm chặt nửa dưới của mình, nàng sợ tới mức mở to mắt, nhiệt độ này giống như bàn ủi, lòng bàn tay nóng khiến nàng xấu hổ đến mức đầu óc trống rỗng.

Không phải quân vô hí ngôn sao, đều nói chính là ôm ấp gần gũi, vì sao hắn... Tim nàng đập loạn lên nhìn hắn, tóc dài hắn xoa xuống vai, chỉ cảm thấy thần thái vô cùng yêu nghiệt, làm nàng muốn đui mù, tay nàng không khỏi vuốt thẳng xuống, liền thấy hắn nhú mày khế rên, vẻ mặt ẩn nhẫn gợi cảm mê người.

Lông mi Hạ Hầu Hoan rất dài, con ngươi đen chứa đầy tình dục, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nàng cảm thấy cả người như đang cháy.

Bỗng dưng, hắn nâng hai chân của nàng vòng vào thắt lưng, làm cho nàng chỉ có thể ôm lấy hắn để ổn định mình.

“Đợi chút, đã nói là không thể ở chỗ này...”

“Ta không tính ở chỗ này muốn người, nhưng người khiến ta không thể kiềm chế, cho nên...” Nóng bỏng cứng rắn đến gần hoa hạc non mềm, lưng nàng dán lên thành dao trì, hai chân nàng buông lỏng.

Nàng cho rằng hắn sẽ lấy tư thế đế vương muốn nàng ở ngay chỗ này, nhưng hắn không có... Nhưng rõ ràng, nàng lại cảm thấy hắn như tiến vào trong cơ thể nàng, theo luật động, một cỗ lửa nóng thiêu đốt nàng, khơi mào tình dục trong nàng, không tự giác ngâm khế ra tiếng, lại lập tức bị hắn phong kín.

Như là phát cuồng, nàng không có cách nào suy xét, hôn đáp trả hấn, gắt gao ôm lấy hấn, tùy ý nước ầm trong dao trì, không ngừng ngâm ra tiếng, thẳng đến khi cảm thấy tiếng kêu rên búng nổ ở bên tai nàng, lửa nóng còn lại cháy lan trong cơ thể.

Một hồi lâu sau, hấn mới khàn giọng mở miệng, "Bình An."

Tân Thiệu Mẫn bỗng dựng trợn to mắt.

"..... Nô tài ở đây." Tiếng nói của Chúc Bình An yếu ớt ngoài bờ rào truyền tới.

Tân Thiệu Mẫn phải che miệng mới có thể nhìn được tiếng thét chói tai đã vọt tới đầu lưỡi.

"Lấy một bộ cung phục cho Thiệu Mẫn."

"Nô tài tuân chỉ." Tiếng nói của Chúc Bình An giọng nói càng thêm yếu ớt hơn.

Đợi tiếng bước chân kia đi xa, Tân Thiệu Mẫn nhanh chóng níu lấy Hạ Hầu Hoan. "Hấn đến đây lúc nào? Tại sao huynh không nói với ta?" Đã nói không nên ở chỗ này cơ mà!

"Điều này có quan trọng không?" Hấn cười hỏi, mờ mịt của tình dục còn đọng nơi đáy mắt.

"Cái này không quan trọng sao? Có khả năng chúng ta đã bị thấy hết!" A! Nàng không còn mặt mũi gặp người, nàng không còn mặt mũi gặp người!

"Sẽ không nhìn thấy đâu, chỉ là sau này lúc chúng ta sinh hoạt vợ chồng thì thái giám kính sự phòng sẽ ở ngoài cửa điện chờ đợi."

Nàng trừng mắt. "Ta tuyệt đối không sinh hoạt vợ chồng với huynh!" Coi như không bị xem hết trơn cũng sẽ bị nghe hết trơn cơ mà! Với hắn đã là thói quen, nhưng với nàng mà nói đây là chuyện rất riêng tư, tại sao nàng phải chịu đựng chuyện như vậy?

"Ngày mai là lễ mừng sinh nhật trẫm." Hắn bắt ngờ nói. "Trẫm muốn quà là nàng, nàng trốn không thoát đâu."

Nàng không dám tin hắn lại còn quang minh chính đại muốn lễ..... Người làm hoàng đế, quả nhiên da mặt đều không phải dày bình thường, biết rõ ngoài cửa có người vẫn có thể tận hưởng như cũ, hành động cũng không chút nương tay.

Nàng vạch trần lớp mặt nạ cuối cùng của hắn, càng lúc càng hiểu được rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Tân Thiệu Mẫn không mặt mũi gặp người, từ hồ nước nóng trở về đến phòng bếp nhỏ, nàng không hề kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, từ đầu tới cuối chỉ nhìn chằm chằm trên đất.

Mới vừa rồi Chúc Bình An vào hồ nước nóng phục vụ Hạ Hầu Hoan mặc quần áo buộc tóc, đối diện với Tân Thiệu Mẫn, dĩ nhiên nàng đã sớm chỉnh đốn trang phục xong, nhưng nàng đọc được ở trong mắt Chúc Bình An -- đều là thái giám, ta thấy người thật đáng hổ thẹn.

Nàng mắc cỡ đỏ bừng mặt ngay tại chỗ, đi sang một bên không dám ngẩng đầu.

Điều nàng quan tâm không phải Chúc Bình An tiếp tục sự hiểu lầm rằng mình là thái giám, mà là Chúc Bình An nghe trọn tất cả những âm thanh của bọn họ! Nhưng điều phiền lòng nhất chính là,

người khởi xướng lại mang vẻ mặt tự nhiên từ đầu tới cuối, hoàn toàn nhẹ nhõm, hoàn toàn không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào.

Khi Hạ Hầu Hoan chỉnh trang xong, dặt tay nàng rời khỏi hồ nước nóng, nàng là rút tay cũng không phải, không hút tay cũng không đúng.

Nếu rút ra, nói không chừng hẳn lại suy nghĩ lung tung, nếu là không rút ra, ánh mắt Chúc công công như muốn đâm người nha! Nàng chỉ có thể cố gắng coi thường ánh mắt sau lưng, một đường đi tới phòng bếp nhỏ, lại đón nhận ánh mắt của Thái Đẩu và Thành Hâm.

Thành Hâm cười như không cười liếc nàng một cái, trở lại trước lò bện rốn, mà gương mặt Thái Đẩu lại như run lên hai cái, giống như đối với việc nàng và Hạ Hầu Hoan thân mật quá mức thì tương đối xem thường, dĩ nhiên, tất cả những ánh mắt xem thường kia là nhằm vào nàng.

Trong phòng bếp nhỏ không có chỗ, Hạ Hầu Hoan dứt khoát kéo nàng đến ngồi xuống ở bộ bàn ghế vừa được chuẩn bị mấy ngày trước.

"Trời ạ." Nàng lại gần hẳn một chút.

"Hả?" Hạ Hầu Hoan tự động xích tai gần lại.

"Ta có thể nói cho Chúc công công và Thái Đẩu biết ta là nữ được không?" Nàng vẫn rất nghi ngờ, tại sao Chúc công công và Thái Đẩu đến bây giờ vẫn không phát hiện, nghi ngờ hơn là tại sao hẳn không nói chuyện này cho Chúc công công và Thái Đẩu.

"Trễ một chút đi."

"Có vấn đề gì sao?" Cũng giống như nói nàng không thể bại lộ thân phận....

"Có." Hấn tạm ngừng, vẻ mặt thành thật và nghiêm túc, nói:
"Nàng không cảm thấy nhìn dáng vẻ bọn họ vừa lo âu sợ hãi lại vừa có một bụng những lời khuyên răn nhưng lại không dám nói rất thú vị sao?"

Tân Thiệu Mẫn không nói gì, nhìn hấn chăm chăm. Nàng chỉ có thể nói, Chúc công công, Thái Đầu, cực khổ rồi.....

Thở dài, nhìn lại phía phòng bếp nhỏ, vừa khéo nhìn thấy Thành Hâm đang cầm hai khay bánh sủi cảo đi tới."Ném thử một chút đi, bột là ta nhào, vỏ sủi cảo là Thái Đầu cán, nhân bánh bên trong là nàng làm."

Tân Thiệu Mẫn bật thốt lên: "Thành Hâm, ta đột nhiên cảm thấy người rất thích hợp mở quán ăn." Rất có tư thế của đầu bếp.

"Đúng vậy a, ta chỉ ước có cơ hội rời khỏi cung, sau đó liền mở quán ăn để chơi đùa một chút." Thành Hâm thuận miệng nói.

"Đến lúc đó ta sẽ là người đầu tiên quảng cáo cho người."

Thành Hâm giương mày rậm lên, cúi lại gần với Hạ Hầu Hoan đang ném bánh sủi cảo."Hoàng thượng, người cho là ta có cơ hội rời khỏi cung không?" Trong giọng nói mang ba phần khiêu khích, bảy phần hài hước. Khiêu khích là bởi vì nàng nói muốn là người đầu tiên quảng cáo cho hấn, giống như cố ý bảo vệ hấn ở trước mặt Hạ Hầu Hoan.

"Chỉ cần cái miệng kia của người ngoan ngoãn hơn chút, đương nhiên là có cơ hội." Hạ Hầu Hoan tà hươc (gian tà + hài hươc) cười với hắn, nhai nhóp nhép miếng sủi cảo, lông mày nhếch lên, ngay sau đó khôi phục bình thường, tiếp tục ăn.

Cái nhếch mày đó bị Thành Hâm bắt được. "Vậy thì ta cảm ơn hoàng thượng trước." Dứt lời, hắn liền nháy mắt với Thái Đầu bên trong phòng bếp, ý bảo không cần nấu nữa, quay đầu lại hỏi Tân Thiệu Mẫn, "Hạt dẻ này phải làm sao?"

"Phải rửa sạch sẽ, sau đó nấu hạt dẻ cùng với cát, phải không ngừng đảo hạt dẻ đến khi hạt dẻ đổi màu, lại thêm vào chừng hai thìa đường, đợi đến khi mùi thơm tỏa ra thì đập nắp nồi lại chờ chút là được, ta đã nói với người, làm như thế hạt dẻ sẽ rất khác hạt dẻ luộc, vị xốp xốp, vô cùng có tầng lớp, miệng đầy hương vị ngọt ngào như tan chảy, thật sự là....."

Thành Hâm giơ tay lên, đã chịu đựng đủ việc miệng nàng suốt ngày miêu tả thức ăn ngon. "Đủ rồi, ta biết làm thế nào rồi."

"Này, lấy thêm một đôi đũa, ta cũng muốn ăn sủi cảo." Nhìn này, vỏ mỏng đến mức nhìn thấy thấy bên trong chứa đựng đủ mọi màu sắc, chỉ nhìn cũng khiến nàng động lòng.

"Người chỉ có thể ăn cháo." Thành Hâm và Hạ Hầu Hoan không hẹn mà cùng nói, ngay sau đó liếc mắt nhìn nhau, chỉ trong khoảnh khắc, Thành Hâm thu lại ánh mắt đi về phía phòng bếp.

"Các người thật ăn ý." Tân Thiệu Mẫn lâu bầu.

Hạ Hầu Hoan làm như không nghe thấy, tiếp tục ăn bánh sủi cảo của hắn, Chúc Bình An vẫn theo hầu ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi:

"Hoàng thượng, thời gian đã không còn sớm, có phải nên đến Ngọc Đức cung không?"

"Phái người thông báo một tiếng, nói thân thể trầm hơi khó chịu, vì tiệc sinh nhật ngày mai, ngày hôm nay cứ như vậy đi."

"Nhưng --" Mặt Chúc Bình An lộ vẻ khó khăn, không nói tiếp mà nhìn về phía Tân Thiệu Mẫn, buồn bực nàng lại khiến hoàng thượng thay đổi kế hoạch đã định sẵn. Lúc này việc trấn an Quý Phi là chuyện cực kỳ quan trọng, dù sao vẫn cần dùng Lý thượng thư trong nhiều việc.

"Đi xuống đi." Hạ Hầu Hoan không hề thay đổi sắc mặt, nói.

"Nô tài tuân chỉ."

Đợi Chúc Bình An đi xa, Tân Thiệu Mẫn mới nhỏ giọng nói: "Huynh không đi không sao chứ?" Nhận lại được sự lạnh lùng của hắn, nàng liền ngoan ngoãn im lặng.

Thật khéo, Thành Hâm bưng tới một bát cháo, nàng lập tức ngoan ngoãn thưởng thức cháo, tránh việc mình mở miệng lại chọc giận hắn. Tính tình của hắn không tốt, nàng coi như đã hiểu.

"Ai, sủi cảo ngon không?" Nhìn hắn ăn say sưa ngon lành, nàng đã cảm thấy trong bụng có con sâu thèm ăn đang cắn mình, len lén đưa thìa qua.

Hạ Hầu Hoan nhẹ nhàng đẩy món ăn sang bên cạnh, khiến nàng đưa thìa bị hụt.

"Quý hạp hời." Nàng bĩu môi hừ một tiếng. "Dù sao thời tiết cũng bắt đầu chuyển lạnh rồi, ăn cháo tương đối ấm áp."

Đúng, lý do này không tệ, dùng để lừa bụng cũng coi như hữu dụng.

"Nàng lạnh?"

"Hiện tại không lạnh." Nhờ phúc của hấn, cả người nàng nóng lên. "Nhưng mà với thời tiết thế này, nếu có thể ăn chén bánh trôi cũng không tệ nha." Ai, đang ở hoàng cung, lại ở cạnh hoàng đế, theo lý thì phải là ăn tới no, nhưng nàng lại đang trong tình cảnh khó thu xếp cho bản thân, còn chưa thể thưởng thức thành quả sau khi cực khổ.

"Bánh trôi nước?"

"Ừ..... Đang là Nguyên tiêu cơ mà."

Sau khi Hạ Hầu Hoan nghĩ kỹ thì không tiếp lời, nghe nàng nói: "Mặc kệ là bao mè vừng g đậu đỏ hay là bánh bao nhân thịt, nấu ngọt hay nấu mặn đều ngon, cắn một miếng khi còn nóng, mùi nhân mềm xen lẫn với mùi gạo, nhân bánh hòa cùng da bao, chính là mùi vị của hạnh phúc đoàn viên."

Hấn khẽ nhếch lông mày, nhìn nàng với vẻ mặt khát vọng, khiến hấn không khỏi hé miệng cười nhẹ.

"Đại ca, huynh thật rất kỳ quái, cái này thì có cái gì buồn cười?" Nàng phát hiện điểm cười của đại ca thật ra thì rất thấp, giống như nàng tùy tiện nói đôi câu cũng có thể điểm trúng huyệt cười của hấn, có lúc thấy hấn giống như là nghĩ đến cái gì, còn không ngừng cười, khiến nàng thật không biết là nên vui vẻ hay là khổ sở.

"Thứ gì chỉ cần từ miệng của người nói ra, cũng giống như là sơn trên hải vị, trở nên mê người." Đúng là đầy miệng đều là thức ăn

ngon, làm người ta bội phục.

"Đó là bởi vì mỗi đồ ăn đều là món ăn ngon, là ông trời ban thưởng, nên phải luôn biết ơn và ăn đến không có chút nào còn dư lại." Nhìn đi, tuy nói nàng la hét chán ăn cháo, nhưng nàng chưa từng để lại chút đồ ăn thừa ở đáy chén, sạch sẽ giống như là chén chưa dùng qua." Nào giống trong cung....." Lầu bầu đến một nửa, nàng vội vàng im lặng, nhưng đã không kịp, nghiêng mắt nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt của hắn hơi trầm xuống.

"Đại ca, ta không phải ghét bỏ trong cung như vậy, ta chỉ là --"

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 10+2

"Ta biết rõ." Hấn đưa ta kéo vào trong ngực."Ta chỉ là hy vọng có một ngày, có thể để cho người không buồn không lo mà nhắm nháp mỗi một bữa cơm." Hấn vĩnh viễn nhớ nàng nụ cười thỏa mãn của nàng khi ăn, chính là vẻ mặt hấp dẫn hấn thật sâu. Nhưng, thế nhưng hấn lại để cho nàng ăn phải độc, hôm nay còn chỉ có thể ở trong phòng bếp nhỏ này để chuẩn bị đồ ăn.

"Sẽ, nhất định sẽ có một ngày như vậy." Tuy là không hề có căn cứ lạc quan, nhưng là nói một chút nha, tâm theo lẽ phải, có lẽ chỉ có một ngày ước mong sẽ thành hiện thực.

Hấn nhẹ cười, nhẹ véo gò má béo mập của nàng, đang muốn ghé vào môi nàng --

"A!" Lại xuất hiện tiếng hét của Thái Đấu.

Hạ Hầu Hoan mắt nhìn lên, Tân Thiệu Mẫn là thờ phào nhẹ nhõm, sợ hấn thật sự dám hôn nàng ở dưới ánh mắt mọi người, không nhìn ý nguyện của nàng, phải biết bây giờ nàng đang giả trang thái giám, hấn lại không cho phép nàng nói ra chân tướng, dưới loại tình huống này, nàng sẽ bị mọi người phỉ nhổ. Hoàn hồn, nàng nghe được một loạt tiếng động, xen lẫn tiếng мэng làm nàng không khỏi nhăn mày lại.

"Thiệu Mẫn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Thành Hâm ở trong phòng bếp hầm hừ.

Nàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy hạt dẻ đang nhảy mạnh, ngẩn ra, kinh sợ hô lên: "Nguy rồi, ta quên nói phải khứa nhẹ hạt dẻ!"

"Bây giờ phải làm sao?"

"..... Ta không biết." Nàng chưa từng gặp qua, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, không thể làm gì khác hơn, nói: "Nếu không lấy tất cả hạt dẻ ra đi."

"Người tới làm đi!" Thái Đẩu cầm nắp gỗ làm tấm khiên.

"Đừng á....." Bị hạt dẻ nóng đập vào sẽ rất đau."Không phải vậy..... Tất cả đều rơi xuống đất!"

Thành Hâm bước lên trước, nắm gậy cán mì không nói hai lời đập vào nồi, cả nồi hạt dẻ rơi đầy lên cỏ, cát và hạt dẻ rớt đầy đất, nhiệt độ khiến cỏ bị cháy trong nháy mắt.

"Thật là đáng tiếc." Tân Thiệu Mẫn đứng dậy xem xét, chỉ ngửi mùi vị này nàng liền biết hạt dẻ còn chưa chín, hiện tại nếu bỏ lại nồi để xào, mùi vị đó cũng đã thay đổi, vị cũng không đúng rồi.

"Nếu thấy tiếc, ta liền nhét toàn bộ vào trong miệng người." Thái Đẩu tức giận nói.

"Thái Đẩu." Hạ Hầu Hoan kéo dài giọng.

Thái Đẩu lập tức thu lại, không muốn chọc giận chủ tử.

"Không quan trọng, dù sao vẫn còn hạt dẻ, hôm nào thử lại là tốt rồi." Hạ Hầu Hoan an ủi nàng, lại bị sắc mặt như cha mẹ chết của nàng chọc cười.

Tân Thiểu Mẫn âm trầm nhìn lại."Đại ca, huynh cười quá vui vẻ, có vẻ không có thành ý."

"Tin tưởng ta, ta đã hết sức." Hấn cười đến mức vai không ngừng run.

"Đại ca!"

Hạ Hầu Hoan dễ dàng bế nàng lên."Đừng ở chỗ này hứng gió, đợi chút nữa còn phải uống một lần thuốc nữa."

"Còn uống nữa à? Ta cảm thấy ta đã khôi phục."

"Vậy thì nàng muốn ta dùng miệng hút sao?"

Nhìn hai người đi xa, Thái Đấu không khỏi lắc đầu khẽ than, "Hoàng thượng rốt cuộc đã bị con ma nào bám lấy?" Tuy nói hấn cũng cảm thấy Thiểu Mẫn này cũng thật không tệ, nhưng một thái giám thị tẩm..... Chuyện này truyền đi thì còn ra gì nữa? Quay đầu lại đang định hỏi thăm Thành Hâm cần làm gì để giải quyết tốt hậu quả, chỉ thấy đôi mắt Thành Hâm nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, giống như là ao ước cũng giống như là thất vọng mất mát.

"Thành Hâm, ngươi đang nghĩ gì?" Trong lòng Thái Đấu có chút sợ sệt, rất sợ nơi này còn có một người hướng về Tân Thiểu Mẫn.

Thành Hâm chột hoàn hồn, thoáng buồn bực, cố làm ra vẻ thoải mái, nói: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy làm hoàng đế cũng thật không tệ."

"Vậy cũng phải nhìn là Hoàng đế gì chứ, giống như chủ tử..... Chỉ là tương lai nhất định sẽ rất tốt." Thái Đấu tin tưởng khổ tận cam lai.

Thành Hâm không trả lời, ngòai xỏm người xuống nhặt lên một hạt dẻ, dùng lực lột vỏ hạt dẻ, nếm thử, nửa chín nửa sống, không những gì như nàng đã miêu tả, chỉ có đắng chát, giống như cảm nhận lúc này của hắn.

Hôm sau, khi còn vô cùng sớm, không, phải nói canh bốn buổi sáng, Hạ Hầu Hoan đã thức dậy chuẩn bị yến tiệc sinh nhật hắn.

Tân Thiệu Mẫn tỉnh lại từ trong giấc mộng, nghe Chúc Bình An giải thích mới biết, thì ra là ngày sinh nhật Hoàng đế hôm nay thì ở Lễ bộ có rất nhiều lễ nghi phiền phức phải tuân theo để tiến hành, giống như là tế bái cái gì, mà lại còn phải do Khâm Thiên Giám tính canh giờ, mới có thể khiến hắn sáng sớm đã phải dậy chuẩn bị.

"Vậy hôm nay phải rất khuya huynh mới trở về?" Tân Thiệu Mẫn nhân thời gian trước khi hắn rời đi để hỏi.

"Không biết, ta sẽ trở về sớm chút để nhận quà từ nàng." Hạ Hầu Hoan ghé vào bên tai nàng nói nhỏ.

Tân Thiệu Mẫn ngăn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên. "Ta định hỏi huynh có muốn ăn gì khi trở về không?"

"Được, coi như là ăn khuya." Nói xong, hắn mặc kệ Chúc Bình An há mồm thúc giục mà hôn trộm lên môi nàng, khiến Chúc Bình An vội vàng xoay người, cũng trong nháy mắt, Tân Thiệu Mẫn dùng một tay đẩy hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rực giống như lửa.

Hạ Hầu Hoan bật cười, nhanh chân ra khỏi Đông Noãn Các.

Tân Thiệu Mẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, nhưng suy nghĩ một chút thì hình như tâm tình của hắn rất tốt, cho nên nàng liền đại nhân đại lượng tha thứ hắn, đắp chăn lên rồi ngủ tiếp, cho

đến giữa trưa nàng mới rời giường, sau khi tắm sơ, chạy đến phòng bếp chuẩn bị bữa ăn khuya phong phú cho tối nay, thuận tiện muốn làm lại nồi hạt dẻ đã thất bại tối qua.

Vừa đến phòng bếp, đã thấy thành Hâm đang nấu thuốc cho nàng, mà cháo đã nấu xong từ sớm đặt ở một bên.

"Thức dậy thật sớm." Thành Hâm nhìn cũng không nhìn nàng, nói.

"..... Chào buổi sáng." Cần phải nói chuyện chuanhư vậy sao? Chỉ là nhìn hắn không quản vất vả nấu cháo cho nàng, nàng cũng không thèm so đo."Đúng rồi, lát nữa có thể giúp ta hầm con gà kia không?"

Tuy nói kích thước của phòng bếp nhỏ trong Ngọc Tuyền cung không so được với Ngự Thiện Phòng, tuy nhiên mọi thứ cần có đều có, ngay cả phía dưới cũng xây một hầm ngầm, theo cách nói của bọn họ khi trời đông có tuyết thì bọn họ sẽ giữ tuyết trong hầm ngầm, mùa hạ có thể lấy tuyết ra làm trà lạnh. Chỉ là, khi nàng xuống hầm ngầm, cho rằng nhiệt độ kia muốn đông lạnh con gà có thể miễn cưỡng, cho nên để hôm nay để làm bữa khuya phong phú, hôm qua nàng cũng đã xin Chúc công công lấy thêm một con gà.

Thành Hâm liếc nàng một cái."Ta thành tạp dịch của người rồi hả?"

"Giúp một chuyện đi, Thành Hâm ca." Hôm nay không phải hắn ăn nhầm thuốc súng chứ, thật nóng tính.

Thành Hâm không lên tiếng, nàng cũng thức thời đi đến bên bàn nhỏ của nhà bếp, ngồi xuống bên cạnh bàn ăn cháo và uống thuốc,

một lát nữa sẽ lấy hạt dẻ ra, xách thùng nước giếng từ từ rửa. Lần này nàng nhớ khua lên mỗi hạt dẻ, tránh việc hạt dẻ bay đầy trời giống như hôm qua, nếu như thực sự đập vào người, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Xử lý xong hạt dẻ, thuận tiện sơ chế trước thực phẩm để nấu ăn hôm nay, đặt ở một bên để hong khô.

Chờ tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, sắc trời dần dần tối, thời tiết đã vào cuối thu sắp bắt đầu mùa đông, cả vườn cây lá chuyển màu đỏ tươi, xào xạc nghe tiếng lá phong rơi.

Thành Hâm lấy gà tới cho nàng, nàng chỉ xoa muối hột, treo ngược gà ở trên giá sắt, làm thành lồng hấp lớn, phía dưới đốt lửa than, chuẩn bị hoàn thành món ăn trong tưởng tượng của nàng.

"..... Ta chưa từng thấy ai nấu gà như vậy." Thành Hâm nhìn nàng lộ vẻ mặt hài lòng, không nhịn được nói lên suy nghĩ của hẳn.

"Lát nữa người sẽ biết." Xác định độ lửa vừa phải, nàng vỗ vỗ tay đứng lên, chỉ bên cạnh."Cái đó liền giao cho người đi."

Thành Hâm nhìn một sọt hạt dẻ."Người chắc chắn sẽ không nhảy loạn lần nữa?"

"Không biết, ta có xử lý qua rồi." Nói xong, nàng liền ra khỏi phòng bếp nhỏ.

"Người đi đâu?"

"Tắm." Nàng không cố kỵ chút nào nói.

Thành Hâm không khỏi trợn mắt, không dám tin nàng thẳng thắn như thế.....

"Lát nữa ta sẽ đến, phải nhớ đảo liên tục đó." Nàng vừa đi vừa nói, mục tiêu là hồ nước nóng. Đại ca đã nói, nàng có thể đến đó tắm rửa, thừa dịp hiện tại không ai, vội vàng tắm rửa, lát chờ đại ca trở lại ăn khuya với hắn, chúc hắn sinh nhật vui vẻ. Chỉ là, không biết bây giờ đại ca đang ở làm gì, tiệc sinh nhật có an toàn không?

Nghĩ kĩ, ánh mắt nhìn về cuối vườn, lại chỉ nhìn thấy bóng tối.

Trên điện Hoa Nhượng, bách quan tụ lại, trong điện đàn sáo không ngừng, người ca múa trợ hứng, cực kỳ náo nhiệt.

Hạ Hầu Hoan ngồi ở vị trí chủ vị, Bàng hoàng hậu ngồi ở phía bên phải, vậy mà từ đầu tới cuối, ánh mắt Hạ Hầu Hoan chỉ tập trung vào người Lý quý phi ngồi bên trái, giúp nàng chia thức ăn lại đưa trà, hỏi han ân cần, cho dù ai nhìn vào đều cho rằng hai người tình cảm thâm thiết, Bàng hoàng hậu lại thành dư thừa.

""Thế nào, món tôm này là thứ nàng thích nhất phải không?" Hạ Hầu Hoan thấy Lý quý phi không đụng vào món tôm trên bàn, ra tay bóc tôm giúp nàng, lại đưa đến bên miệng nàng."Trăm cho nàng ăn được không?"

Động tác này lọt vào mắt Bàng hoàng hậu, giống như nhục nhã nàng lần nữa, gần như làm nàng ngồi không yên, ánh mắt nhìn về Hạ Hầu Quyết ngồi bên dưới, chỉ thấy Hạ Hầu Quyết lắc đầu với nàng, không cho phép nàng phẩy tay áo bỏ đi.

Bàng hoàng hậu thấy thế, dù buồn bực cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, đột nhiên nàng nghe được một tiếng nôn, không khỏi

ngiêng mắt nhìn lại.

"Quý phi!" Hạ Hầu Hoan kéo Lý quý phi vào trong ngực, gấp giọng nói, "Truyền ngự y!"

Thoáng chốc, hiện trường rối loạn cả lên, Lý Đặc đã đứng dậy tiến lên, ngay cả Hạ Hầu Quyết cũng đầu óc mơ hồ mà đứng lên, đang định hỏi thăm.

"Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?" Giành trước Hạ Hầu Quyết, Tiêu Cập Ngôn trầm giọng hỏi.

"Lý quý phi nôn, không biết là đồ ăn không sạch sẽ hay là thân thể nàng khó chịu, đợi ngự y chẩn bệnh liền biết." Sắc mặt Hạ Hầu Hoan trầm xuống, giống như là vô cùng che chở quý phi, không để nàng chịu chút khổ sở.

Lý Đặc nhìn thấy tất cả, đáy lòng như được an ủi, càng là phán đoán và quyết định của mình thật chính xác.

Lát sau, thái giám giữ điện đưa ngự y đến, ngự y tập trung chẩn mạch, không bao lâu sau đó lập tức giãn mày, nói: "Chúc mừng hoàng thượng, song hỉ lâm môn."

"Song hỉ lâm môn....." Hạ Hầu Hoan ngẩn ra."Ý của người là nói quý phi có tin mừng?"

"Đúng vậy." Ngự y vui vẻ ra mặt. Còn tưởng rằng gọi vội đến điện là vì trong điện xảy ra chuyện lớn gì, nào có thể đoán được lại là chuyện vui, khiến tim hần cũng đã có thể hạ xuống.

Lý Đặc nghe vậy, mừng rỡ, đây chính là hoàng tử đầu tiên của hoàng thượng, ý nghĩa trọng đại.

Hạ Hầu Quyết híp mắt, không thể tin được Lý quý phi lại này lại có tin mừng đầu tiên, làm loạn bố trí của hắn, thậm chí Lý Đặc e là đã không thể kéo về, hắn phải nhanh chóng triệu hồi binh mã.

"Hoàng thượng." Quý phi then thùng dựa vào trong ngực Hạ Hầu Hoan.

"Tiêu ái khanh thảo chiếu thư, trẫm muốn phong Quý phi làm nhất phẩm Hoàng quý phi." Long tâm (lòng vua) Hạ Hầu Hoan cực kỳ vui mừng, thăng cấp tại chỗ.

Tiêu Cập Ngôn còn chưa trả lời, Hạ Hầu Quyết đã mở miệng. "Hoàng thượng, từ xưa đến nay chưa từng nghe qua Nhất Phẩm Hoàng quý phi, hành động lần này của hoàng thượng sợ là không hợp lễ nghĩa."

"Hoàng thúc, đây là hoàng tử đầu tiên của trẫm, trẫm phong quý phi làm Nhất phẩm Hoàng quý phi có gì không thể? Cái gọi là lễ giáo, phải có tiền lệ, hôm nay hãy để cho trẫm là người mở tiền lệ." Hạ Hầu cười vui híp mắt, nhìn quanh điện, hỏi: "Các khanh có ý kiến gì khác không?"

"Bọn thần tuân chỉ." Lý Đặc cầm đầu, một số quan viên còn xem xét, còn hơn phân nửa đi theo phụ xướng.

Ý cười của Hạ Hầu Hoan càng đậm, ánh mắt nhìn vào quý phi, ngọt ngào hôn gò má nàng. "Ngự y, dùng dược liệu thượng đẳng nhất an thai cho Hoàng quý phi."

"Hạ quan tuân chỉ."

"Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, sau này đồ ăn mang đến Ngọc Đức cung phải chú ý gấp đôi." Hắn hạ lệnh, nhẹ nhàng đỡ quý phi

dậy."Hoàng quý phi của, trầm dẫn nàng về Ngọc Đức cung nghỉ ngơi trước nhé?"

"Tất cả do hoàng thượng làm chủ." Quý phi mím môi cười hài lòng, lúc đi ngang Bàng hoàng hậu thì còn liếc mắt, ánh mắt tràn đầy giễu cợt, khiến Bàng hoàng hậu giận đến run người.

"Vương Gia!" Bàng hoàng hậu mím chặt miệng, không thể tin được mình lại bị chà đạp đến mức này.

Từ đại hôn tới nay, hoàng thượng vẫn đối với nàng thì làm như không thấy, cho dù là cùng chung buổi tiệc, cũng chưa từng đưa mắt nhìn thẳng nàng, hôm nay lại thẳng cấp cho Lý quý phi ở trước mặt nàng, làm sao nàng nuốt trôi cục tức này chứ?

"Bình tĩnh, chớ nóng, Bồn vương còn nhiều biện pháp." Hạ Hầu Quyết hừ một tiếng.

"Thành Hâm, có thể thêm một muỗng đường rồi." Tân Thiệu Mẫn tấm xong, vừa về tới phòng bếp đã nghe được mùi hương nhàn nhạt của hạt dẻ, vôi vàng kêu.

Thành Hâm liếc nàng một cái, rải đường vào trong nồi, tiếp tục khuấy đều.

"Đợi đến lúc đường hòa tan, hạt dẻ chuyển thành màu nâu sáng là có thể dậy nồi rồi."

"Nếu sau này Ngự Thiện Phòng thiếu tổng quản, ta nhất định sẽ đề cử ngươi." Chỉ cần há miệng mà có thể ép người làm ra đồ ăn, điều này cũng cần một chút công lực.

"Ta thấy trông nom Ngự Thiện Phòng không tồi." Nàng đi tới bên cạnh hắn, cười với hắn.

Thành Hâm đang muốn mở miệng, lại nghe được mùi thơm ngát vì vừa tắm xong của nàng, không để lại dấu vết lùi lại một bước.

"Hoàng thượng không chịu để người đi trông nom Ngự Thiện Phòng đâu."

Tân Thiều Mẫn gãi mặt, đối với câu nói liên quan đến tình cảm mập mờ thì không biết nói gì, vì vậy đổi đề tài, "Thành Hâm, người nghĩ hoàng thượng khoảng khi nào sẽ về?"

"Canh hai mà trở về được đến người sẽ phải cười trộm."

"Ừ." Là ý nói còn có thể trễ hơn sao? Nói là..... Hắn có thể dừng dùng câu nói mập mờ như vậy được không? Nàng biết mọi người cũng hiểu được nàng và đại ca có chuyện gì, nhưng vấn đề là thân phận của nàng là một thái giám, thân phận này sẽ làm nàng rất lúng túng, muốn giải thích lại sợ chọc đại ca không vui, nàng không khỏi hoài nghi, đại ca muốn chinh ai vậy chứ?

"Người vốn không thêm đề ý hắn có hậu cung với tàn phi đông đảo?"

Tân Thiều Mẫn co mí mắt. "Thành Hâm, những chuyện kia không phải là chuyện mà ta có thể khống chế, nói nhiều vô ích, đúng không, hay là chúng ta hàn huyên một chút, làm sao người biết y thuật lại còn có tài nấu nướng?" Thông minh đi, nàng đã rõ ràng đổi đề tài rồi, ngàn vạn đừng quay lại đề tài cũ.

Thành Hâm cầm xẻng lớn khuấy đều hạt dẻ."Đó là bởi vì cha ta là trợ lý đại phu trong thành, mẹ ta là người làm thuê ở cửa hàng

bánh nhỏ."

"Vậy sao, cho nên người đi theo cha người để học y, cũng học được đại khái, đi theo mẹ người để nhìn, đại khái cũng biết đồ ăn phải được làm như thế nào."

"Ta có người đệ đệ, hắn rất có thiên phú học y, học chút liền thông, không giống ta phải liên tục suy đoán(đánh giá) mới dám kết luận, chỉ là nếu bàn về tài nấu nướng, ta khẳng định thắng hắn."

"..... Người nhớ bọn họ sao?"

Thành Hâm trầm mặc xuống."Nhớ thì có ích lợi gì?"

"Người không phải là biết ẩn thân sao? Chẳng lẽ người không muốn lén lút về thăm họ sao?"

"Ta muốn tự mình rời cung, nhưng có trời mới biết kết quả như thế nào." Thành Hâm khuấy đều, cảm giác nắm xẻng lớn này như nắm đáy lòng của hắn, khiến hắn bật thốt lên: "Thiếu Mẫn, người đừng nghĩ Hạ Hầu Hoan rất tốt, mặt tàn nhẫn của hắn đến nay người còn chưa thấy hết."

"Nhưng kia cũng là bị --"

"Hắn tàn nhẫn, có lúc ngay cả ta gặp cũng sẽ kinh sợ từ đáy lòng." Về mặt Thành Hâm lạnh lùng, nói.

Hoàn

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tân Thiều Mẫn ngỡ ngác mà nhìn hấn, thật lâu sau mới nói: "Có lẽ vậy, ta chưa thấy không thể nào quyết định, nhưng nếu ta là hấn, ta cũng sẽ bị thực tế làm cho vụn vẹo, chẳng qua ta cảm thấy được cho dù hấn vụn vẹo như thế nào, trong ngực hấn vẫn còn một khối Tịnh Thổ (1), cũng như người cho dù có lỗ mǎng như thế nào, hấn đều không có khả năng giết người." Mặc dù không hề có căn cứ, nhưng nàng chính là cho rằng như vậy.

1. Tịnh thổ: chốn cực lạc

"Đó là bởi vì ta còn hữu dụng."

Tân Thiều Mẫn không khỏi nở nụ cười. "Cho nên người cho rằng có một ngày khi người không còn tác dụng, hấn sẽ giết người?"

"Tân Thiều Mẫn, người không hiểu rõ một việc."

"Chuyện gì?"

"Người không biết là bộ dáng ta và hấn rất giống nhau?" Hấn cố ý cúi xuống gần nàng một chút.

Tân Thiều Mẫn không nhúc nhích, dứt khoát liếc nhìn lông mày khí phách cùng con người đen thâm thúy, cũng như sóng mũi rất thẳng cùng môi mỏng bạc.

"Nói thật, nếu ta không biết các người, tại lần đầu tiên nhìn thấy, nhất định ta sẽ nhận thức sai, bởi vì không chỉ diện mạo các người giống nhau, ngay cả khí chất cũng giống, nói là anh em sẽ không ai hoài nghi."

"Một tên hoàng đế không có khả năng cho phép bất luận kẻ nào lay động quyền lực chí cao vô thượng của hắn, nhất là một người có diện mạo tương đương hắn, hiện tại bởi vì hắn thất thế, cho nên ta có thể giả dạng thành hắn, tùy lúc vì hắn ngăn cản cái chết, liền tốt hơn so với việc cả đời ta thay mặt hắn lên triều, là ta vì hắn trúng độc, nhưng có một ngày khi hắn lấy lại quyền lực, người cho rằng ta có thể sống mà rời khỏi?"

Tân Thiều Mẫn ngẫm nghĩ trong phút chốc, "Cho nên người cho rằng lần này đại ca dễ dàng tha thứ nhượng bộ đối với người, là vì người đã từng cứu hắn, là vì người đối với hắn mà nói có tác dụng rất lớn? Cho nên khi hiện tại người đã vô dụng, cũng là kỳ hạn chết của người?"

Lời này là hình dung Hạ Hầu Hoan thật sự vô tình, mà lại cực kỳ có đạo lý.

"Đương nhiên."

"Vậy tại sao người không trốn?" Câu hỏi nàng đặt ra khiến cho Thành Hâm không khỏi thất thần. "Người có thàm nghĩ, người có biết rời khỏi hoàng cung như thế nào không, trước khi hắn còn chưa có quyền thế, người có nhiều cơ hội trốn, tại sao người phải ở lại chỗ này chờ bị giết a?"

Thành Hâm không nói, giống như vui sướng khi bị người khác nhìn thấu nội tâm, làm cho động tác của hắn theo bản năng mà

nhANH hơn.

"Huống hồ, nếu người nghĩ muốn phản kích, người có khả năng giết hấn, xem là muốn giả mạo hấn làm đương kim hoàng thượng hay là rời khỏi hoàng cung đều có thể, người vì cái gì mà vẫn ở lại chỗ này?" Ngay cả điểm này, làm cho nàng chắc chắn Thành Hâm ở lại là có phần tình cảm anh em với Hạ Hầu Hoan.

"Bởi vì ta sợ hấn tra ra được người thân của ta, ta sợ hấn gây bất lợi cho người thân của ta." Thành Hâm nói nhỏ.

"Không đúng, đó là bởi vì người coi hấn như người thân của người." Thấy thần sắc hấn khế biến, nàng càng tăng thêm khẳng định. "Thành Hâm, tổn thương trên thân thể người không có khả năng ba năm liền không tốt lên, nhưng trong một khoảng thời gian là ai chăm sóc người? Khoảng thời gian hoàng thượng phát sinh chuyện gì người lại không biết? Người lại không biết hấn vì bảo vệ người bên cạnh ăn độc? Nếu người không biết, tại sao sau khi thân thể người khôi phục lại tự mình xuống bếp? Không phải bởi vì người không muốn sẽ phải ăn độc. Kỳ thật trong lòng người, người vì biết ơn hấn, thậm chí là đau lòng vì hấn."

Hạ Hầu Hoan áy náy với hấn, cảm ơn, cho nên tùy ý hấn lơ mãng, mà hấn không muốn Hạ Hầu Hoan áy náy, cho nên luôn khiêu khích... Nàng nghĩ kĩ, không khỏi cảm thấy tâm tư của bọn họ thật đáng sợ, có khi ngay cả tay chân cũng không thể tâm ý tương thông đến thế.

Thành Hâm cảm tức trừng mắt nhìn nàng: "Thái quá, ta muốn ới."

Khóe miệng Tân Thiệu Mẫn co rúm lại: "Ta chỉ có thể nói, các người rất ăn ý." Nói từ này cũng không sai biệt lắm, thật sự ghê tởm

như vậy sao?

“Người...”

“Chờ một chút, không tẻ lắm, có thể ăn rồi.” Mùi hương của hạt dẻ bay đến, thúc giục nàng.

Khóe miệng Thành Hâm run rẩy, vẫn chỉ có thể nhận mệnh làm việc.

“Nhanh chút đi, thịt hân là đã chín, chúng ta ăn thịt trước.” Nàng lôi kéo hân đến trước lồng hấp, cầm lấy lồng hấp, lấy miếng thịt ra đặt ở trên tấm thớt, lại buông lồng hấp ra: “Nếu gà này để lâu, vị sẽ không ngon.”

Nàng tìm dao thái, trước cắt thịt thành từng miếng, nàng đã sớm lột sẵn rau, một mảnh rau bao quanh miếng thịt, đặt ở trong đĩa: “Ăn xem, ta cam đoan là rất ngon.”

“Này là đồ ăn sống.”

“Hừ, thịt còn có thể ăn sống, huống chi đồ ăn.” Nàng thái rất tốt, tất cả đều bao tốt, thấy hân không chịu ăn, cười hì hì lấy ra một miếng: “Ta thử độc thay người.” Nàng cắn một miếng, cảm giác thỏa mãn làm cho nàng muốn rơi lệ. Thịt à... Đã bao lâu rồi nàng chưa nếm thử, thì ra mùi vị thịt quay lại khiến người ta nhớ đến thế.

Thành Hâm thấy nàng ăn cực kỳ thỏa mãn, do dự một lúc, sau vẫn cầm một miếng lên, ăn hai lần, hai mắt liền sáng ngời.

“Ăn ngon đi, ta thật xứng được gọi là thiên tài! Món ăn này, mùi thịt béo ngậy, thêm mùi vị đặc trưng của rau thật là quá tuyệt!” Cho xin đi, nàng thật sự không nhịn được bội phục chính mình.

Nhìn nàng đắc ý cười, Thành Hâm cũng cười theo, ý cười không tự giác treo trên mặt, nhưng mà - - "Thiên tài là gì?"

"Trời sinh ta tài tất có chỗ dùng!"

Nàng cười, hắn cũng cười theo: "Có ý tứ."

"Ăn cơm vốn là chuyện tốt, nên ăn vui vẻ." Cho dù có nhiều chuyện không vui vất ngang trước mặt, nhưng cũng phải ăn no một bữa rồi mới có sức mà đối mặt.

Hai người cứ ăn ngấu aqn nghiêng như vậy. Nhưng mà, mắt thấy trời ngày càng tối, phòng bếp nhỏ bắt đầu nổi lên gió lạnh, Hạ Hào Hoan vẫn chưa trở về. Tân Thiếu Mẫn lấy gà ra, chỉ sợ để trong đó lâu sẽ biến chất.

"Đại ca vẫn chưa trở lại sao." Nàng thì thảo tự nói, đứng ở cửa phòng bếp. Tuy rằng nàng không hiểu thời gian, nhưng nàng biết hiện tại đã rất trễ rồi.

"Lễ nghi phiên phúc tiệc sinh thần hôm nay đủ khiến hắn đau đầu rồi." Thành Hâm chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, phát giác bên ngoài bắt đầu nổi gió, thổi vào phong bếp nhỏ, nhân tiện nói: "Đến bên trong chờ đi."

"Ừ." Nàng đi đến cạnh bàn nhỏ, gục xuống bàn trừng mắt món gà quay, muốn đợi hắn trở về rồi mới ăn.

"Này, hôm nay cũng là sinh thần của ta." Khi Thành Hâm ngồi xuống bên cạnh nàng bất ngờ nói.

"Thật sao?" Nàng ngồi dậy, cười liếc hắn."Chúc người sinh thần vui vẻ."

"Chỉ nói vui về? Không có lẽ vật sao?"

"... Bằng không tặng cho người một cái đùi gà." Nàng vốn muốn chia sẻ với đại ca, một người một cái đùi, nhưng mà Thành Hâm đối với nàng cũng tốt lắm, nàng có thể đưa cái của mình cho hắn.

"Ta ăn no rồi."

"Bằng không?" Thịt cũng ăn, hạt dẻ cũng hưởng qua, chắc, cũng không nói sớm, bằng không đã mang hạt dẻ làm quà sinh nhật, hiện tại muốn nàng chuẩn bị cái gì? Chính nghĩ kĩ, nàng đã thấy hắn càng ngày càng gần."Người muốn làm gì?" Lại không uống rượu, thế nào hành động lại hoàn toàn không giống với bình thường?

"Ta nghĩ muốn hôn người."

Tân Thiệu Mẫn trừng mắt: "Thành Hâm, người ăn hạt dẻ cũng bị say à?" Say đến mức nghiêm trọng như vậy.

"Coi như ta say, người hôn ta một chút."

Thấy hắn đi thẳng đến, nàng không khỏi lùi về sau, cho đến khi không lùi được nữa, nàng vội hỏi: "Không có ai thỉnh cầu loại lễ này, Thành Hâm, ta là nam nhân đấy." Không phải ở lâu trong Ngọc Tuyền cung, cuộc sống cấm dục quá lâu nên muốn trêu chọc nàng đấy chứ.

"Ừ, ta chưa từng hôn qua nam nhân, muốn thử xem cũng được." Hắn cười híp mắt nói.

Nàng lập tức giải thích, không để ý thân phận: "Người thích nam nhân, mà ta không là nam nhân!" Cứu mạng, thật sự say rồi!

“Cũng đúng, thái giám không tính là nam nhân.” Hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

“Không phải, ý của ta là- -”

Khi mắt thấy hấn thật sự muốn hôn- -

“Thành Hâm, người đang làm gì?” Một giọng nói khàn khàn quở mỵ từ cửa truyền đến.

Tân Thiệu Mẫn quay đầu lại, đưa ánh mắt cầu cứu, nhưng vừa thấy Hạ Hầu Hoan này ngoài cười nhưng trong không cười, nàng không khỏi rùng mình một cái.

“Hoàng thượng, người có nhớ từng đồng ý với ta một điều kiện không?” Thành Hâm cười hỏi.

“Ngoại trừ Thiệu Mẫn.” Hạ Hầu Hoan bước từng bước vào phòng bếp, một tay túm lấy Thiệu Mẫn ôm vào trong ngực.

Tân Thiệu Mẫn bị hấn ôm vào trong ngực, ngửi mùi rượu nồng đậm trên người hấn, xác định người này chắc chắn cũng say.

“Hả, là ý nói ngôi vị Hoàng đế cũng có thể tặng cho ta?”

“Có thể, nếu người nói muốn làm Hoàng đế.” Dứt lời, hấn kéo Tân Thiệu Mẫn đi ra ngoài.

“Ta muốn ngôi vị Hoàng đế để làm gì?” Thành Hâm khẽ cười một tiếng, mặt mũi dựa vào tường.

Hoàn hảo, hấn (Hạ Hầu Hoan) trở lại trước thời gian, bằng không... Hấn (Thành Hâm) không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì.

“Oa.”

Hoàn toàn không hề có sức chống cự, Tân Thiểu Mẫn bị vút lên giường, đang định đứng dậy giải thích, lại lập tức bị áp đảo, khi vừa định lên tiếng liền lập tức bị phong kín. Hắn hôn nàng rất sâu, môi lưỡi bị mút phát đau, làm cho nàng không thở được, hơn nữa tay hắn- -

“Đại ca!” Vừa được thả ra, nàng vội vàng hô.

Hơi thở của nàng hỗn loạn, trong hô hấp đều là mùi rượu hắn cho, nồng đậm tới mức khiến nàng say.

“Hả?” Hắn hừ một tiếng, giơ tay cời cung phục của nàng.

“Đại ca, ngươi tức giận?” Nơi này không phải Đông Noãn các mà là tấm điện của hắn, ý đồ của hắn đã đủ rõ ràng, trên đường từ phòng bếp nhỏ trở về, hắn không nói một tiếng, ngay cả Bình An tùy hầu đi theo phía sau cũng cảm thấy hắn không đúng, chỉ có thể yên lặng dùng ánh mắt muốn nàng trấn an hắn. Nhưng muốn nàng trấn an thế nào đây? Nàng ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

“Không có.”

“Này... Ngươi có muốn ăn gà quay không, ta vừa quay...” Nàng ngừng lại một chút, chỉ vì môi dưới bị hắn cắn, khiến nàng phát đau.

“Ngày mai lại ăn.” Hắn đột nhiên cười hí mắt, đầu lưỡi khẽ liếm chỗ bị hắn cắn chảy máu.

“... Ta không thích bộ dạng này của ngươi.” Hắn rõ ràng là đang tức giận, khuôn mặt thối liền thôi đi, nhưng hắn lại cố tình nở nụ cười, cười đến mức khiến lòng nàng run lên.

“Thích Thành Hâm kia?” Hấn vẫn cười như trước.

“Ta không có.”

“Người không có?!” Hấn tức giận gầm lên, khuôn mặt tuấn tú tức giận: “Nếu ta không trở về, có phải người sẽ để cho hấn hôn người? Có phải người mặc cho hấn ta cần ta cứ lấy không?”

“Ta sẽ không, ta chỉ là bị hấn dọa thôi, ta cho rằng hấn đang nói đùa, ta...”

Không đợi nàng nói xong, hấn đã đứng thẳng dậy.

“Đại ca!” Nàng vội vàng ôm lấy hấn từ phía sau: “Nghe ta nói xong trước đã.”

“Vì sao ta phải nghe người nói?” Giọng nói của hấn bình tĩnh, động tác kéo tay nàng ra ôn nhu như ngày thường: “Ta không muốn nghe.”

“Đại ca, hôm nay là sinh thần của người, người đừng tức giận.” Nàng sống chết ôm chặt lấy hấn, chỉ sợ nàng vừa buông tay, hấn sẽ thật sự rời đi không quay đầu lại.

“Vì sao ta phải nghe người?” Hấn quay đầu, không biết là say hay là giận, đôi mắt thâm túy đen tối đến lạ thường, làm người ta nhìn thấy mà sợ.

“Ta... Không cần tức giận, hôm nay là sinh thần của người, vốn muốn làm cho người vui vẻ, vì sao lại biến thành như vậy?” Nàng chưa từng yêu đường, dóm biết yêu đương phiền toái như vậy, ngay từ đầu nàng nên hãm lại.

“Người muốn cho ta vui vẻ thế nào?” Nhìn nàng cúi đầu, hấn ngồi xuống giường mở miệng nói.

“Ta làm đồ ăn khuya.” Nàng vẫn cúi đầu, nước mắt rưng rưng. Nàng không thể hiểu được rốt cuộc hấn giận cái gì, chẳng qua chỉ là chuyện hạt vừng hạt mè, rốt cuộc là tức giận cái gì?

“Bây giờ ta không đói bụng.”

“Ta hết cách rồi.” Một nàng dụng tâm chuẩn bị như vậy, lòng tràn đầy chờ mong, kết quả lại đợi được tức giận của nàng... Đây gọi là cái gì?

“Muốn ta vui vẻ còn có nhiều cách khác mà.” Hấn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hôn lên những giọt lệ vừa rơi xuống của nàng.

“Đừng khóc.”

“Hôm nay người ta đã chuẩn bị, muốn làm đồ ăn khuya cho người, chờ mãi không thấy người trở lại, thật vất vả người mới trở về liền tức giận với ta, lại còn cắn ta...” Nàng thật sự đa cảm, nhưng bây giờ nàng cảm thấy mình thật ủy khuất.

Nhìn nàng thật lâu, Hạ Hầu Hoan không khỏi thở dài, ôm nàng vào lòng: “Ta luôn luôn nghĩ đến người, muốn trở về nhanh, lại bị chuyện khác bủa vây, bị bắt uống mấy ly rượu, thật vất vả mới tìm được cơ hội hồi cung, nhưng lại thấy Thành Hâm muốn hôm người, người lại không phản kháng...”

“Ta có, ngay lúc đầu hấn nói sinh thần của hấn, sau đó hấn nháo muốn hôn ta, ta cho rằng hấn đang nói đùa, sau đó ta liền phát hiện không đúng, ta có giấy dựa, thậm chí ta còn tính toán muốn nói rõ thân phận với hấn, muốn hấn đừng náo loạn, đúng lúc đó vừa khoe

người trở lại.” Thực tế là nàng bị Thành Hâm dọa sợ, nàng không nghĩ tới hắn sẽ nghiêm túc như vậy.

“Hắn nói sinh thần của hắn, hắn muốn hôn người một cái?”

“Ta... Ngày khác sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với hắn.” Nàng khẽ nắm chặt tay hắn: “Người đừng tức giận, ta không muốn khi chúng ta ở bên nhau, lại tranh cãi chuyện nhàm chán này, thật sự là một chút ý nghĩ cũng không có.”

"Ừ..." Hắn nhẹ gạt đầu, chậm rãi kề gần mặt nàng, trán để trước mặt nàng. "Quà của ta đâu?"

"Còn giận sao?" Nàng hỏi.

"Hôn, ta sẽ không giận nữa."

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hắn, rụt rè hôn lên môi hắn, nhưng hắn lại há mồm hôn lại, lưỡi tiến vào trong miệng nàng dây dưa làm càn, hôn đến môi miệng nàng phát đau.

"Đau?" Thấy nàng nhú mày, hắn khàn giọng hỏi.

"Chảy máu rồi" Nàng liếm liếm môi, nếm thấy vị máu.

"Cái này không bằng bi thương của ta, người phải nhớ kỹ không được phản bội ta, ngàn vạn không được..." Hắn khàn khàn lẩm bẩm, dịu dàng hôn nàng, bàn tay to tiến vào phía dưới cung phục, nắm giữ khối tròn tròn mềm mại.

Nàng sợ hãi hô một tiếng, dường như có dòng điện chảy qua đáy lòng nàng, nàng theo từng động tác của hắn mà hơi phát run.

Cung phục bị hấn kéo mở, hấn nhẹ nhàng vân vê khối tròn tròn kia, cúi đầu liếm mút nụ hoa hồng nhạt, chân dài mạnh mẽ mà hữu lực đỡ hai chân của nàng, cách một tầng y phục, nàng có thể cảm giác được của hấn sớm căng cứng nóng rực như bàn ủi.

Hấn dễ dàng rút đi quần áo trên người nàng, ngón tay dài xảo trá tiến tới nơi tư mật non mềm, vò nhẹ vòng hoa cho đến khi cảm giác được nàng từng trận co giật phát ra tiếng ngâm nhẹ, cũng không thể nhẫn nại muốn chôn vùi vào trong cơ thể nàng.

Hấn khẩn cấp muốn có được nàng, ở trên người nàng để lại ấn ký thuộc về mình, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào mơ ước nàng, cho dù là Thành Hâm cũng không thể.

Tân Thiệu Mẫn bị đau hít vào ngệm khí, cảm giác hấn ở trong người, bị cự đại nóng bỏng lấp đầy, nhẹ nhàng mà hôn trên trán trên má, nàng chậm rãi mở mắt, chỉ thấy hấn ma mị gọi cảm bày ra tất cả, nhưng hấn vì nàng mà nhẫn nại, không muốn nôn nóng động đây.

Nàng nở nụ cười, hôn nhẹ gò má của hấn, khẽ cắn môi của hấn, hai tay toàn ôm lấy cổ của hấn, để hấn có thể gần sát nàng, không một kẽ hở chiếm lấy mình.

Hạ Hầu Hoan hừ một tiếng, u kính ẩm ướt eo hẹp bao quanh siết chặt bản thân, cơ hồ khiến dục hấn cầm giữ không được, nhưng mà hấn không muốn làm đau nàng, từ tốn động, chờ đợi nàng thích ứng, mới càn rỡ mà hung mãnh thâm nhập chỗ sâu nhất, vào sâu ra cạn, không ngừng lưu lại ấn ký, vẫn là khát vọng nàng thẳng thắn bao lấy.

Hắn đòi hỏi nàng một lần lại một lần, khó có thể thoả mãn, cho đến khi nàng vô lực thừa nhận.

Mở mắt, Tân Thiều Mẫn trong nháy mắt chợt thật thần, rồi sau đó lập tức nhận ra nơi này là tấm điện của Hạ Hầu Hoan, mà người kia... Nàng nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy hắn, mà đèn cung đình trong điện còn sáng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời hơi tối, giống như là đang mưa, khiến nàng khó mà biết thời gian chính xác.

Nhưng nàng không có tâm tình tính ra hiện tại là khi nào, cả người nàng đau đến... Khó diễn tả bằng lời.

Nàng chỉ có thể nói nam nhân này thật sự là rất không tiết chế, vậy mà lại nhẫn tâm như vậy đối với nàng.

Nghĩ đến tối hôm qua hắn mãnh liệt như vậy, nàng không khỏi xấu hổ đỏ mặt, cuốn lấy chăn không cho phép bản thân nhớ lại tối hôm qua, đột nhiên tiếng mở cửa vang lại, nàng vội vàng trùm kín toàn thân không kể hờ, sau đó quay đầu nhìn lại.

"Người đang làm cái gì?" Hạ Hầu Hoan cười nói.

"Người đi đâu vậy?" Nàng kéo chăn che nửa mặt, nhìn hắn mặc cẩm bào thêu rồng màu đen, đi về phía mình.

"Đi phân phó bọn họ chuẩn bị đồ ăn sáng cho người." Hắn ngồi xuống bên giường, đôi mắt chứa yêu thương ý cười nhéo mũi nàng. "Đói bụng không?"

"Dường như có chút." Ánh mắt nàng phiêu a phiêu chính là không dám để ở trên mặt hắn, ánh mắt thoáng nhìn mặt nạ hắn đội khi rời Ngọc Tuyên cung đang đặt ở bên gối, không khỏi cảm thấy

nhìn lên, chỉ thấy mặt nạ chạm trổ cực kì cẩn thận, điêu khắc bàn long hí phượng, tinh xảo khiến nàng không ngừng thưởng thức.

Hạ Hầu Hoan chứa ý cười nhìn nàng chăm chú thật lâu, lâu đến mức nàng hơi cúi liếc ngang trừng hấn. "Không cần nhìn chăm chăm vào ta, ta hiện tại không ăn cái gì." Nhìn không ra là nàng lấy mặt nạ dời đi lực chú ý sao? Nàng là người bình thường, da mặt mỏng không giống như vỏ bánh sủi cảo, muốn luyện đến trình độ tường thành giống như hấn, chỉ sợ muốn luyện đến đời sau.

"Người rất lớn mật, hậu cung không có người nói với ta như vậy." Hấn cười, cúi người hôn trán nàng.

"Ta cũng không phải phi tần giai lệ của người." Nàng tức giận nói.

"Nhưng mà." Hấn nở nụ cười mà nói: "Sau này, không có hậu cung, thậm chí cần người là Hoàng hậu."

Tân Thiệu Mẫn ngốc lảng, lúc này mới nhìn hấn: "Hôm nay dường như tâm tình người tốt lắm?" So với tối hôm qua, hấn như là hoàn thành đại sự, ngày đoạt lại quyền to gần ngay trước mắt.

"Cuối cùng cũng có được người, tâm tình có thể không tốt sao?" Hấn cười hôn lên trán nàng.

Nàng đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức thu lại lông mi dài. "Đừng náo loạn, ta muốn rời giường ăn cái gì đó."

"Được." Hạ Hầu Hoan thành thật ôm nàng lên.

"Chờ một chút, quần áo của ta." Nàng nhanh nín chặt chân, chỉ sợ cảnh xuân lộ ra ngoài.

"Không có."

"Sao lại không có? Cung phục của ta..." Nhìn trên đất, cái gì cũng đều không có.

"Ta đang suy nghĩ xem nên để người mặc nữ trang hay là tiếp tục mặc cung phục."

"Đều có thể, tùy tiện cho một bộ y phục là được." Chỉ cần đừng để cho nàng tiếp tục quán chần, mặc cái gì nàng cũng không để ý.

Hạ Hầu Hoan cười đến xấu xa, đang muốn tiếp tục đùa nàfg, bên ngoài vang lên giọng nói cấp bách của Chúc Bình An: "Hoàng thượng."

"Chuyện gì?"

"Không tốt, Hoàng quý phi nàng..."

Hạ Hầu Hoan miễn cưỡng nhìn phía cánh cửa. "Nàng làm sao?"

Chúc Bình An không dám nhiều lời, dùng một hơi mà nói: "Hoàng quý phi chết trong hồ ở Ngọc Ninh cung rồi."

Tân Thiệu Mẫn nghe vậy, không khỏi hít một hơi, không thể tin được tranh đấu hậu cung lại trình diễn máu chảy đầm đìa trước mặt.

"Cái gì?!" Hạ Hầu Hoan bỗng dưng đứng lên.

"Đây là tin tức Ngọc Ninh cung mang tới, Hoàng thượng có muốn tới Ngọc Ninh cung..."

"Trẫm lập tức đi qua, mặt khác phái người thông tri Lý Đạc."

"Nô tài tuân chỉ." Chúc Bình An lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Hạ Hầu Hoan suy tính một lát, lập tức từ trên giàn hoa mang tới một bộ phục thái giám đưa cho Tân Thiều Mẫn: "Người đợi ở đây, chỗ nào cũng đừng đi, một hồi ta sẽ để Thái Đẩu đưa đồ ăn sáng tới."

"Đại ca, để Thái Đẩu đi theo người đi." Có người biết võ ở bên người sẽ an toàn hơn.

Hạ Hầu Hoan không cho phép nói: "Không được, Thái Đẩu ở lại chỗ này là tốt rồi, ta đi rồi về ngay."

Tân Thiều Mẫn không có cách, đợi hần vừa đi liền khẩn trương đứng dậy mặc y phục. Hậu cung ác đấu thế nào năm lần bảy lượt trình diễn, nữ nhân này đến cùng đang nghĩ cái gì?

Ngọc Ninh cung.

Hoàng quý phi đã bị người đưa lên, để ở bờ ao, lúc Hạ Hầu Hoan đến, Hạ Hầu Quyết đã ở Ngọc Ninh cung, đang trấn an Bàng hoàng hậu mặt không có chút máu, vài cung nữ Ngọc Ninh cung run rẩy đứng ở một bên.

"Đang êm đẹp, sao lại phát sinh chuyện này?" Hạ Hầu Hoan bước vào trong cung, trầm giọng hỏi.

"Hoàng thượng, thiếp thân không biết." Bàng hoàng hậu sợ tới mức hoang mang lo sợ, vội vàng níu chặt vạt áo Hạ Hầu Quyết.

"Hoàng hậu không cần lo lắng, chỉ cần báo chuyện mới xảy ra vừa rồi cho Hoàng thượng biết là được." Hạ Hầu Quyết thấp giọng trấn an.

"Ta... Khoảng canh ba trước, Hoàng quý phi đến Ngọc Ninh cung, đó là quy định sáng chiều phụng dưỡng của hậu cung, mà ta không muốn gặp nàng, đã nói nàng đang có thai, tạm thời miễn vẫn an, nhưng nàng ở trước mặt ta khoe ra..."

"Hoàng hậu, những chi tiết nhỏ không cần nói nhiều." Hạ Hầu Quyết nghe vậy thấy bất thường, lập tức đánh gãy lời nói nàng chưa nói hết.

Không cần Hoàng hậu kể lại, hắn cũng đoán được Hoàng quý phi nhất định là đến nhà khoe ra vinh sủng bản thân có được, nhưng lại làm người ta hoài nghi là Hoàng hậu bởi vậy ghen tị tức giận, đau đớn hạ sát thủ.

"Ta không để ý nàng, cũng không biết qua bao lâu, cung nữ bưng trà nóng, trước khi vào điện liền thét chói tai, đến xem thử, thì Hoàng quý phi chết ở trong hồ."

"Cung nữ bên người Hoàng quý phi đâu, ở đâu?" Sắc mặt Hạ Hầu Hoan hung ác nham hiểm hỏi.

"Ta không biết." Bàng hoàng hậu hoảng loạn lắc đầu.

"Bên người Hoàng quý phi chắc chắn có cung nữ chăm sóc, nàng đã ở Ngọc Ninh cung, cung nữ bên người há có thể không thấy bóng dáng?"

"Hoàng thượng, chẳng bằng sai người đến Ngọc Đức cung hỏi một tiếng." Hạ Hầu Quyết đề nghị, không để hắn ép hỏi lần nữa.

Hạ Hầu Hoan liếc mắt ra hiệu, Chúc Bình An lập tức hiểu để thái giám Ngọc Ninh cung đi đến Ngọc Đức cung một chuyến. Không lâu sau, liền dẫn cung nữ bên người hoàng quý phi đến.

"Nô tì gặp qua Hoàng thượng, Vương Gia, Nương nương." Cung nữ Như Phương bên người Hoàng quý phi sợ tới mức mắt hồn mất vía, vừa thấy mọi người liền quỳ rạp trên đất.

"Trẫm hỏi ngươi, đúng là ngươi và Hoàng quý phi đến Ngọc Ninh cung?"

"Vâng, là nô tì bồi Hoàng quý phi đến Ngọc Ninh cung."

"Vì sao ngươi không hầu ở bên người Hoàng quý phi? Ngươi có biết Hoàng quý phi đã chết ở trong hồ?"

Như Phương sợ tới mức cả người run lên. "Nô tì đáng chết, cầu Hoàng thượng thứ tội! Nô tì vốn là theo hầu bên người Hoàng quý phi, nhưng hai khắc trước khi về Ngọc Đức cung, Hoàng quý phi lại nói muốn nô tì đi trước, nô tì chỉ nghe lệnh, việc này Như Phân, Như Hoa đi cùng đều có thể làm chứng."

"Tại sao Hoàng quý phi lại nói như thế?"

"Hồi hoàng thượng, Hoàng quý phi nói nàng có chuyện đã quên nói với Hoàng hậu nương nương."

Hạ Hầu Hoan nghe vậy trừng Bàng hoàng hậu như chim sợ cành cong: "Hoàng hậu, ngươi còn nói? Rõ ràng chính là ngươi ghen tị Hoàng quý phi có thai, cho nên đẩy nàng vào trong hồ!"

"Ta không có, ta thật sự không biết! Hoàng quý phi cũng không có vào trong điện tìm ta, ta không có nhìn thấy nàng!" Sắc mặt Bàng hoàng hậu như tờ giấy, nước mắt rơi như mưa.

"Hoàng thượng, lời khai của một cung nữ há có thể là chân tướng sự thật, thỉnh Hoàng thượng tra rõ." Hạ Hầu Quyết cắn chặt

hàm dưới, đối diện cùng Hạ Hầu Hoan. Tất cả rõ ràng là mưu kế, chẳng qua là Bàng hoàng hậu không phòng bị mới có thể rơi vào, nhưng hắn nằm mơ không thể tưởng được Hạ Hầu Hoan ngay cả đứa nhỏ thân sinh cũng có thể lấy ra làm lợi thế.

Hạ Hầu Hoan còn chưa mở miệng, ngoài cửa điện đã nghe được tiếng la khóc thấu xương của Lý Đạc.

Hạ Hầu Quyết nghe tiếng, mày không khỏi nhú chặt, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Hoan đi ra ngoài cửa điện. Hắn quá coi thường Hạ Hầu Hoan rồi.... Mười năm trước khi đăng cơ, hắn vẫn là tiểu hoàng đế thấy lửa đốt người không dám gặp người, sợ hãi rụt rè tránh ở Ngọc Tuyên cung, đối với hắn khúm núm, giống như vì sống sót mà ngay cả hoàng quyền đều có thể không cần, thì ra tất cả đều là vì hắn muốn đoạt lại quyền to mà diễn.

Hắn (Hạ Hầu Quyết) giống như Bàng hoàng hậu, quá mức không cảnh giác hắn, cho rằng bên người hắn chỉ có một Tiêu Cập Ngôn, căn bản không được việc gì, đại điển mừng trăm năm khai triều, thế mà lại làm cho hắn từ từ chia rẽ thân tín, hắn triệu hồi quân Trần Đông, biên cảnh Cổ Đôn lại nhiều lần truyền tin chiến sự, Bàng Duệ bị giam giữ, nội bộ hiềm khích lớn, thế cờ trước mắt này, càng định ra quyết tâm của Lý Đạc. Nhưng như thế thì sao, trong tay hắn còn có quân cờ hữu dụng có thể dùng...

Ngoài cửa điện, Hạ Hầu Hoan trấn an Lý Đạc, giống như báo cho biết từ đầu đến cuối, khiến Lý Đạc tức giận bước vào chủ điện đòi công đạo. "Vương gia, muốn chứng thật lời nói cung nữ Ngọc Đức cung là thật hay không, chỉ cần điều cấm vệ canh giữ ở chung quanh Ngọc Ninh cung là có thể biết được."

Hạ Hầu Quyết mím chặt miệng: "Truyền cấm vệ đang trực nhập điện." Hắn biết, việc này định rồi, ngay cả hắn cũng muốn biết rốt cuộc Hạ Hầu Hoan dùng bước cờ hiểm này như thế nào.

Cấm vệ đang trực điện, sau khi được hỏi, bẩm báo nói: "Hồi Hoàng thượng, sáng nay chỉ có Hoàng quý phi đến Ngọc Ninh cung, không còn người nào ra vào."

Lời này vừa nói ra, nghiễm nhiên đã định sinh tử Bàng hoàng hậu.

"Vương Gia, đã không có người khác ra vào, Hoàng quý phi chết ở trong hồ là chuyện thật, đây không phải nói rõ hung thủ nhất định là người trong cung Ngọc Ninh cung sao?" Lý Đặc gần từng chữ hàm máu chứa lệ, muốn Hạ Hầu Quyết cho một cái công đạo.

Hạ Hầu Quyết trầm ngâm, không dấu vết liếc cung nữ Ngọc Ninh cung đứng một bên, chỉ thấy một người cung nữ lập tức quỳ rạp trên đất: "Là nô tì Hà Bích gây nên, cầu Hoàng thượng thứ tội!"

Hạ Hầu Quyết rũ mắt nhìn nàng, tuy rằng làm như vậy không thể khiến Lý Đặc hết nghi ngờ, nhưng ít ra giữ được Bàng hoàng hậu, nếu Bàng hoàng hậu bị phế, thân tín Bàng Duệ nói không chừng sẽ cùng phản chiến, như vậy binh quyền hắn nắm giữ trên tay là không tốt. Quân biên phòng quá xa, hắn muốn trước mắt chính là nắm quân kinh thành.

Chúc Bình An đứng ở phía sau Hạ Hầu Hoan nghe vậy, mí mắt nháy dưng, tên này không phải là tiểu thái giám hồi báo khi nói cung nữ kia?

Lý Đạc nghe vậy, quả thực không thể tin được Hạ Hầu Quyết lại công khai muốn cung nữ cừu non gánh đại tội.

"Vì sao người đẩy Hoàng quý phi vào ao?" Hạ Hầu Hoan trầm giọng hỏi.

Đối hần mà nói, ai nhận tội đều giống nhau, bởi vì hần đã có được tín nhiệm của Lý Đạc. Nhưng mà, cung nữ này có thể là cơ sở ngầm Hạ Hầu Quyết xếp vào ở Ngọc Ninh cung, mới có thể phối hợp ăn ý như thế.

"Hoàng thượng, bởi vì Hoàng quý phi không coi ai ra gì nói năng lỗ mãng chống đối Hoàng hậu, nô tì nhìn không được, liền thừa dịp khi nàng rời đi đẩy nàng một phen, nhưng nô tì không nghĩ muốn đưa nàng vào chỗ chết, cầu Hoàng thượng thứ tội!"

"Đây rõ ràng là- -"

Hạ Hầu Hoan nâng tay ngăn lại Lý Đạc, trầm giọng nói: "Người đâu!"

"Ty chức ở đây." Cẩm vệ lập tức quì một bên gối xuống.

"Giải cung nữ này vào đại lao Hình bộ, ngày mai xử quyết!"

"Ty chức tuân chỉ." Cẩm vệ lập tức nâng Hà Bích đã sợ đến cả người vô lực rời đi.

"Hoàng thượng." Lý Đạc không cam lòng.

"Trẫm hiểu Lý Thượng thư không cam lòng, nhưng mà trẫm cũng không thể làm gì?" Hạ Hầu Hoan lạnh lùng nhìn về phía Bàng hoàng hậu, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Hạ Hầu Quyết.

Lý Đạc liếc mắt nhìn lại, lần này là thật sự hiểu tâm lạnh lẽo của Hạ Hầu Quyết, nếu như hắn cùng hàng mà nói, hắn vì riêng tư bản thân, người kia đều có thể hy sinh!

Hạ Hầu Hoan quan sát, giấu ý cười ở sâu trong đáy mắt, giống như kế hoạch hắn suy đoán.

Sau đó, trên đường về Ngọc Tuyên cung, Chúc Bình An hết sức trầm mặc, khiến Hạ Hầu Hoan quay đầu liếc mắt hắn: "Bình An, người đang nghĩ cái gì?"

"Nô tài..." Chúc Bình An do dự có nên hay không.

"Đau lòng trầm mắt hoàng tử?"

"Này tự nhiên là tiếc nuối, nhưng mà..." Cẩn chặt rằng, Chúc Bình An đề thấp âm lượng nói: "Hoàng thượng có còn nhớ nô tài đề cập qua Thiếu Mẫn quan hệ tốt với một cung nữ hay không?"

"Thì sao?"

"Cung nữ kia vừa vặn là Hà Bích bị giải vào đại lao." Chúc Bình An nói xong, trộm dò xét phản ứng của hắn.

Giống như suy đoán của hắn, Hạ Hầu hoan bỗng dừng dừng bước lại.

Cung nữ kia là cơ sở ngầm Hạ Hầu Quyết, lại quan hệ tốt với Thiếu Mẫn... Vậy nghĩa cái gì?

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 12

"Hoàng quý phi có thai, lại bị Bàng hoàng hậu đẩy mạnh vào trong ao chết đuối?" Trong Ngọc Tuyên cung vang lên tiếng nói khó có thể tin của Tân Thiệu Mẫn.

Sau khi Hạ Hầu Hoan trở về Ngọc Tuyên cung, nàng liền truy hỏi nguyên do từ đầu đến cuối, sau khi nghe xong, nàng há hốc mồm, không thể tin được hậu cung tranh đấu mà ngay cả đứa nhỏ chưa sinh ra đều không buông tha, cùng lúc lại thấy hấn để một nữ nhân khác có bầu mà cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Về mặt Hạ Hầu Hoan tự nhiên thuật lại: "Nhưng cuối cùng vẫn không thể định tội Bàng hoàng hậu, bởi vì một người cung nữ trong cung nàng gánh tội thay nàng."

"Vậy..." Tân Thiệu Mẫn đang lơ đãng, đột nhiên nhớ tới Hà Bích chính là cung nữ Ngọc Ninh cung, không nhịn được thở: "Không biết cung nữ kia tên gọi là gì?"

Trong nháy mắt, đôi mắt Hạ Hầu Hoan trầm lại, một bên Chúc Bình An thủy chung buông tầm mắt suy nghĩ không tiếng động thờ dài.

Không có câu trả lời của hấn, Tân Thiệu Mẫn cũng không để ý, thầm nghĩ tìm cơ hội đi tìm Hà Bích.

"Nàng tên là Hà Bích." Hạ Hầu Hoan nói khẽ.

Tân Thiều Mẫn giương mắt: "Hà Bích?" Tâm của nàng nháy mắt như là bị cái gì nắm lấy.

"Ừ", nàng nói nàng bắt mẫn Hoàng quý phi đến trước mặt hoàng hậu khoe vinh sủng, cho nên thừa dịp lúc nàng phải rời khỏi, đẩy nàng vào trong ao." Hạ Hầu Hoan không chút để ý nói qua, đôi mắt đen lại dần dần mất đi độ ẩm

"Làm sao có thể, nàng --" nàng đột nhiên dừng lại, nhớ tới hắc vừa mới nhắc tới Nhiếp Chính vương đã ở hiện trường, vậy không phải hàm ý căn bản là Nhiếp Chính vương muốn Hà Bích trở thành cừu non gánh đại tội sao? Rất đáng giận! Cả nhà Hà gia chết đi, nàng cho rằng Nhiếp Chính vương căn bản có quan hệ, hiện thời ngay cả Hà Bích cũng không tha? Vì thỏa mãn ham muốn bản thân cần gì phải làm đến mức này?!

"Tại sao không có khả năng? Theo ta thấy, nàng căn bản là cơ sở ngầm Hạ Hầu Quyết sắp xếp vào trong Ngọc Ninh cung."

"Nhưng mà --"

"Người biết nàng?" Hắc lạnh giọng hỏi.

"Ta..." Nàng cúi xuống, suy nghĩ nên nói như thế nào với hắc. Hắc nói thẳng ra là, cho rằng Hà Bích là cơ sở ngầm của Nhiếp Chính vương, nếu nói nàng biết Hà Bích, hắc có hay không hiểu lầm? Nếu nàng nói nàng không phải, hắc sẽ tin sao?

"Hả?"

Sau khi cân nhắc, nàng cuối cùng vẫn lựa chọn nói dối. "Không biết."

Ánh mắt Hạ Hầu Hoan lạnh như băng, mím môi thật chặt, chưa mở miệng lại nghe nàng: "Nhưng mà đã biết nàng là cừu non gánh đại tội, vậy thì nhất định có biện pháp có thể giúp nàng lật lại phán quyết, đúng không?"

"Không có biện pháp." Hấn dùng âm thanh lạnh lùng nói.

"Có lẽ ta có biện pháp, để ta đến hiện trường đi, có lẽ ta có thể tìm được dấu vết để lại giúpnàng--"

"Thiếu Mẫn!" Hạ Hầu Hoan lạnh giọng đánh gãy lời chưa nói xong của nàng.

Tân Thiếu Mẫn dừng lại, không hiểu nhìn hấn.

"Người vừa nói không biết nàng, cần gì phải vì nàng tận tâm tận lực như vậy?"

"Ta..."

"Nàng mắc tử tội, ngày mai xử trảm." Hấn lạnh giọng nói qua, tận lực để nàng hiểu rõ tình hình.

Tân Thiếu Mẫn trừng con mắt, nhẹ cầm lấy tay hấn. "Đại ca, cho ta một chút thời gian, ta thật sự có thể tìm dấu vết để lại, bởi vậy, cũng có thể đem Bàng hoàng hậu ra công lý!" Nàng dù sao cũng là một nhân viên pháp y chuyên nghiệp, nàng sẽ cố gắng tìm ra chứng cứ, tuyệt đối cứu được Hà Bích.

"Tân Thiếu Mẫn, trẫm nói cho người nghe, không có mệnh lệnh của trẫm, chỗ nào người cũng không thể đi." Thanh âm hấn có sự lãnh khốc không được nói chen vào, kéo tay nàng.

"Nhưng mà - -"

"Không có nhưng mà, lui ra."

Tân Thiệu Mẫn không thể tin được nhìn hấn, không hiểu vì sao hấn trở nên lạnh lùng như thế, giống như là xây lên một bức tường cự tuyệt nàng tới gần, nhưng nàng không có tâm tư suy nghĩ, chỉ nghĩ đến phải làm như thế nào rửa sạch oan khuất cho Hà Bích, tuyệt đối không thể để nàng bị xử quyết.

Cửa điện lại mở ra, Hạ Hầu Hoan chậm rãi giương mắt, bàn tay đã sớm nắm chặt quyền.

Vì sao... Vì sao phản bội hấn! Hấn cho nàng cơ hội, chỉ cần nàng chịu nói thật, có thể có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng vì sao nàng vẫn lựa chọn nói dối?

Hấn cho rằng hấn được đền bù, nhưng sự thực chứng minh, nàng không thuộc về hấn.

Chậm rãi mở tay ra, hấn cho rằng hấn đã đạt được, nhưng trong tay là trống rỗng... Hai bàn tay trắng.

"Cầu xin người, Thành Hâm, hiện tại chỉ có người có thể giúp ta."

Khói mù lúc mới tối, thừa dịp Hạ Hầu Hoan dùng bữa lại không muốn gặp nàng, Tân Thiệu Mẫn lùi vào phòng bếp nhỏ kính nhờ Thành Hâm.

Thành Hâm nghe chân tướng, mày rậm cau chặt. "Ta không có cách nào giúp người." Hạ Hầu Hoan lén lút làm, không nhất thiết sẽ nói cho hấn toàn bộ, việc hoàng quý phi rơi xuống nước bỏ mình hấn không rõ bảo hấn biết, nhưng Tân Thiệu Mẫn nói như vậy, hấn

liền đoán được một ít, sao có khả năng giúp nàng? Cho dù có thể giúp đỡ, hắn cũng không thể giúp.

"Có thể, trước kia người không phải đã nói trong núi giả ven hồ Ngọc Tuyền cung có ám đạo? Ám đạo này không chỉ có thể hướng ra ngoài cung, cũng có thể đi khắp cung điện, không phải sao? Nếu người không thể mang ta đi, vậy người chỉ cần nói cho ta đi như thế nào là được." Hai tay Tân Thiếu Mẫn tạo thành chữ thập khẩn cầu, giống như xem hắn là tia hy vọng cuối cùng.

Thành Hâm không kiên nhẫn đảo mắt. "Người đi Ngọc Ninh cung làm cái gì? Người thực sự nghĩ người có thể tìm thấy dấu vết gì để lại?" Hắn khó mà chống đỡ ánh mắt nàng năn nỉ, chỉ có thể vội làm cho nàng hết hy vọng.

"Ta không biết, nhưng nếu ta cái gì cũng không làm, vậy thì cái gì cũng làm không làm được."

"Cũng nữa này đến cùng giao tình như thế nào với người? Người thật sự không biết?" Thành Hâm cũng không liếc nhìn nàng. Ngay cả hắn đều có thể nhìn ra thiếu Mẫn cùng cung nữ gọi Hà Bích kia có liên quan, Hạ Hầu Hoan há có thể không phát giác, khó trách đến thời gian dùng bữa cũng không cần nàng đi theo, khẳng định là không vừa lòng lời nói dối của nàng, nhưng ánh mắt nàng hồng rồi, ngay cả như vậy cũng nhìn không ra.

"Ta..." Nàng cúi mặt, cắn chặt răng. "Kỳ thực trước kia ta mất đi trí nhớ, rất nhiều việc đều không nhớ rõ, Hà Bích nói là hảo tử muội của ta, nàng giúp ta rất nhiều, cho nên ta không thể trơ mắt nhìn nàng thành kẻ chết thay Bàng hoàng hậu."

"Người có có đem việc này nói cho hoàng thượng?"

"Không có, ta sợ hấn hiểu lầm, hấn... Thoạt nhìn có chút kỳ lạ, ta sợ nói càng nhiều càng rối." Tân Thiều Mẫn cứ lôi kéo tay hấn.

"Thành Hâm, giúp ta, Hà Bích thật sự đối ta tốt lắm, chúng ta có rất nhiều ước định, cho dù... Ta thật sự không cứu được nàng, nhưng ít ra người để ta thử qua, để ta chết tâm a."

Thành Hâm chăm chú nhìn nàng thật lâu sau, mệt mỏi ngửa đầu thở dài. "Người ăn cháo trước đã."

Tân Thiều Mẫn vui mừng quá đổi nắm chặt tay hấn. "Cảm ơn người, Thành Hâm."

Tân Thành Hâm chợt động, vội vàng rút tay về.

Chờ nàng cấp tốc ăn xong chén cháo, Thành Hâm thay cung phục, dẫn theo đèn cung đình, mang theo nàng hướng thẳng núi giả bên hồ Ngọc Tuyền cung, hấn ấn xuống một tảng đá phía dưới núi giả, nàng lại thấy bên trong vách đá tự động trầm xuống, lộ ra một thềm đá đi xuống.

"Đi thôi." Thành Hâm thấp giọng nói, dắt nàng vào ám đạo, sau khi đóng cửa ngầm, bước xuống bậc thang, đèn cung đình trong tay chiếu rọi đường, trong lòng đất lại giống như mê cung, nàng xem thế là đủ rồi.

"Cẩn thận một chút, nơi này có rất nhiều cơ quan, không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện." Thành Hâm nắm chặt tay nàng, chỉ sợ nàng không cẩn thận động đến cơ quan. "Cũng đừng loạn chạm vào vách tường, nếu đụng đến nút cơ quan, vách tường phía trên sẽ sập xuống."

"Làm sao có thể có loại địa phương này?" Tân Thiệu Mẫn xem như mở mang tầm mắt, nơi nào cũng không dám chạm vào, đi theo bước chân Thành Hâm từng bước một đi về phía trước.

"Nghe Hoàng thượng nói, là năm đó tiên hoàng vì mang chủ tử Ngọc Tuyền cung xuất cung mà xây ám đạo, sau này cảm thấy hảo ngoạn, cho nên thăm nghĩ cũng có thể thông hướng các, thiết kế cơ quan là vì hù dọa người." Thành Hâm nói qua, không dám xem thường, nghĩ kĩ, hướng thẳng Ngọc Ninh cung mà đi.

"Chẳng qua là hù dọa người, nếu quấy đến chết người liền không hảo ngoạn rồi."

"Có quấy đến chết người hay không, ta cũng không thể biết được." Thành Hâm đi vài bước, không khỏi thấp giọng cảnh cáo. "Lúc này Ngọc Ninh cung cũng không biết có người trông coi không, bản thân người nên cân nhắc."

"Ta nghe Chúc công công nói, Bàng hoàng hậu giống như bị dọa đến sinh bệnh, cho nên tạm thời ở Ngọc Lan cung tĩnh dưỡng, cho nên trong Ngọc Ninh cung hẳn là không có một bóng người."

"Vậy là tốt rồi, bởi vì ta không đi qua Ngọc Ninh cung, không biết ám đạo nối liền ở chỗ nào của Ngọc Ninh cung"

"Không phải tại ven núi giả bên hồ?"

"Hơn phân nửa là chỗ kín, chưa hẳn là núi giả ven hồ."

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, đi gần một phút đồng hồ, tận cùng xuất hiện thêm đá, hai người bước lên, Thành Hâm đẩy ra cửa ngán, ra bên ngoài trộm dò xét, không thấy nửa điểm đèn

đóm, mới kéo ra cửa ngòm, xác định bốn bề vắng lặng, quay đầu đem Tân Thiếu Mẫn lôi ra ngoài ám đạo.

"Thật sự là ở núi giả ven hồ." Nàng vừa đi ra bên ngoài, thật sự là xen hồ, mà cả tòa cung điện không thấy đèn đuốc, chỉ nghe thanh âm gió thổi qua ngọn cây.

"Tốt lắm, Ngọc Ninh cung dường như thật sự trống rỗng, kế tiếp người muốn làm như thế nào?"

"Chuyện xảy ra ở ven hồ, tự nhiên là tra từ ven hồ." Cho nên, nàng bớt phiền hơn, tội gì lãng phí thời gian tìm kiếm hồ nhân tạo Ngọc Ninh cung.

Nàng dẫn theo đèn, dọc theo ven hồ tìm kiếm dấu vết để lại, Thành Hâm đứng sau lưng nàng, ngắm nhìn bốn phía, bảo đảm người trong Ngọc Ninh cung quả thật đã đi theo qua Ngọc Lan cung, mới thấp giọng hỏi: "Người đến cùng đang tìm cái gì?"

"Chứng cứ."

"Di thể Hoàng quý phi đã sớm chuyển đi, lời chứng người liên quan đều hỏi một rõ hai ràng, còn có thể có chứng cứ gì." Không phải muốn hắt nước lạnh vào nàng, mà là phương pháp này thật sự không làm nên chuyện gì.

"Thành Hâm, ta vẫn cảm thấy có một chút kỳ quái."

"Điểm nào?"

"Giả dụ hoàng quý phi thật muốn quay đầu tìm Bàng hoàng hậu, nàng vì sao lại muốn cung nữ bên người về Ngọc Đức cung trước?"

Nàng khom thắt lưng có chút mỏi nhừ, đứng thẳng người quay đầu lại nói: "Nói như vậy, nếu nàng mang thai tới cùng Bàng hoàng hậu, khoe ra vinh sủng bản thân, hẳn là muốn dẫn một đám cung nữ, như vậy không những có vẻ uy phong, cũng có thể thêm chút khí thế, không phải sao?"

Đôi mắt Thành Hâm ở trong màn đêm có vẻ đen bóng, lập tức đảo mắt. "Có lẽ là nàng có nói cái gì không để các cung nữ nghe thấy."

"Có lẽ vậy, nhưng mà ta cảm thấy không hợp lí." Nàng lại bắt đầu đi về phía trước, nhìn chăm chú vào cổ ven hồ cùng thùy dương. "Giả thiết thật là Bàng hoàng hậu đẩy hoàng quý phi xuống nước, nói như vậy, hoàng quý phi đang có mang, nàng nhất định sẽ không tới gần hồ nước, Bàng hoàng hậu nếu muốn đẩy nàng, khả năng hai người cách ven hồ vài bước liền bắt đầu lôi kéo, nhưng mà... Ta tìm không thấy dấu chân của nữ nhân."

Nàng chỉ vào trên đất, trên mặt đất có dấu chân, nhưng vừa nhìn liền biết là dấu chân nam nhân.

Thành Hâm không đoán trước nàng mà lại thận trọng như vậy. "Ngày hôm nay Ngọc Ninh cung gặp chuyện không may, người đi lại ven hồ chỉ sợ không ít, có lẽ là đề lên dấu chân các nàng đi qua."

"Không đúng, tối hôm qua có mưa, đến thời điểm buổi sáng bùn đất hút nước trở nên rất mềm, dấu chân buổi sáng khẳng định là sâu nhất, mà mấy dấu chân này so sánh cùng một dấu chân khác..." Nàng chỉ vào dấu chân gần ven hồ. "Dấu chân này đặc biệt sâu."

Nàng nói qua, đi về hướng dấu chân, chỉ thấy dấu chân dĩ nhiên là bắt đầu xuất hiện cách núi giả vài bước, tới gần núi giả dấu chân

liền nông hơn chút, nhưng so sánh dấu chân lớn nhỏ, hơn nữa dấu vết đáy giày này, cơ hồ có thể chắc chắn là cùng một người.

Thành Hâm nhìn lại, trong lòng run lên. "Người nói điều này có ích lợi gì? Căn bản không thể - -"

"Thành Hâm, nam nhân có thể tùy ý đi lại ở hậu cung, cũng chỉ có hoàng thượng đúng không?" Nàng bất ngờ nói, mấy manh mối ở trong đầu nàng chậm rãi chấp vá, nàng trừng mắt núi giả ven hồ.

"Có lẽ."

"Thành Hâm, không có có lẽ như vậy, là nhất định, không phải sẽ là không phải!" Nàng hơi hơi nổi nóng, bỗng dưng quay đầu.

"Người đang che dấu ai?"

Thành Hâm thở sâu, thần sắc không thay đổi hỏi: "Ta có cái gì để che dấu?"

"Cấm vệ Ngọc Ninh cung nói, trừ bỏ hoàng quý phi bên ngoài, không người nào ra ngoài, nhưng mà nơi này lại xuất hiện dấu chân nam nhân..."

Thành Hâm phát hiện tâm tư của nàng, cố hết sức muốn dò đi lực chú ý của nàng. "Cho dù xuất hiện dấu chân nam nhân thì như thế nào, Ngọc Ninh cung cũng có thái giám, có lẽ là bọn hắn lưu lại dấu chân, hơn nữa bản thân người xem, dấu chân này mức độ nông sâu không đồng nhất, có lẽ căn bản là hai người khác biệt."

Tân Thiệu Mẫn đột nhiên giọng cao ngạo đú, để hắn thấy rõ cỏ cùng thù dương ven hồ. "Ta vừa mới phát hiện một điểm không thích hợp, nếu hoàng quý phi là bị người đẩy xuống hồ, vì sao cỏ

cùng thùy dương ven hồ cũng không có dấu vết bị bẻ gãy? Căn cứ vào bản năng muốn sống của con người, trước khi rơi xuống nước, nhất định sẽ muốn dùng tất cả biện pháp bắt lấy cái gì, không ngừng mà quơ hai tay, khả năng cực cao bắt được thùy dương hoặc cỏ, nhưng... Cái gì cũng không có."

"Người đến cùng muốn nói cái gì?"

"Nếu nói., hoàng quý phi không phải bị đẩy vào trong hồ chết chìm, mà là bị người giết chết rồi quăng vào trong hồ, như vậy toàn bộ đều rõ ràng rồi." Nàng nói qua, tâm hơi kinh hãi, hy vọng chân tướng sự thật không phải kinh khủng như thế, nhưng kì lạ nàng là nhân viên pháp y chuyên nghiệp, phát hiện khắp vụ án đều là chứng cứ, chỉ cần để tâm tìm kiếm, chứng cứ liền ở ngay trước mắt.

"Vậy rất hoang đường, nếu hoàng quý phi bị giết chết, chẳng lẽ trước khi nàng chết lại không la lên, Bàng hoàng hậu cùng người trong điện há có thể không nghe thấy?"

"Đúng vậy, cho nên khả năng duy nhất," nàng dừng một chút, mặt lộ vẻ đau thương giương mắt. "Hoàng quý phi chết ở trong tay người quen biết, cho nên nàng không kịp kêu, cho nên nàng muốn cung nữ về điện trước, bởi vì nàng muốn người quen biết bồi nàng tiến vào trong điện áp xuống nhuệ khí Bàng hoàng hậu, thật không ngờ cuối cùng - -"

"Người có biết người đang nói gì không?!" Thành Hâm khiển trách.

"Dấu chân nông, là vì hấn ngay từ đầu đứng ở chỗ này, nhìn... Ở chỗ này tìm được dấu chân của nữ nhân, chiếu phương hướng xem ra hai người đang đối mặt, sau đó dấu chân tiếp theo bắt đầu sâu

dần, đó là bởi vì trên người hắn có thêm một người, dấu chân càng sâu, rồi sau đó từng bước một đi đến ven hồ, ném thi thể vào..."
Nàng nói qua, ánh mắt nhìn lại, dường như vụ án trong nháy mắt hiện ra trước mắt, nàng hô hấp dần khó khăn.

"Người căn bản chính là nói miệng không bằng chứng!"

"Không, còn có một bằng chứng."

"Ở đâu?"

"Hồi Ngọc Tuyền cung sẽ biết."

Hai người từ núi giả Ngọc Tuyền cung đi ra, muốn tránh né cung nhân hồi Ngọc Tuyền cung, trên đường trở về lại gặp một đám cung nhân tụ tập ở sân rộng trước Xuân Phúc môn. Muốn trở về Ngọc Tuyền cung phải đi qua cánh cửa này, mà lúc này theo lý không nên có nhiều cung nhân tụ tập như vậy.

"Không cần phải xen vào, đi mau." Thành Hâm thấp giọng nói.

Tân Thiều Mẫn đáp lại, vô tâm để ý tới trên quảng trường phát sinh chuyện gì, thậm nghĩ trở lại Ngọc Tuyền cung xác định suy đoán bản thân.

Hai người trở lại Ngọc Tuyền cung, Tân Thiều Mẫn hướng thẳng tầm điện Hạ Hầu Hoan mà đi, nhưng mà từ xa liền nhìn thấy người đứng ngoài tầm điện.

"Các người đi đâu vậy?" Về mặt Hạ Hầu Hoan không biểu cảm hỏi.

Trong lòng Tân Thiếu Mẫn thắt chặt, cảm thấy hôm nay hẳn làm người ta không rét mà run, nhưng chuyện này nàng không thể không hỏi. "Đại ca, có thể cho ta vào tắm phòng của người không?"

"Người thực tủy tri vị, khẩn cấp muốn thay trẫm làm ấm giường?" Nụ cười hẳn nhàn nhạt, ý cười lại không được ấm áp cùng cặp mắt đông lạnh.

Thành Hâm trừng mắt nhìn hẳn, tràn ngập ý tứ cảnh cáo.

Chúc Bình An đứng ở phía sau Hạ Hầu Hoan, vẻ mặt lo lắng trùng trùng, không ngừng hướng Thành Hâm đưa mắt ra hiệu.

Tân Thiếu Mẫn nghe vậy, xấu hổ nói: "Người nói bậy bạ gì đó?!" Vì sao muốn dùng từ quá quắt như vậy, giống như đang nhục nhã nàng!

"Trẫm nói sai rồi sao? Tối hôm qua trẫm không cho người..."

"Không cần nói nữa, ta muốn vào tắm điện của người tìm một vật!" Nàng cảm tức đánh gãy lời nói sỉ nhục người của hẳn. "Có đáp ứng hay không, nói một câu!"

"Tìm cái gì?" Hẳn đạm thanh hỏi, đã bước vào trong tắm điện.

"Giày hôm nay người mang." Tân Thiếu Mẫn đi theo bước vào tắm điện, ngẩng nhìn bốn phía, cảm giác hẳn đã đi tới phía sau, một tay ôm lấy nàng.

"Hôm nay trẫm mang không phải là đôi giày của người?" Bên tai nàng vang lên tiếng nói trầm thấp, không có nùng tình mật ý ngày hôm qua, chỉ có ác ý không chút ác ý.

"Hạ Hầu Hoan!"

"Làm càn, trẫm đồng ý để người gọi thẳng tọc danh rồi hả?"

"Người..." Tân Thiệu Mẫn cắn chặt răng, bắt buộc bản thân không được chuyển tầm mắt. "Ta hỏi người, sáng sớm nay, người đi đâu?"

"Người cho là người là ai, dựa vào cái gì mà hỏi?" Hắn thật sự đến gần, hơi thở phun ở trên mặt của nàng, chứa nồng đậm mùi rượu.

"Ta... Người đến cùng là muốn như thế nào?"

"Trẫm muốn như thế nào?" Hắn cúi đầu cười, tiếng cười khiến người ta sợ hãi. "Trẫm bắt quá là làm câu chuyện cười thôi."

Thành Hâm thấy thế, khẩn trương can dự vào. "Thiệu Mẫn, trước về Đông Noãn các."

"Không, ta còn có chuyện chưa hỏi xong."

"Ngày mai hỏi lại." Thành Hâm nắm chặt tay nàng, đang muốn kéo nàng rời đi, tay lại bị Hạ Hầu Hoan gắt gao chế trụ, gương mặt nhìn lên, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

"Các người vừa rồi đi đâu? Như thế nào không tìm trẫm cùng nhau?"

"Hoàng thượng uống say, sớm nghỉ ngơi thôi." Thành Hâm vừa nói, chưa kịp đi lại bị người nắm chặt.

"Thế nào, nàng tìm người vui đùa đi? Ngoạn rất vui vẻ?"

"Người - -" Thành Hâm cắn răng, đã thấy Tân Thiệu Mẫn động tác cực nhanh tát một cái trên má Hạ Hầu Hoan.

"Người làm cái gì?!" Một cái tát xoá sạch khuôn mặt tươi cười của Hạ Hầu Hoan.

"Người vô sỉ! Ta còn không hưng sư vấn tội, người lại lần nữa nhục nhã ta!" Tại sao trong một đêm hấn lại thay đổi, đến cùng là xảy ra vấn đề gì?

"Người dựa vào cái gì hưng sư vấn tội?!"

"Chỉ bằng ta là tỷ muội của Hà Bích, chỉ bằng ta cho rằng người mới là hung thủ!" Nàng rống giận.

Hạ Hầu Hoan ngoài ý muốn chưa từng bị nói trúng tâm sự, ngược lại cúi đầu cười. "Tỷ muội? Người không phải nói không biết nàng sao?"

Thành Hâm thấy sắc mặt hấn không đúng, vội vàng nói: "Hoàng thượng, Thiệu Mẫn nói nàng không có trí nhớ, là Hà Bích nhiều lần chăm sóc, hai người tình giống như..."

"Im miệng, cút đi qua một bên, nơi này không có chuyện của người!"

Chúc Bình An nhanh chóng tiến lên đem Thành Hâm kéo qua một bên, chỉ sợ việc này càng nháo càng lớn.

"Lời nói dối này lấy ra để lừa trầm, hiện tại lấy ra để lừa Thành Hâm... Người thật là có bản lĩnh, thông đồng với Thành Hâm muốn làm cái gì?" Hấn hừ cười hỏi, ánh mắt như lưỡi dao.

Tân Thiệu Mẫn tức giận đến nước mắt chảy ra ở đáy mắt. "Hạ Hầu Hoan, ta không có lừa gạt ngươi!"

"Ngươi còn muốn nói dối tới khi nào?! Ngươi là thái giám cuối cùng thử độc hôm yến tiệc khai triều trăm năm lễ mừng, Thành Hâm trúng độc, ngươi lại không sao, đó là bởi vì trước đó ngươi đã uống giải dược. Sau này ngươi tiếp cận trẫm, khiến cho trẫm chú ý, thân thủ nhanh nhẹn bảo hộ trẫm, rốt cục giải trừ tâm nghi ngờ của trẫm, dẫn ngươi hồi Ngọc Tuyên cung.

"Nhưng trên thực tế, ngươi tiếp cận trẫm, bất quá là vì xác định người trúng độc chính là người khác, bởi vì đêm đó trẫm quả thật dùng cơm xong lại không có dấu hiệu trúng độc, việc này khiến ngươi có được nghi hoặc của Hạ Hầu Quyết, cho nên khi ngươi nhìn thấy Thành Hâm, ngươi một chút cũng không ngờ, bởi vì phía trên đã sớm chỉ thị ngươi điều tra rõ việc này... Ngươi, luôn luôn tại diễn trò với trẫm, miện toàn nói dối, ngươi còn muốn ngụy biện?!"

Tân Thiệu Mẫn ngăn ra tròng mắt nhìn hẩn, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Nàng giải thích như thế nào đây? Nói nàng không trúng độc, đó là bởi vì Thọ Cầu chân chính đã chết, nàng bắt quá là linh hồn tương lai bám vào thân thể nàng? Hẩn sẽ tin sao?

"Trẫm tin tưởng ngươi, trẫm muốn tin tưởng ngươi, nhưng mà ngươi lại nói dối trẫm, nói ngươi không biết Hà Bích, nhưng ngươi lại thay nàng điều tra việc này.. Không, ngươi không phải vì thay nàng sửa lại án sai, ngươi là vì xác định tội danh của trẫm!" Hẩn không kiềm chế tức giận được, cơ hồ mất đi lý trí mà gào thét.

Hẩn luôn luôn tin tưởng nàng, mặc kệ bao nhiêu người nói hẩn phải đề phòng, nhưng hẩn tin tưởng nàng, không kể lý do tin tưởng nàng tất cả! Nhưng mà nàng phản bội hẩn! Khi nàng cùng Thành

Hâm rời đi Ngọc Tuyên cung, hấn biết nàng muốn làm cái gì, hấn nói với bản thân, lại cho nàng một cơ hội, lại tin tưởng nàng một lần, nàng lại trực tiếp chỉ ra hấn là hung thủ, đánh nát hy vọng của hấn, khiến tâm của hấn triệt để lạnh lẽo.

"Không phải, ta chỉ là không đồng ý Hà Bích trở thành cừu non gánh đại tội, mà ta không nghĩ tới hung thủ sẽ là ngươi!"

"Cho nên?" Hấn tiến sát từng bước, nàng từng bước lui về phía sau. "Ngươi muốn làm cái gì? Tìm ra chứng cứ, để bách quan biết được là trẫm làm, để cho Hạ Hầu Quyết thanh thế lớn mạnh, bức trẫm thoái vị?"

"Ngươi vì sao phải làm như vậy? Đứa nhỏ trong bụng Hoàng quý phi là của ngươi!" Hấn thừa nhận rồi.... Thật là hấn!

"Trẫm không cần đứa trẻ này, đứa trẻ này chỉ là quân cờ trong kế hoạch của trẫm." Tiếng nói hấn lạnh nhạt, ánh mắt hàn lệ, từ trong lòng nàng phát lạnh.

"Ngươi thế nào có thể..."

"Bởi vì trẫm muốn chính quyền thuộc về trẫm, trẫm muốn thu hồi binh phù, trẫm nghĩ đến..." Hấn nghĩ đến hạnh phúc, nhưng mà... Không có, cái gì hấn đều không có, tất cả chỉ là nàng diễn trò, tất cả đều là giả, hư tình giả ý..

"Cho dù ngươi muốn có lại chính quyền, ngươi cũng không hấn phải làm như vậy, ngươi..." Nàng cúi xuống, bỗng dừng gương mặt, giọng nói khàn khàn: "Đức Phi, Hiền phi, Thục phi, hoàng quý phi... Tất cả đều là ngươi giết?!"

"Đúng thì như thế nào? Bất quá là một đám nữ nhân ngu muội ngạo mạn, chết chưa hết tội."

Tân Thiều Mẫn ngẩn ra chống lại cặp mắt đã từng nhu tình như nước, hiện tại lại là đôi mắt lạnh lẽo chết người. "Hạ Hầu Hoan, lòng người đã thay đổi rồi..." Nàng biết hẳn chịu nhiều đau khổ, nàng biết hẳn muốn đoạt lại chính quyền, nhưng hẳn không nên lợi dụng sinh mệnh vô tội để đạt thành mục đích của hẳn.

"Thay đổi?" Hẳn khẽ cười một tiếng. "Chỉ sợ còn kém Hạ Hầu Quyết, người chưa thấy qua hẳn mỗi ngày nhìn chăm chăm trẫm một lần một lần ăn độc, hẳn nhìn trẫm thống khổ ngã xuống đất mà cất tiếng cười to, hẳn hưởng thụ trẫm ở trước mặt hẳn yếu đuối, hẳn đem trẫm ở dưới chân, lấy mệnh người trẫm để ý để bắt buộc trẫm!"

Tân Thiều Mẫn nhìn vẻ mặt dữ tợn điên cuồng của hẳn, nước mắt không nhìn được hạ xuống.

"Tất cả nữ nhân này đều là hẳn chọn lựa vào cung, trẫm vừa thấy nữ nhân này đã muốn nôn, nhưng mà trẫm phải dựa vào các nàng trọng chương quyền to, cho nên trẫm hàng đêm sung hạnh các nàng, bởi vì trẫm muốn khơi mào tranh đấu hậu cung, bởi vì muốn một đứa nhỏ trở thành lợi thế, trẫm lợi dụng các nàng phân hoá thế lực Hạ Hầu Quyết... Nữ nhân này, khiến người ta tàn ác, mà người... Càng làm cho trẫm chán ghét!"

Tân Thiều Mẫn nhìn xuống xúc động kêu khóc, khàn giọng hô, "Nếu ta là cơ sở ngầm của Hạ Hầu Quyết, ta từng làm qua chuyện thật có lỗi với người sao, ta từng làm cái gì sao?!" Chỉ bằng một ít suy luận liền định tội nàng, vì sao không nghĩ lại tình tình của nàng?

"Người không làm cái gì, là trẫm ngốc." Hấn nhẹ gật đầu, thừa nhận bản thân ngu xuẩn. "Người không cần làm cái gì, dùng một cái nhăn mày một nụ cười của người, là có thể để trẫm quên chính sự... May mắn thay, trẫm hiểu rõ người, tất cả đều còn kịp."

Tân Thiệu Mẫn cau mày, nước mắt rơi như mưa. "Ta nói rồi, ta không có trí nhớ!"

"Nếu người không có trí nhớ, vì sao người nhớ được nhiều món ăn nổi tiếng như vậy, người sẽ biết đun nấu như thế nào? Người căn bản chính là chờ đợi thời cơ chín muồi, muốn hạ độc trong thức ăn của trẫm!" Đây là điểm đáng ngờ lớn nhất, không phải sao? Hấn làm như không thấy, là vì hấn tín nhiệm nàng, nhưng nàng lại phản bội hấn!

Tân Thiệu Mẫn đóng chặt mắt, muốn giải thích lại giải thích không xong, cho dù nàng nói cho hấn, nàng đến từ nơi nào, hấn sẽ tin sao? "Hạ Hầu Hoan, ta quả thật không có trí nhớ, lúc người ở ngoài cung gặp ta, là vì Hà Bích phát hiện Hạ Hầu Quyết không thích hợp, cho nên muốn tìm cách để ra rời hoàng cung, muốn ta nương nhờ Hà gia, nhưng mà Hà gia đã không còn, một nhà sáu người từ khi Hà Bích tiến cung đã bị diệt khẩu, ta không nói cho Hà Bích chuyện này, chúng ta còn ước hẹn sau khi rời cung muốn cùng nhau làm ăn buôn bán, chúng ta..."

"Thật đáng tiếc, trẫm đã làm vỡ mộng, mộng của người nhất định đã bị tiêu diệt." Hạ Hầu Hoan lạnh giọng đánh gãy nàng.

"Có ý gì?" Giọng nói lạnh như băng khiến cả người nàng nổibung.

"Vừa rồi lúc hồi Ngọc Tuyền cung, không nhìn thấy trước Xuân Phúc môn đang có gì náo nhiệt sao?" Hấn giơ lên ác ý cười.

Tân Thiểu Mẫn chứa nước mắt trừng hấn, cả người run run.
"Không..."

"Không nhìn thấy?" Hấn hướng Chúc Bình An cùng Thành Hâm đứng ở một bên. "Bình An, trầm không phải đã nói, muốn treo cao một chút, muốn để mọi người đều thấy được?"

"Nô tài..."

"Người treo cổ Hà Bích?" Hơi thở nàng mong manh nói.

"Cũng nữ giết hoàng quý phi, người cho là nàng còn có thể sống sao?" Hấn cười hỏi, dường như nàng càng thống khổ, hấn càng thống khoái.

"Vô lại! Người đã nói là ngày mai! Người làm sao có thể giết Hà Bích, người mới là hung thủ!" Nàng bước lên trước, một phen níu chặt vạt áo của hấn.

Hạ Hầu Hoan không lưu tình chút nào quăng nàng ra. "Trầm không phải hung thủ! Người muốn trách thì trách Hạ Hầu Quyết, hấn mới là hung thủ tạo thành tất cả!"

Thành Hâm lập tức nâng Tân Thiểu Mẫn dậy, Tân Thiểu Mẫn gào khóc ở trong hấn.

"Thành Hâm, dẫn nàng về Đông Noãn các, một bước cũng không cho nàng bước ra, bằng không đừng trách trầm vô tình!"

Hạ Hầu Hoan vừa dứt lời, ngồi xuống ở trên giường, không thèm nhìn nàng một cái.

Thành Hâm căng thẳng, một tay lấy ôm lấy Tân Thiếu Mẫn, bước nhanh rời đi tắm điện.

Trở lại Đông Noãn các, Tân Thiếu Mẫn cuộn mình ở trên giường, giống như tan vỡ khóc đến không kèm chế được.

Nhớ tới Hà Bích khắp nơi suy nghĩ vì nàng, nhớ tới ước định cùng Hà Bích, nhớ tới Hà Bích lấy tiếng nói ngọt ngào kể ra giấc mộng... Không có, toàn bộ đều không có, mà người giết Hà Bích là nam nhân nàng yêu nhất, trong nháy mắt, thế giới của nàng giống như bị hủy diệt hoàn toàn.

Thành Hâm thấy thế, từ trên người lấy ra một cái bình nhỏ, tiến đến trước mũi của nàng để nàng khế ngửi, một lát sau nàng liền ngủ thật say. Hắn không bỏ đi mà ngồi ở cạnh mép giường lau đi nước mắt của nàng, nhưng nàng đi vào giấc ngủ, nước mắt vẫn như trước chảy không ngừng, hắn buồn bực bước ra Đông Noãn các tìm Hạ Hầu Hoan lý luận.

"Đừng đi vào." Thái Đẩu ở ngoài tắm điện ngăn hắn lại.

Thành Hâm gạt hấnra, bước nhanh vào tắm điện, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan ngồi trên giường gắm, trên tay cầm bầu rượu chạm ngọc, miệng liên tục uống.

"Lúc trước khi nói cho ngươi, ngươi không tin, hiện tại ngươi đến cùng là nổi điên làm gì?"

"Là trẫm phạm sai lầm." Hắn bộc trực nhận sai.

"Đoạn thời gian ở chung, nàng không giống như là cơ sở ngầm, nếu thật là nàng, người sớm đã chết vài lần!"

"Đây là thủ đoạn cao minh của nàng, để trẫm không còn phòng bị nàng, mà lúc này trẫm chỉ cần nghĩ đến nàng là nữ nhân Hạ Hầu Quyết phái đến bên cạnh trẫm, trẫm nghĩ đã muốn hôn." Buồn cười nhất chính là hắn thật sự bị lừa, hắn thật sự là thông minh bị thông minh lừa!

Thành Hâm thấy hắn dường như tâm ý đã quyết, thẳng thắn nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì đem nàng cho ta đi."

Khẩn cầu này giống như đoán trúng ý Hạ Hầu Hoan, vẻ mặt hắn không thay đổi mà nói: "Người cũng muốn giống như nàng phản bội trẫm?"

"Nàng không có phản bội hoàng thượng, nhưng hoàng thượng đã không cần nàng nữa, liền đem nàng ban cho ta đi."

"Trẫm không cần, cũng sẽ không cho người..." Hắn cúi xuống khẽ gọi, "Thái Đầu."

"Ty chức ở đây." Thái Đầu từ ngoài cửa đi tới.

"Đem thành Hâm giam ở trong phòng, không có lệnh của trẫm, không cho hắn bước ra cửa phòng một bước."

"Hạ Hầu Hoan, người đến cùng muốn làm cái gì?!" Thành Hâm căm tức gào thét.

"Giải xuống!"

Thái Đầu bất đắc dĩ, nhưng vẫn là đưa Thành Hâm đi ra ngoài.

"Hạ Hầu Hoan, người điên rồi!"

Thành Hâm rống giận ở ngoài điện, Hạ Hầu Hoan mặt không biểu cảm uống rượu.

Hắn điên rồi? Có lẽ hắn căn bản chưa từng thanh tỉnh... Vậy thì vĩnh viễn đừng cho hắn thanh tỉnh.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Giống như bị nhốt ở trong bóng tối không thể cử động được, nàng còn sống, nhưng lại cảm thấy bản thân không cử động được.

Tâm giống như cái động lớn bị phá, nàng chỉ muốn ngủ say tự chữa vết thương, nhưng luôn có người quấy rầy nàng.

"Thiếu Mẫn, nếu người không thức dậy ăn một chút, Hoàng thượng sẽ trách tội Thành Hâm." Bên tai là thanh âm vừa nhẹ vừa vội của Chúc Bình An.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, dù rằng cả người mệt mỏi vô lực, vẫn là ép buộc bản thân thức dậy.

Nàng không thể để Hạ Hầu Hoan xem thường nàng, nàng chẳng qua là chưa từng quá thương tâm như vậy, cần một chút thời gian chữa trị, nàng sẽ không bởi vì hấn mà chưa gượng dậy nổi.

Chúc Bình An thấy nàng có thể tự mình ăn cơm, liền rời đi.

Vài ngày nay, không nhìn thấy Thành Hâm, ăn chính là đồ ăn của Ngự Thiện Phòng, có mấy lần chính là Lai Phúc đưa vào Đông Noãn các cho nàng, khiến nàng tương đối ngoài ý muốn là Hạ Hầu Hoan thể nhưng lại khoan dung như thế, không khỏi lo lắng cho tình cảnh của Thành Hâm, lên hỏi qua Chúc Bình An, biết hấn hết thấy mạnh khỏe, chỉ là bị Hạ Hầu Hoan hạ lệnh giam lỏng ở lầu hai Noãn các,

Ngọc Tuyền cung thiếu người, đành phải để Ngự Thiện Phòng đưa đồ ăn lại, nghe thấy như vậy nàng cũng yên tâm một chút.

Bất quá, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân lại có thời điểm không muốn ăn.

Cầm chiếc đĩa đâm vào đồ ăn, hương vị đồ ăn như trước, chỉ là tâm tình thay đổi. Nhớ tới Hà Bích, nước mắt nàng không kiểm soát được mà chảy xuống, nhớ tới Hạ Hầu Hoan vô tình, nàng đau lòng tột đỉnh.

Nàng rất rõ ràng, không thể đem tất cả màn trướng đều tính toán ở trên người Hạ Hầu Hoan, giống như lời hắn đã nói, Hạ Hầu Quyết mới là hung thủ tạo thành tất cả, nhưng mà... Nàng lại như trước không thể tha thứ hắn.

Thành Hâm đã cảnh cáo nàng, nàng căn bản chưa từng hiểu hết mặt tàn nhẫn của Hạ Hầu Hoan, nhưng nàng muốn bản chất Hạ Hầu Hoan là tốt, bằng không hắn sẽ không đối với mình tốt như vậy, bất ngờ một đêm phong vân biến sắc.

Nhớ lại, toàn bộ ý muốn ăn đều tiêu tán, quăng đi chiếc đĩa, cũng không lật đổ chén canh trên bàn, nàng vội vàng cầm lên, lại nhìn thấy đáy chén dính một vật.

Trong cung cực kỳ chú ý, chia chén canh và bát cơm, chén canh tròn sâu, nếu muốn bí mật để cái gì đó vào là chuyện không phải là không có khả năng, nếu như vậy... Tân Thiếu Mẫn từ đáy chén lấy xuống một tờ giấy cùng hai gói thuốc, suy nghĩ mở tờ giấy ra trước, trên giấy viết đơn giản: Trên hội tuyển tú thay Hà Bích báo thù, bao trắng là giải được, ăn trước.

Nàng xem một lát, đột nhiên nở nụ cười. Thay Hà Bích báo thù? Ý thư muốn nói, bên ngoài đều biết Hà Bích bị Hạ Hầu Hoan ban chết, cho nên nàng cùng Hà Bích tình giống như tỷ muội đương nhiên thay Hà Bích báo thù, trên hội tuyển tú thừa cơ hội hạ độc, sau đó làm bộ thử độc, cuối cùng độc sát Hạ Hầu Hoan?

Nàng cầm lấy gói thuốc khế gửi, hai bao dược đều có vị thạch tín, rõ ràng hai bao đều là độc dược, thủ pháp giống lúc trước đối với Thọ Cầu. Đây là lúc trước Hà Bích lo lắng cho nàng, là nguyên nhân muốn đưa nàng xuất cung. Hà Bích hẳn là nhìn thấu Hạ Hầu Quyết ngay từ đầu liền không liền không suy nghĩ đưa Thọ Cầu xuất cung, chỉ là Hà Bích cùng nàng tình giống như tỷ muội không biết Thọ Cầu đã sớm qua đời, còn một lòng vì nàng tính toán.

Mà hiện giờ, nên tới vẫn tới, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Có thể lúc này Hạ Hầu Hoan lấy cái chết Hoàng quý phi bức lui Bàng Hoàng hậu, cướp đoạt binh quyền của hắn, mới có thể không còn kè sách Hạ Hầu Quyết tình kế làm lại, cố sức hạ độc thủ.

Nói đi nói lại, sở dĩ Hạ Hầu Quyết ở Ngọc Ninh cung muốn Hà Bích gánh chịu tử tội, chỉ sợ là bởi vì hắn cho rằng nàng đã được tín nhiệm của Hạ Hầu Hoan, nói cách khác, nếu lúc trước nàng không đi theo Hạ Hầu Hoan về Ngọc Tuyên cung, nói không chừng sẽ không phát sinh việc này. Nghĩ vậy, tinh thần nàng không khỏi càng thêm sa sút.

Nàng nên làm như thế nào? Nàng hạ độc, bản thân cũng sống không được, không hạ độc sẽ khiến Hạ Hầu Quyết sinh nghi, nàng đại khái cũng sống không được lâu lắm... Nếu chung quy đều phải chết, như vậy ít nhất nên để Hạ Hầu Hoan sống sót đi.

Nói đến, hấn đúng là đáng thương, thiên chi kiêu tử ở trong một đêm thành cấm loan, bằng mọi cách bị nhục nhã lăng trì, hấn có thể nào không bóp méo? Mà tạo thành tất cả chính là Hạ Hầu Quyết, cố tình để nàng vô pháp đối phó hấn... Rũ mắt một lần lại một lần xem tờ giấy, giống như đạo bùa đòi mạng, nói cho nàng, sinh mệnh của nàng đang đếm ngược theo thời gian.

Cũng được, cứ như vậy đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải chết, ít nhất hiện tại nàng có thể dùng cái chết của nàng chứng minh sự trong sạch của nàng cho Hạ Hầu Hoan, chứng minh nàng chưa bao giờ phản bội, khiến hấn hiểu được không phải mỗi người đều muốn hấn vào chỗ chết, ít nhất nàng yêu hấn như thế...

"Khi tuyển tú muốn ta theo hầu ở Hoa Như điện?" Ba ngày sau, Tân Thiều Mẫn kinh ngạc hỏi.

Nàng đang lo không biết nên dùng có gì đi theo hội tuyển tú, không nghĩ tới Chúc Bình An thế nhưng nhắc tới trước.

"Đây là ý của Hoàng thượng, ta nghĩ có lẽ Hoàng thượng muốn cho ngươi một cơ hội, ngươi tốt nhất nên nắm lấy."

Chúc Bình An thấp giọng nói.

"Cho ta cơ hội?" Hấn còn đồng ý cho nàng cơ hội?

"Thiều Mẫn, Hoàng thượng đối đãi ngươi không giống người thường, lúc trước khi Hoàng thượng mang ngươi hồi Ngọc Tuyền cung, ta từng khuyên can nhiều lần, muốn Hoàng thượng cân nhắc, nhưng mà Hoàng thượng căn bản nghe không vô, cố ý muốn giữ ngươi... Hiện thời xảy ra việc này, tuy rằng Hoàng thượng đối với

người nhiều ngờ vực, mà ta biết người không phải là cơ sở ngầm của Hạ Hầu Quyết." Chúc Bình An hiếm khi nói ra dụng tâm.

Nguyên nhân chính là bởi vì hắn càng quan sát, càng hiểu rõ hắn là người cực kì thẳng thắn thật, người như vậy muốn trở thành cơ sở ngầm gần như không có khả năng.

"Chúc công công, nếu như ngay cả đều có thể nhìn thấu, vì sao hắn nhìn không thấu?" Nói đến châm chọc, lúc trước đối với nàng tốt nhất, hiện tại hận nàng thấu xương, lúc trước dò xét, ngược lại là hiểu rõ bản thân.

"Có lẽ tình yêu quá sâu hậu cũng nhiều, che lấp mắt Hoàng thượng." Chúc Bình An chăm chú nhìn nàng. "Người có thể không biết, năm đó khi Tiên hoàng còn sống, Nhiếp Chính vương đối với Hoàng thượng giống như con ruột, bởi vì như thế, Hoàng thượng không cho phép phản bội, hắn thà rằng giết lầm cũng sẽ không tha."

Tân Thiệu Mẫn trầm mặc không nói. Không cần Chúc Bình An nhiều lời, nàng kỳ thực biết, nhưng mà lý trí hiểu được, trên tình cảm vẫn là khó có thể tiếp nhận tàn nhẫn vô tình của hắn. Mặc dù như thế, nàng vẫn sẽ tha thứ hắn, sau đó lại lấy mệnh của nàng cùng Hà Bích bồi tội.

"Lúc trước Hoàng thượng đang nổi nóng, nói chuyện khó tránh khỏi đã thương người, nhưng chỉ cần người có tâm sửa chữa, không có việc gì." Chúc Bình An thấy sắc mặt nàng trầm xuống, âm thanh ấm áp trấn an.

Tân Thiệu Mẫn cười cười, "Cảm ơn người, Chúc công công." Nàng biết người kia tốt lắm, nàng luôn luôn biết.

"Thiếu Mẫn?" Nụ cười này không khỏi khiến Chúc Bình An bất an.

"Không có việc gì, chúng ta bắt đầu chuẩn bị chưa?"

"Đúng vậy, chúng ta đợi theo Hoàng thượng đến điện Hoa Như, trước khi mở tiệc, người thử độc trước..." Chúc Bình An nói qua, từ trong lòng ngực lấy ra một bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên thuốc. "Tuy rằng không biết Nhiếp Chính vương có động thủ ở trên thức ăn không, nhưng người vẫn là ăn thuốc này trước, đây là dược khi người trúng độc, Hoàng thượng cho người ăn vào cứu mạng, ăn trước để ngừa ngộ nhớ."

Tân Thiếu Mẫn cảm động nhìn hắn, không nghĩ tới hắn lại thay bản thân suy nghĩ chu đáo như thế. "Không cần." Nếu nàng không chết, sự việc này liền không kết thúc.

"Có thể nào không cần, ăn trước đi, bằng không Hoàng thượng sẽ lo lắng." Vì để bản thân an tâm một chút, hắn dám đem viên thuốc đổ vào lòng bàn tay nàng, tận mắt nhìn nàng nuốt xuống. "Tốt lắm, đi thôi."

"Chờ một chút, ta phải chỉnh lại bản thân một chút."

"Tốt lắm, động tác nhánh chút." Chúc Bình An đi ra ngoài Đông Noãn các chờ.

Một lúc sau, Tân Thiếu Mẫn đi theo bước chân của hắn đến cửa tửm điện, đợi Hạ Hầu Hoan. Chỉ chốc lát, Hạ Hầu Hoan bước ra tửm điện, nàng không nâng mặt lên, không cảm giác được tầm mắt gì, chỉ thấy cặp ủng đoàn vân ô đi qua trước mặt nàng.

Nàng không có sai, được cứu mạng là Chúc công công tự quyết định cho nàng... Khó tránh khỏi cảm thấy thương tâm, bởi vì nàng sớm có thói quen bị ánh mắt của hắn đuổi theo, mà bây giờ, nàng ở trong mắt hắn biến thành không khí, lại làm như không thấy. Nhắm chặt mắt, đem bi thương đến sau đầu, nàng đi theo phía sau Chúc Bình An đến điện Hoa Như.

Bách quan đã sớm tụ tập trên điện Hoa Như, dọc theo hai bên tường điện hai hàng dưới đất, vừa vào điện nàng liền nhìn thấy Hạ Hầu Quyết ngồi ở vị trí thứ nhất phía bên phải, khoảng cách rất gần chủ vị của Hoàng thượng.

Chúc Bình An đỡ Hạ Hầu Hoan ngồi trên chủ vị, hắn lập tức khẽ nhếch mi, cười nói, "Ngày hôm nay điện Hoa Như mở huân hương lô, hương vị rất trang nhã."

"Bình An, ngày hôm nay gió lớn, trầm có chút rét run, truyền lệnh đi xuống, sau khi Ngự Thiện Phòng đem hết đồ ăn lên, đóng cửa điện lại, người có thể chờ ở ngoài điện, cho đến khi tú nữ tiến vào thì mở lại." Hạ Hầu Hoan lạnh nhạt nói.

Chúc Bình An nghĩ kỹ, lập tức đáp ứng: "Nô tài biết được." Hắn lùi về dưới bậc, suy nghĩ phân phó Tân Thiệu Mẫn, "Người Ngự Thiện Phòng đến, người liền trước tiến lên thử độc, không cần mỗi lần đều thử, nhưng mỗi loại đều cần phải thử lại một lần."

"Ta biết." Nàng nhẹ gật đầu, đột nhiên bắt lấy tay hắn. "Chúc công công."

"Như thế nào?" Chúc Bình An không hiểu quay đầu.

"Cảm ơn người." Nàng cười nói.

Chúc Bình An không hiểu vì sao, suy nghĩ cho rằng nàng là vì chuyện viên dược cứu mạng nên nói lời cảm tạ nói lời cảm tạ với mình, vội nói: "Là ý của Hoàng thượng, người muốn cảm ơn liền cảm ơn Hoàng thượng."

Tân Thiều Mẫn cười không nói gì thêm nữa, đứng ở dưới bậc thềm, chờ thái giám Ngự Thiện Phòng đem từng món đồ ăn đưa vào, nàng mới cất bước lên bậc thềm, liền như ngày trước thay hần thử độc, nàng đứng bên trường kỷ, ánh sáng đột nhiên tối sầm xuống, nàng nghiêng mắt nhìn lại, mới phát giác tất cả cửa điện đều đóng lại.

Trong điện không có người phản ứng, nàng cũng không để ý, đem gói thuốc vốn giấu ở trong tay áo rộng, lấy tay áo che phủ rút vào trong chén mình, liền cầm đũa lên.

Gắp đồ ăn lên, nhìn bột phấn trong chén, trong phút chốc nàng không động đậy.

Nàng không thể không ăn, không ăn sẽ bị Hạ Hầu Quyết nhìn ra manh mối, nhưng mà muốn nàng ăn... Nàng không khỏi nhớ tới lời Hạ Hầu Hoan nói qua, Hạ Hầu Quyết ở một bên theo dõi hần ăn đồ ăn có độc, nhìn hần thống khổ ngã xuống đất mà cười, nhưng mà để bảo trụ tính mạng người khác, hần vẫn là một lần lại một lần ăn, thì ra khi đó hần là tâm tình như vậy, không muốn cũng không thể chống cự, nghĩ lại không làm không được.

Nàng ngán lệ nhắm mắt lại, đem đồ ăn chậm rãi vào trong miệng, nàng không khỏi nhớ tới sau buổi trưa ấy, bọn họ ở trong phòng bếp vui chơi giải trí, nàng tuy rằng chỉ có thể ăn, nhưng nhìn bọn hần ăn ngấu ăn nghiền, nàng cũng thật đã nghiền, khi đó, nàng thực sự cảm thấy bọn họ là người một nhà.

Nàng thậm chí cho rằng xuyên không đến tận đây, là ông trời thay an bày một gia đình khác, mặc kệ cách nhau rất xa, chỉ cần bọn họ ở đây, nhà của nàng là ở chỗ này, nhưng mà nhà cũng không thấy nữa, bởi vì hắn không thừa nhận nàng là người nhà của hắn rồi...

Hạ Hầu Hoan rũ mắt xem xét Tân Thiệu Mẫn, nhớ tới lần đầu tiên nàng thử độc, không sợ hãi như vậy, ăn thống khoái như vậy, hắn sợ hãi việc ăn, mà bộ dáng nàng thỏa mãn khoái trá ăn đặc biệt hấp dẫn bản thân, dường như chỉ xem nàng ăn, hắn có thể nhận được thỏa mãn giống vậy. Nhưng mà, hắn đã từng có được, nhưng lại đều là giả, giống như năm đó chính mình đã từng hạnh phúc, giống như cảnh tượng huyền ảo, một đêm tan biến ngay cả bóng dáng đều không trở về.

Nhưng giữa đêm nằm mơ, hắn vẫn sẽ nghĩ tới Phụ hoàng Mẫu phi, giống như hiện tại, hắn vẫn như cũ sẽ tưởng nghĩ đến lúc trong nháy mắt gặp nàng ở ngoài kho hàng Ngự Thiện Phòng, nghĩ nàng ở ngoài cung che chở hắn, nói nàng sẽ bảo vệ hắn... Giả dối, hắn lại tin là thật, cho nên đã thua, giao trái tim mình cho nàng.

Cho nên, vào hôm nay, hắn phải kết thúc.

Cửa điện đã đóng toàn bộ, chỉ cần thời gian một ly trà nhỏ, khói độc trong lò liền đủ để lấy đi tánh mạng mọi người ở đây, cho dù không chết, cũng cách cái chết không xa, chỉ có ta đã ăn vào giải được.

Mà nàng... Vào hôm nay, hắn muốn cùng nàng cáo biệt, chỉ cần nàng chết, tâm của hắn liền sẽ không đau, chỉ cần nàng chết, hắn sẽ không bị nàng chi phối, chỉ cần nàng chết, hắn có thể trở lại bình tĩnh như trước.

Nhưng mà, vì sao hắn đột nhiên nhớ tới tranh cãi ẩm ỉ sau giữa trưa, nhớ tới vụ ném hạt dẻ đầy phòng bếp, lấy nắp nồi làm khiên, Thành Hâm nhưng lại trốn được ở một bên, vẻ mặt nàng thật có lỗi nhưng là không còn kể sách... Bọn họ đấu võ mồm mua vui một buổi chiều, đó là tư vị hạnh phúc đã lâu.

Hắn tại buổi chiều kia, quyết định để hai tay bản thân nhuộm máu, chỉ vì bảo vệ cho hạnh phúc cho hắn, nhưng mà nàng mắng to hắn là hung thủ, vì cung nữ kia giận dữ mắng mỏ hắn, xem thường phần nô như vậy...

Rõ ràng là nàng phản bội hắn, rõ ràng là nàng đáng chết, nàng dựa vào cái gì trách cứ hắn?

Là nàng đáng chết, nàng phải chết, đem nàng triệt để xóa đi, coi nàng như chưa từng xuất hiện, hắn chưa từng yêu, như vậy tâm của hắn là có thể trở lại bình tĩnh như xưa, không hề vì nàng hao tổn tinh thần thống khổ.

Đúng, quyết định của hắn là đúng, nhưng vì sao trước mắt nàng lại mơ hồ rồi?

Muốn nhìn thấy nàng rõ ràng, lại sợ đem nàng khắc vào trong trí nhớ... Hạ Hầu Hoan chuyển đôi mắt, một lần lại một lần nói cho bản thân, làm như vậy là đúng, mạng của hắn quá nhiều người hy sinh bảo vệ, hắn phải vì phụ trách những sinh mệnh mất đi này, hắn sống sót, hắn muốn trọng chương quyền to...

Một bóng dáng đột nhiên lên đến bên cạnh hắn, hắn còn chưa giương mắt, tay đã bị nắm giữ, là bàn tay mềm mại nhỏ bé trong ký ức của hắn, nhưng giờ phút này lại lạnh như băng đến dọa người.

"Đại ca, hương nhang trong điện có độc, người chạy nhanh đi!"

Hắn chậm rãi giương mắt, mơ hồ mắt nhìn thấy nàng không chút nào che lấp che lấp lo lắng kinh sợ.

Vì sao? Nàng không phải phản bội hắn sao? Trước mắt diễn trò cho ai xem? Hương nhang trong lò độc là hắn tự mình để vào, không người nào biết được, nàng khẩn trương như vậy là thật tâm lo lắng vì hắn?

Thấy hắn không nhúc nhích, Tân Thiệu Mẫn cho rằng hắn không tin mình, bất chấp đau đớn sau khi uống thuốc độc bản thân, thầm nghĩ dắt hắn đi mau. "Đại ca, tin ta lúc này, ta thật sự sẽ không hại, người chạy nhanh..." Nháy mắt, trong cơ thể nổi lên đau đớn cùng với một cổ tinh ngáy, máu từ trong miệng nàng bật ra, nàng bị sốc, không thể tin được độc tính lại hung mãnh như vậy, quá độc ác, muốn nàng hạ độc, lại vẫn hạ độc hương, Hạ Hầu Quyết có thể nào đáng giận như thế?!

"Thiệu Mẫn?" Hạ Hầu Hoan ngẩn ra nhìn nàng.

"Đại ca... Đi mau... Hương có... Độc..." Nàng dùng hết khí lực nói qua, từ miệng từ miệng bật ra, bóng tối tràn đầy trời đất kéo đến, nàng đưa tay lại không bắt được hắn. "Đi mau..." Thân hình nghiêng qua, liền hướng trên người hắn ngã xuống, đẩy ra trường kỷ, tiếng vang vĩ đại khiến mọi người chú ý.

Hạ Hầu Hoan mặc kệ tiếng nghị luận phía dưới, hắn rũ mắt xuống, nước mắt rơi xuống trong nháy mắt, hắn rõ ràng nhìn thấy Tân Thiệu Mẫn miệng mũi không ngừng chảy ra máu, hắn đưa tay lau đi, nhưng càng nhiều máu loãng chảy ra, dường như muốn đem máu trong cơ thể đều chảy ra, hắn ôm nàng lên, "Bình An, mở cửa

điện, truyền ngựa y, mau!" Thanh âm hấn chứa lệ gào thét xuống dưới.

Chúc Bình An nghe vậy, lập tức sai người mở cửa điện, vừa thấy Hạ Hầu Hoan ôm Tân Thiều Mẫn bước nhanh chạy tới, mà máu loãng nhiễm lên quần áo hai người, hấn vội vã hô: "Truyền ngựa y, mau!"

Hạ Hầu Hoan giống như là phát cuồng, không kịp chờ ngựa y đến, ôm Tân Thiều Mẫn một đường chạy đến ngựa y quán.

Ai? Ai tới cứu nàng, ai tới cứu nàng?

Hấn là ngu xuẩn cỡ nào mới mắc thêm lỗi lầm lần nữa! Như thế nào đại đột cho rằng chỉ cần giết nàng, hấn có thể khôi phục lại bình tĩnh?!

Máu của nàng nhiễm ẩm long bào của hẤN, thân thể lạnh như băng như thế nào cũng không ấm, hấn bắt đầu hoài nghi trong phút giây này người chết sẽ là ai... Hấn không thể bình tĩnh, hấn không thể suy xét, hấn cảm thấy bản thân sắp điên rồi, sợ hãi bao quanh hấn, hấn mới giật mình thấy, cùng lúc nàng chết đi, chẳng khác nào mưa sát mình.

Ý thức mơ hồ, giống như lúc trước nàng xuyên không tới, tất cả có vẻ không chân thật, nàng muốn chạy trốn, lại bị kéo rơi xuống dưới, bên tai vang lên tiếng nói chuyện, giống như từ xa đến gần.

"Hạ Hầu Hoan, ngươi thật sự điên rồi!"

"Thành Hâm, đừng nói nữa!"

"Người cư nhiên đem độc giấu vào trong lò huân hương, nếu không phải Bình An cho nàng được cứu mạng, nàng sớm chết rồi!"

Trong lúc lò mờ, Tân Thiểu Mẫn minh bạch, thì ra độc hương không phải là Hạ Hầu Quyết động tay chân, mà là hấn... Cho nên mới đóng cửa điện, hấn cũng muốn giết nàng.

Nàng muốn cười, khóc, thì ra hấn hận nàng, hận đến muốn giết nàng... Một khi đã như vậy, nàng sẽ thành toàn hấn, sẽ thành toàn hấn... Ý thức tan rã, nàng bị cuốn vào trong bóng tối vô biên vô hạn, không bao giờ thanh tỉnh nữa.

"Thành Hâm, vì sao nàng khóc?" Hạ Hầu Hoan đem Tân Thiểu Mẫn một phen kéo vào trong ngực, thần sắc điên cuồng quay đầu lại hỏi.

Thành Hâm vốn là một bụng lửa giận, nhìn thấy vẻ mặt Hạ Hầu Hoan có vài phần điên cuồng, không khỏi ngẩn người.

"Thành Hâm, có phải hay không ngự y dùng được không đúng? Nàng còn có không cứu được không? Người mau tới đây thay nàng bắt mạch, mau!"

Hạ Hầu Hoan vốn là mềm mại hỏi, đến cuối cùng giống như mất đi không chế quát: "Cứu nàng!"

Thành Hâm nhanh miệng hướng giường bên. "Người không phải muốn giết nàng sao? Một khi đã như vậy cần gì phải cứu nàng?"

Điện Hoa Như xảy ra chuyện, ồn ào cả hoàng cung người người đều biết, chỉ vì Hạ Hầu Hoan ôm Tân Thiểu Mẫn ngất đi chạy qua hơn phân nửa hoàng cung đến ngự y quán, đem ngự y nắm chặt bắt trị liệu. Mà đồng thời, điện Hoa Như truyền ra có quan viên thân thể

không khỏe, hoài nghi thức ăn có vấn đề, nhiều lần truy hỏi lại phát hiện là hương nhang có độc.

Có ai lợi dụng hương nhang hạ độc? Nghe Chúc Bình An đề cập tình huống lúc đó, hắn có thể đoán rằng người chính là hắn!

Thiếu Mẫn vốn là không cần thiết đến điện Hoa Như thử độc, nhưng mà hắn muốn Chúc Bình An mang nàng đi trước, hắn yêu cầu đóng cửa điện lại, ý định độc sát mọi người ở đây, ngay cả Thiếu Mẫn cũng không buông tha!

"Trẫm..." Thần sắc Hạ Hầu Hoan hoảng hốt nhìn sắc mặt Tân Thiếu Mẫn trắng như tờ giấy. "Trẫm là thật muốn giết nàng, nghĩ rằng chỉ cần giết nàng, trẫm sẽ không thống khổ, nhưng mà khi nàng gọi đại ca, muốn trẫm đi mau, khi nàng phun ra máu tươi vẫn là thúc giục trẫm đi mau, tâm trẫm... Như là ngừng lại." Hắn cảm thấy trong nháy mắt đó, người chết chính là hắn.

Thành Hâm tiếp tục thay nàng bắt mạch, mảy rậm cau chặt. "Đây là độc thạch tín... Không phải người dùng độc hương sao?"

Hạ Hầu Hoan vỗ về gò má của nàng. "Ngự y nói nàng trúng thạch tín, nhưng trẫm hạ độc không phải là thạch tín..."

"Cho nên trong thức ăn thật sự bị hạ độc rồi?"

Hạ Hầu Hoan không nói, một hồi cửa điện bị đẩy ra, Thái Đấu bưng chén thuốc tiến vào, trên tay còn mang theo một phong thư.

"Hoàng thượng, ty chức vốn định đến Đông Noãn các tìm chút manh mối, đã thấy phong thư này đặt ở trên bàn Đông Noãn các, nét chữ chưa thấy qua." Thái Đấu trước đem chén thuốc đặt ở trên bàn, lại giao lá thư cho Hạ Hầu Hoan.

Hạ Hầu Hoan tiếp nhận đọc, phía trên phong thư chữ viết cực kì ầu, quả thực giống như trẻ con tập viết, nhưng Hạ Hầu Hoan vừa thấy mở đầu thư liền nở nụ cười. "Thì ra chữ Thiệu Mẫn xấu như vậy..." Hắn cười, nước mắt lại chậm rãi rơi xuống, dọc theo đỉnh mũi thanh tú, một giọt một giọt rơi xuống.

Chúc Bình An thấy thế, vội vàng lôi kéo Thái Đấu đi ra ngoài cửa.

Thành Hâm đi lại nhìn, sắc mặt ảm đạm không nói, chỉ vì trên thư viết: Đại ca, ta đến cùng nên làm như thế nào, người mới tin tưởng ta? Có phải hay không muốn ta lấy cái chết? Nếu làm như vậy có thể để người tin tưởng ta, ta sẽ làm.

Thế nào Quyết cho lệnh, muốn ta ở hội tuyển tú hạ độc, nhưng mà ta làm sao bằng lòng, ta thà rằng ăn tất cả độc cũng muốn bảo vệ người.

Đại ca, thỉnh tin tưởng ta, ta ở trong này, chỉ là vì ta yêu người, ta vì người lưu lại, nhưng mà nếu người không cần ta, ta sẽ lẳng lặng rời đi, ta chỉ lo lắng người, lòng người một khi bị bóp méo, làm việc tiếp theo sẽ thiên vị, càng đi càng lệch, sẽ thành một Hạ Hầu Quyết khác, nhưng mà đại ca, ta thật sự không hy vọng có một ngày người biến thành hắn.

Người thống hận hắn như thế, người không nên trở thành hắn.

Đại ca, hôm nay qua đi, chúng ta sẽ không gặp lại nhau, nhưng mà đại ca, ta rất nhớ người, ta rất tưởng niệm thời gian vài người chúng ta ở trong phòng bếp nhỏ ngoạn náo, đó chính là ta hạnh phúc ta muốn, ta muốn người thân.

Đại ca, ta muốn trở thành người nhà của người.

Kiếp này không có cơ hội, kiếp sau, ta có thể hay không trở thành người nhà của người bảo hộ người?

Được không?

Hạ Hầu Hoan nhắm chặt hai mắt, lại đè nén không được chảy nước mắt.

Hắn đến cùng làm cái gì? Hắn một lòng thầm nghĩ giết nàng, nàng nàng viết xuống phong thư này... Châm chọc cỡ nào! Vì sao hắn phần nọ đến mức không muốn tin tưởng nàng như thế? Hai mắt bị thù hận che mờ, thầm nghĩ mượn nàng để bản thân bình tĩnh, hắn thật sự biến thành một Hạ Hầu Quyết khác rồi sao?

Hắn ngồi ở trên điện, lại không biết nàng chính vì hắn một ngụm nuốt vào độc dược, hắn thế nhưng để nàng ném trái đau khổ hắn đã từng trải qua...

Thành Hâm liếc hắn một cái, giọng nói khàn khàn: "Thiếu Mẫn không có việc gì, tuy rằng xương cốt hư nhược, chỉ cần điều dưỡng liền không thành vấn đề, không cần chờ đến kiếp sau, cả đời này các người có thể trở thành người nhà."

Hạ Hầu Hoan không nói, chậm rãi lau đi lệ trên mặt, đứng dậy bưng lên chén thuốc, Thành Hâm giúp hắn đem Tân Thiếu Mẫn nâng dậy tựa vào trên vai hắn, để hắn có thể một ngụm một ngụm chậm rãi uống.

"Thiếu Mẫn từng nói, trong cung còn nhiều họ hàng sát tinh không biết từ đâu, nàng cũng vậy, cho nên liền tính gặp được ta là sát tinh, cứng đối cứng, ai khác ai còn không biết, nhưng theo ta thấy... Ta nhất định cô độc."

Khi Thành Hâm đang muốn phản bác, bên ngoài vang lên thanh âm Chúc Bình An, "Khởi bẩm Hoàng thượng, Tiêu đại nhân cầu kiến."

"Cho hắn vào đi."

"Tuân chỉ."

Khi Tiêu Cập Ngôn bước vào trong điện, chỉ thấy hắn đang uy dục, lấy ra khăn tay vì Tân Thiệu Mẫn lau đi vết dục đọng bên khóe môi, mày không khỏi cau chặt. "Hoàn thượng." Hắn trầm giọng hô.

"Chuyện gì?" Hạ Hầu Hoan chuyên tâm dứt dục.

"Ngoài cung Ngọc Tuyên bị cấm vệ vây quanh rồi."

Thành Hâm liếc ngang nhìn lại, Hạ Hầu Hoan lại như cũ nói: "Là sao?"

"Hoàng thượng cũng biết, khi Hoàng thượng ôm tiểu thái giám này rời đi, Nhiếp Chính vương liền nắm lấy thái giám Ngự Thiện Phòng, đối với Lý Đặc kẻ tai nói nhỏ."

"Vậy sao."

"Hoàng thượng!" Tiêu Cập Ngôn nóng vội hô.

"Yên tĩnh." Hạ Hầu Hoan liếc ngang trừng.

Tiêu Cập Ngôn quả thực không thể tin được hắn lại có bộ dáng không đếm xỉa đến. "Hoàng thượng, cấm vệ mỹ kỳ danh là vì dục hương điện Hoa Như, hộ giá mà vây cung, trên thực tế rõ ràng là Hạ

Hầu Quyết nói với Lý Đạc cái gì, Lý Đạc dao động mới có thể phái cấm vệ vây quanh Ngọc Tuyền cung!"

"Người còn thấy được trầm, trầm tự nhiên còn có biện pháp hóa giải." Hấn thanh đạm nói.

"Nếu vi thần không gặp được Hoàng thượng?"

"Vậy thì nhớ thay trầm nhật xác." Hấn một bộ vân đạm phong khinh.

Tiêu Cập Ngôn cắn chặt răng. "Vì một tên tiểu thái giám đáng giá sao?"

"Thiếu Mẫn là nữ nhân của trầm, không phải là thái giám." Uy tốt được, hấn đem chén thuốc giao cho Thành Hâm, dịu dàng đỡ Tân Thiếu Mẫn nằm xuống, chỉnh lý tóc nàng.

"Đã như thế, thân phận của nàng càng là người có điểm khả nghi, nàng căn bản không nên ở lại Ngọc Tuyền cung!"

Hạ Hầu Hoan không trả lời nói: "Muốn dao động Lý Đạc, nói chung chỉ có một loại ý kiến."

Tiêu Cập Ngôn im lặng, mặc dù bất mãn hấn nói sang chuyện khác, nhưng biết phương pháp Hạ Hầu Quyết tốt hơn phòng bị, cho nên vẫn mở miệng truy vấn: "Loại cách nói kia?"

"Cung nữ Ngọc Ninh cung Hà Bích từng tới Ngự Thiện Phòng tìm Thiếu Mẫn, thái giám Ngự Thiện Phòng trông thấy không hề khiến người ta bất ngờ, hiện thời nói hoàng quý phi bởi vì Hà Bích mà chết, từ đầu Lý Đạc không tin, Hạ Hầu Quyết hấn là nói với hấn, Thiếu Mẫn là tâm phúc của trầm, mà Thiếu Mẫn cùng Hà Bích quan

hệ thân mật, tiến tới suy luận hoàng quý phi chết là trầm bày ra, mục đích là làm cho bọn họ tự giết lẫn nhau." Giọng nói Hạ Hầu Hoan bình thản giống như đang thuật rõ thời tiết, từ đầu không có cảm giác sinh tử đang nguy cấp.

Hắn tưởng, có lẽ khi ngay từ đầu Hà Bích gánh tội thay, Hạ Hầu Quyết liền bắt đầu bày một ván này, chỉ là hắn bởi vì tức giận mà đã quên ứng biến, mới có thể đi bước này cho tới hôm nay.

Tiêu Cập Ngôn nghe vậy, lập tức nói: "Một khi đã như vậy là tốt rồi, chỉ cần giết nàng, có thể tự mình thanh minh, liền tính đáy lòng Lý Đạc còn nghi vấn, nhưng ít ra có thể kéo hắn về vài phần."

"Làm không được."

"Vậy thì giao cho vi thần."

"Trầm sẽ giết ngươi," Hạ Hầu Hoan từ từ giương mắt, đáy mắt có sát khí không chút nào che lấp.

"Hoàng thượng chẳng lẽ không rõ việc này quan hệ trọng đại? Dùng nhân tính mạng nàng có thể đoạt lại quyền to, lại cực kỳ đáng giá." Bất quá là một nữ nhân không rõ lai lịch, đáng giá hắn cùng với hắn phản bội?

Hạ Hầu Hoan chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, nhớ lại thư Tân Thiều Mẫn, nhớ lại ngày xưa Tiêu Cập Ngôn không bụng dạ nham hiểm như thế, mỗi khi thủ đoạn bản thân quá mức tàn ngược, Tiêu Cập Ngôn luôn kín đáo phê bình, chẳng bao lâu sau, hắn cũng thay đổi. Bởi vì ở bên trong hố nhuộm lớn này, vì sống sót, nhìn quen các loại thủ đoạn tàn ngược, tâm liền chết lặng vô cảm, chỉ cần có thể

đạt tới mục đích, hy sinh bao nhiêu mạng người cũng không tiếc, căm thù của bản thân như vậy cùng Hạ Hầu Quyết có gì khác nhau?

"Cập Ngôn, nếu người giết nàng, trăm cũng không sống được." Hạ Hầu Hoan không chút giấu diếm nói. "Trăm có thể không có nàng, nhưng nàng phải hảo hảo mà sống."

"Hoàng thượng... Cho dù Hoàng thượng không giết nàng, Lý Đạc cùng Hạ Hầu Quyết cũng sẽ không bỏ qua nàng."

Điểm này, Hạ Hầu Hoan tự nhiên hiểu được. "Cập Ngôn, trăm muốn nàng còn sống, mặc kệ là dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể để nàng thuận lợi xuất cung."

"Đoàn cấm vệ bao vây, nàng căn bản không ra được Ngọc Tuyên cung."

"Vậy thì đi ám đạo."

"Phía dưới Ngọc Tuyên cung không có ám đạo."

"Vậy thì nghĩ biện pháp, đưa nàng vào trong ám đạo." Hạ Hầu Hoan nghĩ kỹ, nhìn về phía Thành Hâm, kế hoạch trong lòng mơ hồ thành hình. Hắn đột nhiên mở miệng hỏi: "Thành Hâm, người có biết bánh nguyên tiêu nên làm gì không?"

"Hả?" Bánh nguyên tiêu và Thiều Mẫn rời đi có quan hệ gì?

Mê man, nửa mê nửa tỉnh, ý thức trôi giạt tại trong bóng đêm, Tân Thiều Mẫn thậm chí không thể xác định bản thân còn sống hay không.

"Thiếu Mẫn, tỉnh lại ăn một chút gì đi." Bên tai là tiếng nói trầm nhẹ quen thuộc, dụ dỗ khiến nàng chậm rãi vén lên lông mi dài, nhìn nam nhân mặc đồ thái giám trước mắt, tìm chút thời gian mới nhận ra là - -

"...Thành Hâm?"

"Ăn một chút gì đi." Hạ Hầu Hoan không làm sáng tỏ, cầm chén đặt ở trên giàn hoa, đỡ nàng ngồi dậy.

Tân Thiếu Mẫn liếc hẩn, ngấm nhìn bốn phía, phát hiện nơi này là Đông Noãn các, không khỏi hỏi: "Tại sao ta lại ở chỗ này? Ta... Hoàng thượng đâu? Hẩn có nặng lắm không? Hẩn..." Nàng vội hỏi sau đó đột nhiên dừng lại, sau một lúc lâu mới lại khàn giọng hỏi: "Hẩn không phải muốn giết ta sao?"

Nàng nghe được đối thoại của hẩn cùng Thành Hâm, Thành Hâm lên án hẩn hạ độc trong hương.

Hẩn khép lông mày. "Không đề cập tới việc này, ăn một chút gì rồi lại uống chút được." Hẩn bưng bát lên, múc một viên bánh trôi. "Xem, đây là bánh nguyên tiêu người muốn ăn đúng không?"

Tân Thiếu Mẫn suy yếu nhìn hẩn múc bánh nguyên tiêu, hỏi: "Ta không nói cho người... Ta chỉ nói với Hoàng thượng thôi."

"Uh, hẩn làm, ta nấu, ném thử, nếu không thể ăn, thì là vấn đề của hẩn." Hẩn đưa đến bên môi nàng, chờ nàng cắn xuống.

Tân Thiếu Mẫn không mở miệng, chẳng qua là tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn bánh nguyên tiêu. "Hẩn muốn giết ta, vì sao lại làm bánh nguyên tiêu? Có phải bên trong bánh nguyên tiêu có độc?"

Hắn mở miệng muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể nói: "Hắn nếu thật sự muốn giết người, cần gì phải cứu người?"

"Cho nên hắn tin tưởng ta, cho nên dẫn ta về Ngọc Tuyền cung?"

"Đúng." Hắn xem xét nàng, cũng không thấy trên mặt nàng có nửa điểm vui sướng, chỉ có thể ôn nhu dỗ nàng. "Ăn một miếng là tốt rồi, vốn không nên cho người ăn bánh nguyên tiêu, nhưng biết người muốn ăn, cho nên mới làm một chút, ăn một miếng đi."

Tân Thiếu Mẫn rốt cục mở miệng, cắn một ngụm, nước mắt nhỏ giọt ở trong bát.

"Ăn ngon không?"

"Rất mặn."

"Đại khái là ta làm sai gia vị rồi." Hắn múc miếng canh để nàng giảm bớt vị mặn. "Lần sau ta lại nấu ngọt một chút cho người nếm thử."

Nàng không có lên tiếng trả lời, một hồi lâu mở miệng, cũng là ngẩn người - - nàng không nhớ rõ bản thân muốn hỏi điều gì, thậm chí đầu cũng hoảng hốt đến kỳ lạ. Nàng rõ ràng vừa tỉnh lại, lại như là mấy ngày mấy đêm không ngủ, tinh thần hoàn toàn không thể tập trung, thậm chí cảnh tượng trước mắt đều trở nên mơ hồ. Hắn có phải đối nàng hạ... Cái gì đó? Suy nghĩ của nàng hoàn toàn trống rỗng.

"...Lý Đặc, đọc theo ta một lần, Thiếu Mẫn," Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, ở bên tai nàng nhẹ giọng lầm bầm. "Lý Đặc..."

Hai mắt mắt nàng vô thần, suy nghĩ mơ hồ, một hồi lâu mới nói:
"Lý Đạc..."

"Đúng, mặc kệ ta hỏi cái gì, người liền nói Lý Đạc."

"...Lý Đạc." Nàng giống như con vẹt, không ngừng lặp lại.

"Thực ngoan, nói một lần liền nhớ được." Hắn nỉ non, phủ hôn lên môi của nàng, mềm nhẹ mát, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hắn mới dừng lại.

"Hoàng thượng." Bên ngoài vang lên tiếng nói của Thành Hâm.

"Tiến vào."

Thành Hâm vào cửa trước tiên nhìn Tân Thiếu Mẫn, đoán rằng được hiệu đã phát tác. "Hạ Hầu Quyết đến đây, đang hỏi Bình An ở trước cửa Xuân Phúc đào cái hố kia có tác dụng gì." Đi đến bên cạnh hắn, đem long bào cùng mặt nạ giao cho hắn.

Hạ Hầu Hoan đứng dậy đổi đồ.

Thành Hâm tiến lên bắt mạch, xác định mê hồn dược phải chăng thoả đáng, tùy miệng hỏi: "Nàng vừa mới thật sự tin người là ta?"

"Ân." Trong nháy mắt nàng mở mắt, hắn thấy cặp mắt nàng từ kinh ngạc đến bình tĩnh, cự tuyệt tin tưởng hắn là Hạ Hầu Hoan.

Thành Hâm thở dài. "Người xác định phương pháp này thật sự có thể làm?"

"Đó là biện pháp duy nhất ta nghĩ đến được, đợi ta ôm Thiếu Mẫn đi ra ngoài, cấm vệ ngoài Ngọc Tuyên cung cũng rút lui, người liền thừa dịp này phủ đầu đến trong ám đạo, phải nhớ kỹ vị trí, không

nên đứng phía đối diện, còn có ám hiệu, hai dài một ngắn, biết không?" Quay đầu, hấn lại một lần giằng giải kế hoạch. "Sau đó Thái Đẩu sẽ chờ ở ngoài cung, động tác người nhất định phải nhất định phải mau, không thể chần chờ gì."

"Sau đó? Ta không cần hồi cung?"

Hạ Hầu Hoan cười cười, đưa tay vỗ về đầu của hấn. "Thành Hâm, người tự do rồi.."

"Có ý gì?" Mặt Thành Hâm trầm xuống hỏi.

"Người không phải luôn rất muốn rời khỏi hoàng cung? Thiếu Mẫn cũng vậy, một khi đã như vậy, liền quyết định như vậy. Tâm tình Hạ Hầu Hoan nhìn giống như vô cùng tốt, ôn nhu đem Tân Thiếu Mẫn bồng lên, hướng ra cửa.

Thành Hâm tiến lên vịn chặt đầu vai hấn. "Người thì sao?"

Hạ Hầu Hoan không khỏi bật cười. "Trẫm là nhất quốc chi quân, trừ bỏ nơi này, trẫm còn có thể đi đâu?"

"Nhưng mà - -" Hấn có cảm giác không tốt nói không nên lời, cảm thấy Hạ Hầu Hoan đang bày ra điều gì.

"Trẫm chính là muốn người tạm thời chiếu cố nàng, cũng không phải là muốn giao nàng cho người, người đừng tự mình đa tình."

Hạ Hầu Hoan hừ một tiếng, đi thẳng ra ngoài, từ xa liền nhìn thấy Hạ Hầu Quyết cùng Lý Đặc đâm đầu đi tới, thần sắc Hạ Hầu Hoan không thay đổi mà ngênh tiếp.

"Hoàng thượng đây là..." Hạ Hầu Quyết nhìn người trong lòng hấn.

"Hoàng thúc, đi thôi, trẫm lúc trước nghe Cổ Đôn hoàng tử nhắc tới, Cổ Đôn có một loại phương thức đặc biệt, cho các người mở mang tầm mắt."

Đi thôi, hấn đang ở đánh cuộc một lần, cho dù hấn tận tình đánh cuộc, thua cuộc, cùng lắm thì đời sau lại đấu một trận.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Bắt đầu mùa đông, sắc trời rất nhanh tối, sắp tới thời gian cầm đèn, chung quanh hố trước cửa Xuân Phúc, tụ tập không ít cung nhân đứng xì xào bàn tán, vừa thấy Hoàng thượng giá lâm, tất cả đều quỳ rạp trên đất, trong nháy mắt mọi thứ im lặng như tờ.

Hố không lớn, nhưng có thể dư dả chứa được hai ba người, chỉ thấy Hạ Hầu Hoan đi đến trước hố, trong ánh mắt không hiểu của mọi người, vút Tân Thiều Mẫn vào trong hố, từ đầu đến cuối đều mặc kệ nàng có bị thương hay không.

Thấy thế, cung nhân ở đây không khỏi hút khí, chỉ dám trao đổi ánh mắt, không dám lên tiếng nghị luận.

Hạ Hầu Quyết đứng ở một đầu khác của hố, khẽ xoa cằm, giống như đang suy nghĩ về hành động này của Hạ Hầu Hoan.

“Hoàng thượng, đây là- -” Lý Đạc lên tiếng hỏi.

Hạ Hầu Hoan phát phát tay, ý bảo hắn đừng lên tiếng, sau đó trầm giọng hỏi: “Thọ Cầu, là ai sai người hạ động ở Hoa Như điện?”

Tân Thiều Mẫn ngồi ở trong hố, vẻ mặt hoảng hốt trừng mắt phía trước. Nàng nghe thấy tiếng nói, nhưng nghe không rõ, nàng có thể nhìn, nhưng cũng không rõ lắm, như là hồn phách bị rút đi, thân thể bay bay trong không trung, nhìn có vẻ như không còn sức sống mà chỉ yên lặng ngồi im.

“Không nói?” Hạ Hầu Hoan khẽ cười một tiếng: “Người đâu, chôn nàng.”

Tất cả cấm vệ phía sau nhìn về phía Lý Đặc, vừa thấy Lý Đặc gật đầu, vài cấm vệ quân tiến lên, gát đất ở bên cạnh vào trong hố.

Nàng không cảm giác, mặc cho đất chôn, thẳng đến khi Hạ Hầu Hoan đề cao âm lượng, trầm giọng hỏi: “Trẫm hỏi lại ngươi một lần nữa, rốt cuộc là ai sai ngươi hạ độc ở Hoa Như điện?”

Nàng ngây ngốc, theo giọng nói nhìn lại, nàng vẫn thấy không rõ lắm, nghe không rõ hẳn đang nói cái gì, nhưng mà nàng lại mở miệng: “...Lý Đặc.”

Tuy giọng nói có chút hư nhược, nhưng bởi vì nơi này yên tĩnh không tiếng động, người ở gần miệng hố có thể nghe thấy rõ ràng.

Hạ Hầu Quyết nhú mày, đang muốn mở miệng, lại bị Hạ Hầu Hoan đoạt trước: “Nói vậy, sao có thể là Lý thượng thư! Trẫm hỏi lại ngươi lần nữa, rốt cuộc là ai?”

Khi hắn nói, liền đá bụi đất dưới chân, bụi đất tiến thẳng vào mặt nàng, khiến nàng không khỏi nhíu chặt mi, chưa kịp suy xét liền hô: “Lý Đặc!”

“Hoàng thượng, vi thần không biết hắn! Rõ ràng là có người muốn vu oan vi thần!” Lý Đặc vội vàng biện bạch cho mình.

“Lý thượng thư, dĩ nhiên là trẫm tìm tưởng ngươi, trước đó vài ngày tên Thái giám này được đưa từ Ngự thiện phòng đến hầu hạ trong Ngọc Tuyên cung, khi đó liền nghe thấy người ta nói nàng hay lui tới với cung nữ Hà Bích ở Ngọc Ninh cung, trẫm vốn lơ đãng, nhưng sau khi Hoàng quý phi chết, Hà Bích nhận tội, trẫm liền nghi

ngờ nàng, đoán nàng lại nhân cơ hội hạ độc ở Hoa Như điện, vì trăm muốn hỏi người sau màn, nên đã để Ngự y toàn lực cứu chữa cho nàng, ai biết gan nàng lại lớn như thế, còn nghĩ muốn vu oan cho Lý thượng thư mà trăm tín nhiệm nhất, quả thật là quá ngu xuẩn.”

Hạ Hầu Hoan không nhanh không chậm nói, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Tân Thiếu Mẫn, trong lòng Lý Đặc không khỏi run lên. Sát khi này là thật, chẳng lẽ lời Hoàng thượng nói là thật? Tuy rằng Hạ Hầu Quyết khó hiểu, Hoàng thượng rất tin tiểu thái giám này, thậm chí hại chết Hoàng quý phi, lại xếp một cơ sở ngầm khác gán tội ở Ngọc Ninh cung, ai có thể vì một tiểu thái giám hại chết chết con nối dõi của mình... Bây giờ nghĩ lại, lời nói của Hoàng thượng gần như có thể tin.

“Lý thượng thư, nhìn tính hình này sợ là không hỏi ra lý do rồi.” Mặt Hạ Hầu Hoan không biểu cảm, trầm giọng nói: “Người đâu, chôn nàng.”

Cầm vệ nghe vậy, tốc độ vùi lấp nhanh hơn, đất rơi xuống rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến ngực Tân Thiếu Mẫn, Hạ Hầu Hoan không chớp mắt, ánh mắt giống như nhìn thi thể.

Nhưng chỉ có hấn biết rõ, lòng hấn như đao cắt, hấn không muốn như vậy, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Phía dưới Ngọc Tuyên cung rất nhiều ám đạo, phần đông là cơ quan, nếu hấn nhớ không nhầm, ở dưới hố có một vách tường, chỉ cần đất đủ sức nặng, sau khi xây dựng đá lát, cơ quan sẽ lập tức được khởi động, làm nàng chôn ở trong đó rơi vào ám đạo.

Đó là cơ quan do Phụ hoàng làm, trong quá khứ chỉ thử qua một lần, hấn cũng ở đó, nhưng đã qua mười năm, hấn không xác định được cơ quan còn hoạt động hay không.

Nhưng chỉ có cách này mới có thể mang nàng xuất cung, bằng không để nàng ở lại trong cung, chỉ có một đường chết.

Đất chôn nhanh một chút, nhanh một chút! Chỉ cần sai lầm một chút, kế này của hấn sẽ là tự mình chôn vùi sinh mệnh của nàng... Hấn không muốn mình rơi vào kết cục đó, hấn chỉ muốn nàng sống.

Thấy hai mắt nàng nhắm lẹ, Hạ Hầu Hoan giống như bị người hung hăng bóp chặt, bởi vì sợ bệnh tình của nàng nặng thêm, cho nên chỉ hạ một ít mê dược, lúc này nàng... đã tỉnh sao? Nàng hận hấn sao? Oán hấn sao?

Nàng sắp bị chôn dưới đất, bưng tỉnh nhìn hấn tự tay mai táng, cho dù biết rõ là giả, là tiền đặt cược, hấn vẫn sợ hãi sẽ trở thành thật, lại không thể để bất kỳ người nào nhìn thấy vẻ sợ hãi của hấn.

Mắt thấy đất đã đến cổ nàng, hấn liền đi lên trước một bước, gần như đồng thời, hấn phát biết ánh mắt của Lý Đạc và Hạ Hầu Quyết luôn buộc chặt trên người, vì thế, hấn càng đi về phía trước, nâng tay cản trở hành động của cấm vệ, ngay tại ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, bức bách bản thân vô tình nói: “Nhớ lát đá lại, tuyệt đối không để lại một khe hở.”

Trong nháy mắt đó, hấn thấy nàng, nghe thấy trái tim phát ra tiếng vỡ vụn.

Hấn không chớp mắt, thấy đất chôn vùi nàng, cấm vệ lập tức phủ đá lát lên, bụi đất tung bay, hấn cắn chặt hàm dưới, mở miệng nói:

“Lý thượng thư.”

“Thần ở đây.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, để Đô Sát viện và Hình bộ tra xét việc này, tìm người hạ độc sau màn, trẫm thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

Lý Đạc thấy khuôn mặt lãnh khốc của hần, ngay cả nghi ngờ lúc trước, giờ này cũng tan thành mây khói.

“Thần tuân chỉ.”

“Hồi cung.” Hần không quay đầu lại nói, không thể bắt luận kẻ nào nhìn thấu kích động của hần.

Chúc Bình An lập tức hô lớn: “Hoàng thượng hồi Ngọc Tuyền cung!”

Từng bước trở lại Ngọc Tuyền cung, Hạ Hầu Hoan bước vào trong tấm điện, run run ngồi ở trên nhuyến tháp.

Cả người hần lạnh như băng, giống như Tân Thiệu Mẫn đang rưng rưng trước mặt nhìn thẳng hần, hần dùng lực nhắm chặt mắt, không để bản thân suy nghĩ nhiều, ý muốn làm cho mình bình tĩnh, nhưng tâm của hần như mất đi khống chế, không ngừng co rúm, đau đến mức hần không có biện pháp bình tĩnh.

Bất an trong người không ngừng lan tràn, khiến hần phải phát ra tiếng.

“Bình An.” Hần khàn giọng hỏi.

“Nô tài ở đây.” Ngoài điện, Chúc Bình An vội vàng chạy đến bên cạnh hắn.

“Người nghĩ Hạ Hầu Quyết có thể nhìn ra manh mối không?”

“Sẽ không, Hoàng thượng làm việc không có sơ hở, hắn không có khả năng nhìn thấu.” Kế hoạch này cực kỳ nguy hiểm, hắn nhìn thấy trong lòng không khỏi run sợ, nếu không phải đã sớm nghe Hoàng thượng nói qua kế hoạch, hắn thật sự cho rằng Hoàng thượng muốn lấy mạng của Thiệu Mẫn.

“Trẫm nói... Hắn có thể nhìn thấu trẫm không?”

“Sẽ không, ngay cả nô tài cũng chưa nhìn thấu.”

“Như vậy, Thiệu Mẫn nhất định cũng tin trẫm tuyệt tình.”

Chúc Bình An há mồm vài lần, nhưng vẫn ngậm miệng lại, nhìn về phía giàn hoa, vội vàng mang bánh nguyên tiêu tới.

“Hoàng thượng chưa ăn gì, ăn chút bánh nguyên tiêu đi.” Bánh nguyên tiêu là Hoàng thượng tự tay làm tự tay nấu, vừa rồi múc hai chén, vốn nên cùng chia sẻ với Thiệu Mẫn, nhưng lúc này lại tự mình hưởng thụ.

Hạ Hầu Hoan cúi đầu tiếp nhận, lại không dùng, chỉ khàn giọng hỏi: “Thái Đẩu hỏi báo chưa?”

Chúc Bình An đang muốn trả lời, mắt thấy Thái Đẩu đang vội vàng tiến vào.

“Ty chúc gặp qua Hoàng thượng.” Khuôn mặt Thái Đẩu đầy mệt mỏi quỳ một gối xuống.

“Thế nào?” Hấn hỏi rất nhỏ, tay nắm ở tay vin ghế đã nổi gân xanh.

“Mọi thứ đều như Hoàng thượng sở liệu.”

Hạ Hầu Hoan nhìn thẳng vào hấn, một lúc lâu sau mới cười nói: “Tốt lắm, người vất vả, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Ty chúc tuân chỉ.” Thái Đầu cười cười rời đi.

“Đã nói Hoàng thượng là thần cơ diệu toán, cơ quan như vậy, dĩ nhiên Hoàng thượng có thể tính ra.” Chúc Bình An thở phào một hơi, thấy hấn múc bánh tiêu nhấm nháp, cuối cùng cũng yên lòng: “Bởi vậy, đợi đến khi Hoàng thượng xử lý xong mọi chuyện trong cung, là lại có thể nghênh đón Thiếu Mẫn trở về.”

Hạ Hầu Hoan nhìn bánh nguyên tiêu trong chén, một lúc lâu sau nói: “Bình An, trăm muốn nghĩ chiều.”

“...Nghĩ chiều?”

“Đúng, trăm muốn an bày đường lui trước cho nàng.”

“Nô tài lập tức đi chuẩn bị.” Chúc Bình An lập tức mài mực thay hấn, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, liền quay đầu lại, đã thấy hấn nâng bát nguyên tiêu ngẩn người: “Hoàng thượng, nguyên tiêu này sao vậy?”

Hạ Hầu Hoan nhắm mắt, một giọt lệ rơi xuống, giọng khàn khàn nói: “... Rất mặn.” Hấn nói mặn theo lời Thiếu Mẫn. Hấn rõ ràng làm theo lời Thiếu Mẫn nói, nhân bánh bỏ thêm đường, vì sao hấn lại thấy chắt như vậy?

“Hoàng thượng, chỉ cần trừ bỏ Nhiếp chính vương, ngày sau có thể đoàn tụ rồi.” Chúc Bình An sao có thể không biết hấn nghĩ gì, cười trừ an ủi.

Hạ Hầu Hoan liếc nhìn hấn, tươi cười nháy mắt lại biến thành nước mắt: “Trẫm... không nắm chắc.”

“Hoàng thượng?” Chúc Bình An không hiểu, không phải mọi thứ đều được an bày thỏa đáng sao, chẳng những đưa Thiệu Mẫn xuất cung, lại khiến Lý thượng thư hết nghi ngờ sao? Như thế nào lại không nắm chắc.

Hạ Hầu Hoan không nói, tiếp tục nhám nháp bánh nguyên tiêu. Thiệu Mẫn nói nguyên tiêu đại biểu cho đoàn viên, nhưng hấn lại không biết hấn còn có được một ngày sum vầy cùng nàng hay không, chính là bởi vì khó dò, cho nên mới dùng cách nguy hiểm để nàng xuất cung, bởi vì sợ thay đổi cho nên hấn mới muốn nghĩ chiều.

Nếu như bọn họ không thể gặp lại, hấn cũng muốn dùng một đạo thánh chỉ để bảo vệ nàng, đây là việc cuối cùng hấn có thể làm thay nàng. Hận hấn cũng được, oán hấn cũng thế, chỉ vì hấn quá yêu nàng, quá luyến tiếc nàng...

Trong bóng đêm, tiếng chém giết càng to.

“Hộ giá!” Chúc Bình An liều mạng hô to, lôi kéo Hạ hầu Hoan trốn lên lầu hai Ngọc Tuyền cung.

Sau điện, trường kiếm trong tay Thái Đầu không ngừng phát ánh sáng lạnh, tới gần liền giết không tha, một đường che chở cho Hạ Hầu Hoan rút lui.

Nhưng mà, lâu hai còn rất xa, mà Ngọc Tuyền cung đã sớm bị bao vây, hai bên nhân mã không ngừng chém giết, lại không phân rõ ai là địch, ai là bạn.

“Đi sang bên kia!” Thái Đấu xác định phía đông Ngọc Tuyền cung có ít người, liền hét to để Bình An đi về phía đông.

Đao kiếm vô tình, Chúc Bình An kinh sợ không thôi, nhưng không cho phép mình đi ở phía trước, ngược lại đi phía sau, chẳng sợ lấy thân thể ngăn cản, có thể kéo dài một khắc thì kéo dài một khắc, chỉ cần Hạ Hầu Hoan có thể chạy, nhưng mà, số lượng binh lính phía đông chợt tăng lên, công phu của Thái Đấu rất cao nhưng cũng không có biện pháp ngăn cản, chỉ thấy hắn liên tiếp lùi lại, trên người đã sớm có vài vết thương, máu tươi đầm đìa.

Nhưng, mọi người như giết đỏ cả mắt, phải lấy đầu Hạ Hầu Hoan, trường kiếm lướt qua Thái Đấu lại xẹt qua Chúc Bình An, đâm về phía Hạ Hầu Hoan - -

“Không - -”

Tân Thiệu Mẫn kinh hãi thét chói tai một tiếng, mở mắt, nhìn sương phòng xa lạ, trừng mắt lớn nhìn bốn phía, vừa khéo có người đẩy cửa phòng ra, nàng đề phòng co rúm người lại, nhìn thấy người tới, mới lấy lại tiếng nói: “Thành Hâm?”

“Ừ.” Thành Hâm bước đến bên giường, nhìn sắc mặt của nàng: “Sao vậy?”

“Ta...” Nàng cầm lấy vạt áo, tim còn đang đập mạnh, như muốn thoát khỏi lồng ngực, nàng biết đó chỉ là cơn ác mộng, nhưng mộng rất chân thật, chân thật đến mức nàng vẫn còn run.

“Gặp ác mộng?”

“Ừ...” Nàng gạt đầu, như nghĩ đến cái gì đó: “Đây là đâu?” Nàng chưa thấy qua phòng này, không phải Đông Noãn các, cũng không phải tấm điện của Hạ Hầu Hoan.

“Nơi này thủy viện của phủ Thủ Phụ.” Thành Hâm nói xong, lông mày không tự giác nhướn lên.

“Vì sao ta lại ở đây? Mà người sao lại có thể...” Nàng liếc nhìn hắn, lại cảm thấy sắc mặt của hắn tái nhợt, tay không ngừng đặt ở bên hông: “Người làm sao vậy, trên người bị thương sao?”

“Không.” Hắn lắc đầu, như suy nghĩ điều gì đó, sau đó phát hiện nàng nhìn chằm chằm mình, lập tức cười nói: “Chúng ta đã xuất cung, chờ độc trên người người được giải trừ, chúng ta lại hồi cung.”

Tân Thiệu Mẫn vỗ trán, cúi đầu nhớ lại, đột nhiên nhớ đến khuôn mặt vô tình của Hạ Hầu Hoan, nàng không khỏi trợn mắt: “Hắn muốn giết ta, vì sao ta còn phải trở về?” Hắn liên tiếp muốn đưa nàng vào chỗ chết, thậm trí còn muốn chôn sống nàng!

“Nếu hắn thật sự muốn giết người, bây giờ người còn ở chỗ này sao?”

“Vậy hắn không tính giết ta, vì sao...” Nàng không thể lý giải, nàng đã bị làm cho hồ đồ, thậm chí nàng còn không biết rõ đâu mới là gương mặt chân thật của hắn.

Thành Hâm thở dài, nói giản lược qua chân tướng: “Hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng hắn thật sự bị buộc đến đường cùng, bằng không làm sao hắn có thể thương tổn người?”

Tân Thiểu Mẫn ngây ngốc nhìn Thành Hâm, tiêu hóa chuyện phát sinh nhiều ngày qua: “Cho nên hắn không muốn giết ta?”

“Đương nhiên, hắn còn nấu riềng bánh nguyên tiêu cho người ăn, không phải sao?”

“Hắn giả trang thành người?” Khi đó, nàng cảm thấy hắn là Hạ Hầu Hoan, nhưng lại cho rằng Hạ Hầu Hoan không có khả năng dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn nàng, cho nên nhận định đó là Thành Hâm.

“Người không thấy.” Hắn trêu ghẹo nói: “Bởi vì hắn là một con hát, nếu không thể diễn, làm sao dấu diếm được con cáo già Hạ Hầu Quyết?”

“Cho nên ta trách nhầm hắn...” Nàng ấp úng nói. Thì ra, Hà Bích nhận tội là mưu kế của Hạ Hầu Quyết, muốn nàng hạ độc, nói toạc ra là vì muốn làm cho những quan viên khác nghi ngờ Hạ Hầu Hoan, nhưng nàng lại cho là đúng phải bảo vệ hắn, đầu óc loại này của nàng, vốn không thể sống sót trong cung.

“Cũng cần phải cho hắn thử một chút cảm giác đứng đầu, hiện tại người chỉ cần chú ý dưỡng thương tốt là được, còn lại không cần thiết nghĩ nhiều.” Hắn đỡ nàng nằm xuống, lại bị nàng giữ tay lại: “Thiểu Mẫn?”

“Có phải trong cung đã xảy ra chuyện gì không?” Nàng hỏi rất khẽ, giống như sợ nói to, ác mộng sẽ trở thành hiện thật.

“Sao vậy?”

“Nếu trong cung vô sự, đại ca sẽ không đưa ta xuất cung.” Hơn nữa cơn ác mộng vừa nãy rất chân thực, thật đến nỗi như đang phát

sinh, khiến lòng nàng đến giờ vẫn còn run sợ.

“Không phải ta nói, loại tình trạng này, Hạ Hầu Quyết sẽ bức Hoàng thượng giao người ra, nên hấn mới có thể ra hạ sách này.”

“Không đúng, nếu đại ca không nghi ngờ ta, hấn thật sự tin tưởng ta, với tính tình của hấn, hấn thà rằng mang ta theo bên người cũng sẽ không thả ta xuất cung, nhất định là có nguyên nhân khác khiến hấn không làm vậy không được, Thành Hâm, người nghĩ lại xem, có phải đã bỏ qua điểm đáng ngờ nào không?”

Thành Hâm nghe vậy, thất lưng không hiểu sao đau khiến hấn mím môi không nói. Chẳng lẽ nói ngay cả hấn (Thành Hâm) cũng bị lừa?

“Thành Hâm, chỉ có trong cung còn xảy ra chuyện gì, hấn không nắm chắc sẽ bảo hộ được ta, mới có thể thả ta đi.”

“Thiếu Mẫn, người không cần dọa bản thân mình, có thể...” Nói chưa xong, ngực đau đớn khiến hấn không nói lên lời, chỉ có thể nắm chặt ngực.

“Thành Hâm? Có phải người trúng độc không?” Nàng vội vàng đỡ hấn, lại phát giác cả người hấn lạnh đến đáng sợ, lập tức nắm chần trên giường bao lấy hấn: “Nơi này không có đại phu? Thành Hâm, người chờ một chút, ta đi tìm đại phu.”

“Không cần, nơi này chỉ có hai ta.” Hấn bắt lấy tay nàng, chỉ sợ nàng ra cửa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao Tiêu Cập Ngôn hận nàng thấu xương: “Ta chỉ có chút không thoải mái, một chút sẽ tốt thôi.”

“Nhưng mà...” Nàng lo lắng nhìn hấn.

“Ta không sao.” Hắc miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng trong lòng lại ầm ầm lộ ra bất an, miễn cưỡng đứng dậy bụng được đến cho nàng.

“Đây là thuốc ta nấu, người uống trước đi rồi nói.”

“Ừ.”

“Kế tiếp, đó là nghỉ ngơi, mặc kệ có chuyện gì, dù sao cũng phải dưỡng đủ tinh thần ứng phó mới được.” Hắc khuyên nàng cũng khuyên chính mình.

Nhớ tới trước khi đi Hạ Hầu Hoan xoa đầu hắn, đó là cử chỉ hắn chưa bao giờ làm, đủ loại dị thường làm cho người ta bất an... Nếu hắn thật sự có can đảm lừa mình, hắn cũng sẽ nguyên rửa hắn (Hạ Hầu Hoan)!

Trong Thủy viện, bọn họ đợi một ngày một đêm, lại hỏi hạ nhân trong phủ Thủ Phụ, đều nói Tiêu Cập Ngôn ở trong cung chưa về, điều này lộ ra gì đó không tầm thường.

Nhưng mà, thân phận đặc thù của hai người cũng không thể ra ngoài tìm hiểu tin tức, chỉ có thể kiên nhẫn đợi từ ban ngày đến ban đêm, thẳng đến canh hai - -

“Tiêu đại nhân, tình hình trong cung thế nào?” Vừa thấy Tiêu Cập Ngôn, Thành Hâm liền mở miệng hỏi trước, lại nhìn thấy máu nhiễm trên vạt áo quan của Tiêu Cập Ngôn, không khỏi rung mình.

Tân Thiệu Mẫn nhìn theo ánh mắt của Thành Hâm, bỗng dưng trừng to mắt, chờ câu trả lời.

Tiêu Cập Ngôn mệt mỏi ngồi xuống nhuễn tháp: “Tạm thời trong cung không có chuyện gì.” Hắc không nói quá trình mà trực tiếp báo kết quả.

“Hoàng thượng đâu?” Tân Thiệu Mẫn vội vàng hỏi.

Tiêu Cập Ngôn lạnh lùng liếc nàng một cái nói: “Nếu không tại ngươi, hôm nay trong cung sẽ không xảy ra việc này!”

“Ta...” Tân Thiệu Mẫn nghẹn lời.

“Tiêu đại nhân, rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì?” Thành Hâm không để Tiêu Cập Ngôn chỉ trích nàng, liền truy vấn nói.

"Nếu Hoàng thượng chịu nghe lời ta giết nàng, hôm nay cũng sẽ không xảy ra chuyện này." Nghĩ đến những chuyện nguy hiểm gần đây, lưng Tiêu Cập Ngôn lại toát ra mồ hôi lạnh: "Buổi tối hôm qua, tả quân trấn thủ Sùng Dương đột nhiên tập kích hoàng cung, xông thẳng vào Ngọc Tuyền cung, một trận hỗn loạn xảy ra, Thái Đấu và Chúc công công che chở cho Hoàng thượng rút lui, nhưng chỉ có ba người làm sai lại vạ tả quân, Thái Đấu trúng vài đao, Chúc công công chổng chất vết thương, cuối cùng khi Hoàng thượng trúng hai kiếm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Đặc thống lĩnh cấm vệ quân đến hộ giá, mới đưa được Hoàng thượng từ trước quỷ môn quan trở về."

Tân Thiệu Mẫn nghe được cả người phát run, bởi vì giống y hệt cảnh tượng trong giấc mơ của nàng.

"Bây giờ sao? Hoàng thượng thế nào?" Thành Hâm vội hỏi.

"Sau khi Lý Đặc mang binh bắt quân tạo phản, mặc dù Hoàng thượng bị thương, nhưng vẫn chủ trì đại cục, lấy tội mưu phản để

bắt Đô đốc tả quân, sau đó lại sai người thông tri cho Hạ Hầu Quyết, vì đề phòng tạo phản, muốn thu nắm giữ binh quyền, lệnh cho Hạ Hầu Quyết nhanh chóng giao ra binh phù."

Thành Hâm suy nghĩ hỏi: "Hạ Hầu Quyết đồng ý không?"

"Hắn không đồng ý sẽ bị coi là mưu phản, Hoàng thượng có thể trực tiếp bắt hắn, cho nên hắn nói, khi lâm triều sẽ giao ra binh phù, giao ở trên đại điện."

"Vậy sao?" Thành Hâm không tin, nhưng càng quan tâm đến chuyện khác: "Thương thế của Hoàng thượng có nghiêm trọng không?"

"Hắn tỉnh lại rồi, khí sắc rất kém, một thân long bào đều bị máu thấm ướt, có thể tốt sao?" Tiêu Cập Ngôn xoa mi tâm, vẻ mặt tràn đầy lo lắng và mệt mỏi, nhưng thoáng nhìn qua Tân Thiệu Mẫn, không khỏi tức giận: "Lúc trước ta muốn Hoàng thượng chú ý nhiều hơn chuyện Hạ Hầu Quyết không bảo vệ Bàng Duệ, nhưng khi đó Hoàng thượng chỉ nhớ đến cuộc sống phóng túng với các người ở Ngọc Tuyền cung, đã quên tính điều quân biên phòng trở về, Hạ Hầu Quyết có thể kích động tướng quân dưới trướng Bàng Duệ, nếu lúc đó Hoàng thượng nguyện ý nghe lời ta, hôm nay có thể loạn thành ra như vậy sao?"

Tân Thiệu Mẫn nghe vậy, không cách nào phản bác. Cho dù nàng ở thời không khác hoặc những ngày nàng ở trong cung đều quá thái bình, nào biết một khi đấu tranh bùng nổ, sẽ đáng sợ như vậy.

Nàng không có cảm giác rốt cuộc tình cảnh của hắn nguy hiểm như thế vậy, đúng là mạng treo lơ lửng, nàng muốn hắn hạ thủ lưu

tình, nhưng người khác sẽ không hạ thủ lưu tình với hấn, nếu hấn không phản kích toàn lực, kết cục chính là như thế...

Thành Hâm liếc nàng một cái, trầm giọng nói: “Việc đã đến nước này, tất cả cũng nên kết thúc, cần gì phải trách cứ Thiếu Mẫn?”

“Là ai nói với ngươi là tất cả đã kết thúc rồi, không phải ngươi sẽ khờ dại cho rằng Hạ Hầu Quyết sẽ giao binh phù vô điều kiện chứ!” Tiêu Cập Ngôn hừ cười: “Hấn ta có thể kích động tả quân tập kích hoàng cung vào đêm thì có chuyện gì không làm được? Theo thám tử hồi báo, trung quân canh giữ ở thành Từ Dương đã bắt đầu di chuyển tới Hoàng thành từ ba ngày trước, ngày đêm hành quân... sợ là chưa tới canh bốn có thể đập phá Hoàng thành rồi!”

“Tất cả những điều này hoàng thượng đã biết từ đầu rồi sao?” Thành Hâm như nghĩ thông suốt điều gì, đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên! Hoàng thượng thần cơ diệu toán, mới có thể hóa hiểm thành không, nhưng hết lần này tới lần khác nàng ta lại xuất hiện!” Tiêu Cập Ngôn tức giận trừng mắt nhìn Tân Thiếu Mẫn, như muốn nuốt nàng vào trong bụng vậy.

“Ngươi...” Thành Hâm đột nhiên buồn bực hừ một tiếng, đè chặt bên hông, chỗ đó đau như có vạn con kiến chui vào cắn, chạy thẳng vào sâu bên trong, hấn cúi đầu nghĩ, nhin đau mà nói: “Ta muốn hỏi cung hỏi hoàng thượng.”

“Ngươi trở về thì có ích lợi gì?”

“Điều này không chọc ngươi lo, Thiếu Mẫn cũng được tạm thời dưỡng bệnh ở đây, tốt nhất ngươi nên coi trọng Thiếu Mẫn, nếu không hoàng thượng tìm ngươi đòi người thì ta cũng không giúp

người được đâu.” Đề phòng Tiêu Cập Ngôn mất lý trí, Thành Hâm quẳng lời này trước, quay đầu nói với Thiếu Mẫn: “Người đợi ở đây, ta đi rồi sẽ về.”

“Ta cũng đi!” Đề nàng nhìn thấy hấn, xác định hấn còn mạnh khỏe, nếu trung quân thật sự đang tấn công vào trong cung thì nàng sẽ không bỏ mặc hấn.

“Người về không giúp được gì, ta hiểu y thuật, còn giúp được chút ít, người ở đây tĩnh dưỡng, đừng có chạy loạn, đỡ lại sai lầm gì đó.”

Tân Thiếu Mẫn nghe vậy, chỉ có thể nói: “Người đi đường cẩn thận.” Mặc dù Thành Hâm nói rất khách khí, nhưng nàng biết không thể kéo chân sau của Hạ Hầu Hoan, tạo thêm phiền toái cho hấn.

Thành Hâm đáp lời, đứng dậy nhìn Tiêu Cập Ngôn cảnh cáo rồi mới bước nhanh rười đi.

Tân Thiếu Mẫn cúi đầu, nghĩ xem có cách gì để ngăn cản đại quân sắp tới hay không, bên tai lại vang lên tiếng Tiêu Cập Ngôn cười mỉa.

“Đừng có giả vờ, nếu không phải tại người thì sao chuyện tại huyên nào như thế chứ?”

Trái tim Tân Thiếu Mẫn đau đớn, nằm mơ nàng cũng không ngờ mình sẽ trở thành chướng ngại vật của hấn... Một suy nghĩ lóe qua, nàng ngẩng đầu hỏi: “Đại nhân, ta nhớ Hoàng thành không cấm đi lại ban đêm, đúng không?” Lúc trước nàng xuất cung đã phát giác trong thành vô cùng náo nhiệt, mặc dù kém hiện đại, nhưng so với hoàng cung đã là náo loạn rồi.

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Trung quân muốn vào hoàng thành, tướng lĩnh thủ thành không thả vào không được, nhưng Hoàng thành không cấm đi lại ban đêm, nếu thả ra tin tức, canh bốn Nhiếp Chính Vương muốn chuyển giao chính quyền, chuyện lớn như thế, giống như hoàng thượng chính thức đăng cơ, đương nhiên là dân chúng sẽ chúc mừng, nếu như dân chúng vui vẻ trên đường phố thì trung quân không thể nào bước vào trong thành được.

Tiêu Cập Ngôn ngăn ra, lập tức mắng: “Ý người là muốn dân chúng trở thành người ngăn cản, chẳng lẽ không sợ trung quân bước qua thì thể dân chúng đi vào hoàng cung sao?”

“Nếu như dân chúng toàn thành đều lên phố vui vẻ thì ta không tin binh mã trung quân có can đảm bước qua bọn họ!” Vào thời kỳ đặc biệt thì có phương pháp đặc biệt, điều quan trọng nhất trước mắt là phải ngăn binh mã trung quân.

“Bây giờ đã là canh hai, người làm thế nào để canh bốn toàn bộ dân chúng đều ra đường?”

“Phái cung nhân trong nội cung khuê chiêng gõ trống trên đường, nói hoàng thượng có niềm vui, chính quyền được dời, hôm nay người người đều có thể vui đùa trên đường, đều có thể ghi nợ với chủ quản, cuối tháng vào cung thỉnh khoản, nhưng chỉ tính từ canh ba đến canh năm hôm nay.” Nàng nói vừa nhanh vừa vội, hai mắt sáng lên: “Từ đó, người trong cung có thể tránh hoa, thứ hai, dân chúng nghe thấy sẽ ra phố, sóng người chật ních các đường cái, ta xem trung quân bước vào hoàng cung thế nào!”

Tiêu Cập Ngôn nghe nói vậy thì ngăn người trừng mắt nhìn nàng, cách này nghe như vớ vẩn nhưng lại không phải không được.

“Đại nhân, thử xem đi, là ngựa chết thì trước mắt chọn ngựa sống, cứu hoàng thượng là quan trọng nhất.”

“Như vậy chỉ có thể ngăn cản nhất thời, vào cung có có Hạ Hầu Quyết...” Hấn ngừng tạm, trong lòng có kế, trầm giọng nói: “Người muốn cứu Hoàng thượng không?”

“Đương nhiên!”

“Vậy thì chứng minh cho ta xem đi.” Loại bỏ Hạ Hầu Quyết mới là căn bản, cho dù đến lúc đó Trung quân vào hoàng cung thì Hạ Hầu Quyết đã chết, trung quân há có thể không nghe theo lệnh binh phù trong tay hoàng thượng.

Thành Hâm quen cửa quen ngõ đi tới, thầm nghĩ, ra khỏi cung Ngọc Tuyền, khắp nơi đều có cấm vệ tuần tra, hấn cẩn thận tránh đi, leo tường vào trong nội cung Ngọc Tuyền, trong tầm điện không có bóng dáng ai, hấn đi vào buồng sưởi ——

“Ai?!” Vừa dứt lời, trường tiếp lóe lên cản trước mặt hấn/

“Thái Đầu, là ta.”

“Thành Hâm...” Thái Đầu thu kiếm, thân hình cao lớn ỷ cạnh tường: “Làm sao ngươi lại chạy về cung rồi?”

“Thương thế của ngươi có nặng lắm không, hoàng thượng đâu?” Hấn đi nhanh lên trước, thoáng xem quan khăn vải băng trên người hấn.

“Ta khỏe như bò, chọc thêm vài đao cũng vẫn đứng vững được.” Thái Đẩu xám mặt nói, cố giữ vững tinh thần dẫn hấn vào trong: “Hoàng thượng đang ở Thanh Tâm các, trên người hoàng thượng trúng hai kiếm, trên kiếm đó có độc, ngự y đã xem qua rồi.”

Thành Hâm cau mày, đi theo hấn vào Thanh Tâm các, chỉ thấy Hạ Hầu Haon y vào cột giường nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt tái xanh, môi bầm tím, Thành Hâm lập tức bước lên bắt mạch cho hấn.

Gần như đồng thời, Hạ Hầu Hoan mở mắt, ngẩn người, thấp giọng mắng: “Ai cho người hồi cung hả?!”

“Huynh câm miệng, âm ỹ muốn chết!” Thành Hâm không chút suy nghĩ mắng, tinh tâm bắt mạch. Mạch tượng của hấn yếu mà mỏng, nhanh lại yếu, đây là dấu hiệu của mất máu và trúng độc.”

“Thiếu Mẫn đâu?” Hạ Hầu Hoan cũng không tức giận, cười hỏi.

“Có ta ở đây, thì nàng có thể gặp chuyện gì?!” Hấn hừ một tiếng: “Cứu mệnh hoàn đã ăn chưa?”

“Ăn rồi, Bình Anh vẫn luôn bảo vệ ta, thấy ta không đúng thì hấn đã nhét cứu mệnh hoàn vào trong miệng ta, bản thân hấn còn chông chênh vết thương nhưng vẫn chạy đến phòng bếp nấu thuốc cho ta.” Hấn dù cười nhưng vẻ mặt rất mệt mỏi.

Thành Hâm trầm mặc không nói. Đã ăn cứu mệnh hoàn mà mạch tượng vẫn bất ổn như thế, Lại nhìn bên eo của hấn, kéo ra y phục đã thay đổi, nhìn thấy dưới lớp băng bó còn khăn vải, mơ hồ chảy ra máu đen.

“Đừng lo lắng, người cũng biết ta thường ăn độc, là để cơ thể ta có thể kháng độc.” Hạ Hầu Hoan lơ đãng, hỏi như đang nói chuyện

nhà: “Người về nhà một chuyến chưa? Người nhà còn ở đây không?”

Thành Hâm hơi cau trướng mắt nhìn hấn, tức giận vì đến giờ nào rồi hấn còn thoải mái trò chuyện: “Đợi tí nữa người đi vào con đường bí mật đến phủ thủ phủ, ta ở đây.”

“Có phải giận vì ban đầu ta dẫn người tiến cung, hại người và người nhà sinh ly tử biệt?” Hấn giống như không nghe thấy, cười nói.

Hốc mắt Thành Hâm đỏ lên, khàn khàn nói: “Nếu huynh muốn đệ rời đi thì mới là khiến đệ và người nhà chân chính sinh ly tử biệt... Huynh nghĩ rằng đệ không biết sao? Đại ca...”

“Thì ra đệ biết.” Hấn hơi kinh ngạc nói.

“Chúng ta rất giống nhau, không phải sao?” Có lẽ vì bọn họ là song sinh nên hấn có thể cảm nhận được dị trạng của Hạ Hầu Hoan, hấn ôm đầu vai Hạ Hầu Hoan nói: “Lúc nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có một cặp vợ chồng quần áo chỉnh tề tới bái phỏng cha ta, có lần nửa đêm ta rời giường đi vệ sinh thì gặp được, chỉ thấy nam nhân đó giống hệt ta, về sau lại gặp huynh, trong lòng ta càng sinh nghi, vì sao ta khác với đệ ta mà lại giống người ngoài?”

“Cho nên khi huynh đề nghị muốn ta đi với huynh, thì ta đến vì muốn giải tỏa nghi vấn, khi phụ hoàng người ngồi cạnh mép giường, im lặng không nói, khi đó ta đã biết, chỉ là ta không rõ vì sao bọn họ không quan tâm ta...”

“Không phải không muốn đệ, mà là phụ hoàng độc sủng mẫu phi, nhưng mẫu phi sinh ra cặp con trai song sinh, là điều cấm trong

vương triều, vì tránh họa mới đưa đệ xuất cung... Đây là điều ta truy vấn ra sau khi ta trông thấy mẫu phi ôm đệ khóc.” Hạ Hầu Hoan mệt mỏi kê mặt lên vai lẩn, giống như cặp song sinh dựa sát vào nhau khi chưa sinh ra.

“Ta đã từng hâm mộ đệ, có thể ở bên ngoài cung vô lo vô nghĩ, nhưng mà ta lại đưa đệ vào trong nội cung, cùng bị nhốt trong cung Ngọc Tuyền như ta.”

Hắn đã hối hận cỡ nào, nếu như ngày đó hắn đừng cao hứng dẫn đệ vào trong cung, ít nhất... Thành Hâm còn đang ở ngoài cung trải qua thời gian vô lo vô nghĩ, mà không phải bị nhốt trong hoàng cung vô ích mười năm.

Thành Hâm nghe đến đây thì hiểu được, tới nay huynh ấy ấy náy và nhường nhịn không chỉ vì hắn đã xả thân cứu giúp.

“Nếu đệ quả thật muốn đi thì không ai ăn được, là đệ tự nguyện ở lại chung họa phúc với huynh.” Hắn cam tâm tình nguyện trở thành cái bóng của huynh ấy, khi biết được huynh vì bảo vệ mấy cái mệnh còn sót lại trong Ngọc Tuyền cung mà ăn độc thì hắn đã trao tính mạng của mình vào trong tay huynh ấy. Chỉ là bây giờ hắn mới biết, thì là bọn họ hiểu được tư cách, địa vị của nhau, nhưng không nói cho đối phương biết, mà là dùng cách của mình để bảo vệ đối phương.

“Ta không muốn đệ đi theo ta, ta muốn đệ đi ngay lập tức, quay đầu về phủ thủ phụ chăm sóc Thiếu Mẫn cho tốt... Chỉ có nàng tốt thì ta mới tốt được.” Hạ Hầu Hoan kéo ra một chút khoảng cách, thúc giục hắn mau rời đi.

“Huynh đã bị thương, quay về phủ thủ phủ chữa thương, giao tất cả nội cung cho ta, ta là cái bóng của huynh, huynh quên rồi sao?” Hấn thay huynh ở trong cung, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì thì hoàng thượng chính quy vẫn còn ở ngoài cung.

Hạ Hầu Hoan cười cười, kéo hấn lại gần, dán vào mặt hấn: “Đệ là đệ của ta, là hi vọng của ta, đệ phải thay ta sống sót.”

“Huynh có ý gì?”

“Hãy nghe ta nói, trời vừa sáng là đại điển chuyển giao binh phù, đây là cơ hội cuối cùng của Hạ Hầu Quyết, tả quân trấn thủ thành Sung Dương đều bị điều ododnjg, như vậy trung quân ở thành Từ Dương nhất định sẽ đuổi vào kinh... Tổng binh mã trong kinh thành chỉ còn 8000, ta không biết ngăn cản không chống đỡ được, nhưng cho dù thế nào, Hạ Hầu Quyết không thể không chết.” Mục đích bây giờ của hấn không phải binh phù mà là giết Hạ Hầu Quyết. Đương nhiên Hạ Hầu Quyết cũng nghĩ như vậy, mục đích cuối cùng của Hạ Hầu Quyết là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ vào để đưa hấn vào chỗ chết, cho dù sau này bị người thóa mạ cũng được.

“Đại ca!”

“Thương thế của ta, có độc... mặc dù không chế được, nhưng ta không biết sẽ không chế được bao lâu.”

“Cho nên ta mới bảo huynh tới phủ thủ phủ!” Thành Hâm giận dữ nói.

Hạ Hầu Hoan bưng mặt hấn: “Nghe lời! Đệ nghe ta một lần được không?”

“Vì sao huynh không nghe ta?”

“Vì ta là đại ca, vì ta là hoàng thượng... Nếu như ta gặp bất trắc, ta muốn đệ phải chăm sóc thật tốt cho Thiếu Mẫn, cho người nhà nàng, cũng là thêm người nhà cho đệ, có hiểu không?”

“Được, đệ sẽ chăm sóc thật tốt cho nàng ta, hàng đêm đều yêu thương nàng như huynh đã ôm nàng.” Thành Hâm nhún vai, vẻ mặt không sao cả, lại như hấn sở liệu, nhìn thấy Hạ Hầu Hoan rối rắm: “Không phải hào phóng như vậy nếu huynh không muốn, muốn chăm sóc cho nàng thì huynh phải kiên cường sống sót, như mười năm qua chúng ta đã vượt qua, chỉ còn một ngày nữa mà?”

“Ta không nắm chắc...” Nếu như hấn nắm chắc thì làm sao lại cam tâm giao Thiếu Mẫn cho đệ?”

“Mặc kệ huynh có nắm chắc hay không thì cố chống đỡ, huynh nhất định phải kiên cường chống đỡ, phải sống sót. Đệ không muốn thấy Thiếu Mẫn khóc, đừng để Thiếu Mẫn phải khóc.” Cái đêm Hà Bích chết, nàng gào khóc như một đứa trẻ, hấn không muốn nghe tiếng khóc của nàng nữa.

Tim Hạ Hầu Hoan đập mạnh, nhìn hấn, cười nói: “Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng chống đỡ, nhưng đệ phải đồng ý với ta, lập tức trở về phủ thủ phụ, sau đó giao thứ này cho hấn, hấn xem sẽ biết phải xử lý thế nào.” Hấn rút phong thư trong ngực ra.

“Bên trong là cái gì?”

“Quân bố đồ, chi tiết về phòng thủ đô thành, phong tỏa từ cửa thành Bát Đại, về phân sử dụng binh lực còn lại thế nào... ta đã ghi chi tiết bên trong rồi, giao cho Cập Ngôn là được.”

“Huynh sẽ không gạt ta chứ?” Hấn nắm phong thư, bên trong dường như chứa tờ giấy rất mềm,

“Lừa để làm gì? Nghe nói để muốn ôm Thiếu Mẫn, ta có cả sức muốn giết để đấy.”

Thành Hâm run run: “Sớm biết dùng tốt thế thì ta đã nói trước rồi.”

“Được rồi, mau đi đi, đừng để bị phát hiện.

“Yên tâm đi, chuyện nhỏ đi.” Thành Hâm đi vào bước, không biết nghĩ gì lại quay đầu lại: “Huynh sẽ không gạt ta chứ?”

“Không.”

Sau khi lấy được cam đoan, Thành Hâm yên tâm rời đi, nhưng một lúc sau, Hạ Hầu Hoan nhẹ giọng mở miệng: “Thái Đầu.”

“Có ty chức.”

“Che đường lại, đừng để Thành Hâm trở về.” Hấn không lừa gạt đệ ấy, chỉ lừa chính mình. Hấn rất muốn được ôm Thiếu Mẫn, nhưng hấn biết cơ hội đó không lớn, cho nên hấn lừa gạt chính mình còn có một cơ hội, để mình có một giấc mộng đẹp.

Thật ra, không có cơ hội nào, việc hấn làm chỉ là ngọc vỡ mà thôi...

Thành Hâm chạy về phủ thủ phụ, vừa mới vào phòng, chỉ thấy Tiêu Cập Ngôn đang ngồi trong đại sảnh nahf chính, suy nghĩ rồi rút phong thư trong ngực đi tới chỗ hấn.

“Đây là cái gì?” Tiêu Cập Ngôn nhận lấy.

“Hoàng thượng nói bên trong là quân bố đồ, nói sau khi giao cho người thì người sẽ biết làm thế nào.” Hấn nói xong, đã thấy Tiêu Cập Ngôn nghi ngờ nhìn, giống như không biết rõ tình hình, thúc giục: “Mở ra nhìn đi.”

Tiêu Cập Ngôn lập tức mở phong thư này ra, vẻ mặt khó hiểu rút gì đó trong phong thư ra, đúng như hấn nghĩ, là một thánh chỉ.

Hấn mở ra nhìn, ngực cứng lại, không nói ra lời.

“Rốt cuộc là viết cái gì?” Thành Hâm bất an đoạt thánh chỉ, nhìn vào thì tức giận quát: “Đồ khốn, lại gạt ta!”

“Người và hoàng thượng lại là anh em song sinh...” Tiêu Cập Ngôn ấp úng nói.

Thành Hâm và Trầm là anh em song sinh, năm đó vì tránh họa song sinh, giao cho ngự y trong nội cung mang ra ngoài dưỡng dục, hôm nay trầm xác nhận, ngay hôm đó nhận tổ quy tông, khôi phục lại họ Hạ Hầu, nếu như trầm qua đời, sẽ do Hạ Hầu Hâm kế vị, Tân Thiệu Mẫn làm hậu, khâm thủ.

Nhìn nội dung chói mắt này, thánh chỉ suýt bị Thành Hâm xé nát, hấn thật sự không tên kia dám tính kế hấn!

Hạ Hầu Hoan lưu lại thánh chỉ này, rõ ràng nhận định không còn đường lui, thậm chí định đồng quy vu tận với Hạ Hầu Quyết, mới có thể đưa ra một chút sức lực này!

“Ai thèm làm hoàng đế chứ!” Thành Hâm rống giận, ném thánh chỉ đi, tức giận hỏi: “Thiệu Mẫn đâu?” Hấn muốn đưa nàng ta tiến cung ngay lập tức, mặc kệ là họa hay phúc, cả ba người cùng gánh! Hấn không tin Thiệu Mẫn ở đó, tên kia còn ử rữ như vậy.

“Nàng...” Tiêu Cập Ngôn tái nhợt không nói ra lời.

Tân Thiều Mẫn đã rời khỏi phủ Thủ Ohụ từ lâu.

Một chiếc xe ngựa dừng bên ngoài phủ Nhiếp Chính vương, Tân Thiều Mẫn xuống xe ngựa, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng tới cửa phủ, hai hàng thị vệ đứng hai bên giương kiếm khi nàng lại gần.

Tân Thiều Mẫn không nhìn, cất cao giọng nói: “Thỉnh thông báo với Vương gia, nói Thọ Cầu bái kiến.”

Nàng từng mắng Hạ Hầu Hoan là hung thủ hại chết Hà Bích, về sau cho rằng Hạ Hầu Quyết mới thật sự là hung thủ, trên thực tế, nàng cũng là tội phạm.

Nếu như nàng không xuyên không tới đây, nàng sẽ không quấy rầy kế hoạch của Hạ Hầu Hoan, sẽ không liên lụy tới nhiều người... Cho nên, đã vì nàng thì phải do nàng tự kết thúc.

CÁCH ĐỂ VƯƠNG ĐOẠT THÊ

Lục Quang
www.dtv-ebook.com

Chương 15

“Hoàng thượng, canh ba tứ khắc rồi.”

Hạ Hầu Hoan mệt mỏi mở mắt ra: “Trẫm đã biết.”

Chúc Bình An đặt long bào và mũ ở một bên, thay hắn cởi áo trong, kéo khăn vải xuống, híp mắt lại, nhìn miệng vết thương vẫn còn rớm máu, nhẹ nhàng vẩy kim sang dược lên: “Hoàng thượng, miệng vết thương khép lại rất chậm.”

“Ừ.” Hắn không thốt ra tiếng.

“Chờ sau khi nghi thức hoàn thành, Hoàng thượng có thể nghỉ ngơi rồi.” Tối qua Lý Đạc đã vào Ngọc Tuyên cung, cùng Hoàng thượng đóng cửa trao đổi rất lâu, hiện giờ trong ngoài hoàng cung đều là binh mã của Lý Đạc, khiến người khác an tâm không ít.

Hạ Hầu Hoan cười cười: “Đúng vậy.” Hắn rót cuộc có thể ngủ ngon một giấc, không cần sợ hãi kinh hoàng.

Tất cả mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, Chúc Bình An đỡ Hạ Hầu Hoan bước ra Noãn các, Thái Đẩu đã sớm chờ ở bên ngoài từ lâu.

“Người muốn nghỉ một chút không, Thái Đẩu?” Khi Hạ Hầu Hoan đi qua bên cạnh hắn, liền vỗ vai hắn, giống như huynh đệ.

“Ty chức còn có thể chống đỡ được ba ngày ba đêm.” Sắc mặt Thái Đẩu trắng xám, nhưng con người đen lại sáng ngời.

Hạ Hầu Hoan tuy mệt mỏi, nhưng ý cười trên mặt vẫn nhẹ nhàng khoan khoái như gió: “Vậy thì đi thôi, Thái Đẩu.”

“Ty chức tuân chỉ.”

Một hàng ba người, Thái Đẩu đi trước mở đường, Chúc Bình An tùy hầu đi ở phía sau, mặc dù biết trong cung Hạ Hầu Quyết đã mất đi nhanh vuốt, nhưng nhất thời khó có thể đỡ bỏ đề phòng nhiều năm dưỡng thành, càng là thời khắc trọng yếu, sẽ phát sinh chuyện gì, chẳng ai có thể nói chính xác được.

Trước tiền điện, thái giám chủ điện cao giọng hô Hoàng thượng giá lâm, vừa đi vào trong điện, quan viên lập tức cao giọng hô vạn tuế.

Hạ Hầu Hoan bước đi khó khăn, lại gắng gượng chống đỡ, không thể để bất luận kẻ nào nhìn ra thương thế của hắn, thẳng đến khi ngồi trên long y mới thở khẽ một hơi, nhưng vừa ngồi xuống, hắn bỗng dừng lại đứng lên - - hắn không thể tin tưởng mắt nhìn cô nương bên cạnh Hạ Hầu Quyết, lập tức hai mắt trợn trừng nhìn Tiêu Cập Ngôn, như đang chất vấn hắn, vì sao không để ý Tân Thiểu Mẫn.

Tiêu Cập Ngôn cảm nhận được ánh mắt căm tức của hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

Hắn và Tân Thiểu Mẫn đã sớm thương nghị biện pháp trừ bỏ Hạ Hầu Quyết, không nghĩ tới Tân Thiểu Mẫn lại không cần nghĩ ngợi

đáp ứng, mang theo độc dược hấn đưa, lên xe ngựa đi đến phủ Nhiếp chính vương trước.

Sau khi Thành Hâm trở lại, thấy qua thánh chỉ, đầu óc hấn trở nên trống rỗng, chỉ có thể vội vàng làm như những gì nàng đề nghị, để cung nhân nói ra tin tức về hai bào thai sinh đôi của Hoàng gia, tin tức cả nước vui mừng, để dân chúng trên đường nghe tin, rồi sau đó chạy đến phủ Nhiếp chính vương, muốn thừa dịp sơ hở dẫn nàng trở về, nhưng ngoài dự liệu nàng đã cùng Hạ Hầu Quyết lên xe ngựa, một đường hồi cung.

Tuy Tân Thiều Mẫn nhắm mắt, nhưng nàng rất quen thuộc ánh mắt của Hạ Hầu Hoan, tuy rằng không thể chính mắt xác định hấn có khỏe hay không, nhưng hấn có thể nhìn thấy mình, xem như không tệ, nàng cũng yên tâm, trái lại Hạ Hầu Quyết bên cạnh...

Hai canh giờ trước, nàng mất rất nhiều công phu để thuyết phục hấn, nói nàng hận Hạ Hầu Hoan vô tình, chờ đợi hấn có thể cho nàng cơ hội vào cung báo thù. Nàng biết, lúc đầu Hạ Hầu Quyết không tin, hấn mang nàng tiến cung, chỉ sợ là có tính toán riêng.

Từ trước đến nay nàng không thể cùng người khác đấu đá, gần người nàng thật có thể nắm chắc, nhưng muốn nàng tự tay trừ bỏ đầu sỏ thì nàng không thể!

Giương mắt nhìn, chỉ thấy Hạ Hầu Quyết liếc mắt nhìn như không nhìn Hạ Hầu Hoan, càng thêm xác minh tính toán của nàng, Hạ Hầu Quyết nguyện ý mang nàng tiến cung, khẳng định là có tính toán khác, có lẽ đầu của nàng không có tốc độ theo kịp bọn họ, nhưng nàng cũng tin có còn hơn. Chủ soái cho quân nhập kinh trắng phải thật sự phát điên, dân chúng có thể cản bước chân bọn họ, thay trong cung tranh thủ thêm một chút thời gian.

Mọi người ở đây đều có tâm tư khác nhau, đại diện chuyển giao binh phù chính thức bắt đầu.

Tuy Hạ Hầu Hoan đăng cơ mười năm, nhưng chấp chưởng binh phù giống như chưởng quyền hành, hiện giờ thu hồi binh quyền giống như chính thức đăng cơ, nghi thức tiến hành không khỏi có chút phiền phức, còn muốn ban thưởng rượu, Chúc Bình An bưng rượu đến trước điện, rót vào ly, trước đưa cho Hoàng thượng xong lại đưa cho hạ Hầu Quyết, ý tứ cảm tạ Hạ Hầu Quyết phụ tá nhiều năm.

Chén rượu này, Hạ Hầu Hoan đợi đã lâu, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tân Thiệu Mẫn lại phụ trách thử độc.

Thấy Tân Thiệu Mẫn đi đến gần Chúc Bình An, Chúc Bình An kinh ngạc, muốn mở miệng, nhưng ngấm lại chỉ có thể lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, ánh mắt không có hoài nghi hay trách móc, chỉ có vô cùng tiếc thương.

Ở góc độ Hạ Hầu Quyết không nhìn thấy, Tân Thiệu Mẫn cười với hắn (Chúc Bình An), nhìn khay bạc trong tay hắn, trên khay chỉ có một bình rượu và một cái ly uống rượu, suy nghĩ không giống như lời Hạ Hầu Quyết nmois, nhưng nàng vẫn cầm bình rượu, rót một ly trước. Rót rượu trong veo vào trong chén, đột nhiên tỏa ra một mùi hương nồng, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tân Thiệu Mẫn cau mày, cảm thấy rượu không có vấn đề, mà vấn đề là trong chén bị thêm cái gì đó, không muốn trì hoãn nhiều khiến Hạ Hầu Quyết nghi ngờ, nàng không nghĩ ngại cầm lên nhấp một ngụm, ngậm trọng miệng làm bộ nuốt xuống, sau đó ý bảo Chúc Bình An là không có độc.

Chúc Bình An lập tức sai người mang hai ly rượu tới, Tân Thiếu Mẫn tự tay rót rượu, một ly trong đó đưa cho Hạ Hầu Hoan, nhưng gần như ngay lúc đó, Hạ Hầu Quyết đi đến sau lưng nàng, một tay lấy ly rượu này đi.

Loảng xoảng một tiếng, bốn gã thị vệ đứng trước ghế rồng đồng loạt đi về phía trước, một thân thiết giáp trường kiếm lạnh lùng tỏa ra sát khí, khiến Tân Thiếu Mẫn không khỏi hít khí. Xem ra đây là theo lời Tiêu Cật Ngôn, Lý Đặc lấy ra thị vệ tinh anh nhất rồi.

“Kính Hoàng thượng.” Hạ Hầu Quyết lơ đãng, tự ý bưng chén kính Hạ Hầu Hoan.

Chúc Bình An nhìn Hạ Hầu Hoan, Hạ Hầu Hoan cách mặt nạ vuốt cằm, Chúc Bình An lập tức nâng ly đưa đến trước mặt hắn.

Hạ Hầu Hoan nâng chén, đôi mắt đen sáng nhìn chằm chằm vào sắc mặt đang dần tái nhợt của Tân Thiếu Mẫn, mở miệng nói: “Trình binh phù.”

“Nô tài tuân chỉ.” Chúc Bình An đi xuống, chờ Hạ Hầu Quyết giao binh phù ra.

Hạ Hầu Quyết nhìn xuống, thị vệ đi theo lập tức nâng hộp gỗ tiến lên, khi đi qua người Hạ Hầu Quyết, Hạ Hầu Quyết lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay mở nắp, rút ra một đoản đao giấu bên trong hộp, không chút lưu tình chém người thị vệ trước mặt.

“Thiếu Mẫn!” Hạ Hầu Hoan không quản thương thế đau đớn, hai mắt nhìn nàng, bộ dạng gấp gáp, nháy mắt rút ra bội kiếm bên hông của một thị vệ, dương kiếm ngăn cản Hạ Hầu Quyết, keng một

tiếng, lực đạo lớn làm cho miệng vết thương ở bụng của Hạ Hầu Hoan nứt ra, đau đớn khiến hắn không cầm nổi kiếm.

Thái Đầu và Chúc Bình An hộ giá, lại bị thị vệ vương phủ ngăn cản.

“Hộ giá!” Lý Đạc và Tiêu Cập Ngôn gần như đồng thanh hô, thị vệ ngoài điện lập tức chen chúc đi vào, nhưng Hạ Hầu Quyết phản ứng nhanh hơn, đoán kiếm lập tức vung về phía Tân Thiệu Mẫn, Hạ Hầu Hoan gần như cũng bổ nhào đến gần nàng, tránh được chỗ hiểm, nhưng hai gò má lại bị thương, cắt qua mặt nạ trên mặt hắn.

“Hoàng thượng!” Tiêu Cập Ngôn kinh hô, nhưng không có cách nào bước đến gần, chỉ vì thị vệ của Hạ Hầu Quyết vây quanh Tân Thiệu Mẫn và Hạ Hầu Hoan.

Tân Thiệu Mẫn chậm chạp giương mắt nhìn, lập tức dò vết thương của Hạ Hầu Hoan, chỉ thấy máu đang ồ ạt chảy ra từ trên má hắn. Nàng thật sự là rất kinh dị, vốn tưởng rằng có thể nắm thời cơ chế trụ Hạ Hầu Quyết, làm cho đao phong vạch xuống trên người mình, cả người nàng cứng ngắc, ngay cả lưng cũng phát lạnh, căn bản không thể phản ứng.

“Thọ Cầu, người không mở miệng được, đúng không?” Hạ Hầu Quyết vô cùng vui mừng hỏi: “Người cho là bản vương thật sự sẽ tin chuyện ma quỷ này của người? Người rõ ràng đã bị Hạ Hầu Hoan mê hoặc, ngoài miệng nói trả thù, nhưng thực tế chẳng qua vì muốn bản vương tiến cung, có cơ hội giúp hắn bắt bản vương thôi, cho nên bản vương đã sớm hạ độc trong ly rượu người thử độc rồi, nhìn người làm sao có thể sống qua canh năm!”

Hạ Hầu Hoan nghe vậy, ôm chặt Tân Thiếu Mẫn, cảm thấy người nàng lạnh như băng, không ngừng run run: “Thiếu Mẫn...”

Tân Thiếu Mẫn lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, lại thấy máu từ trong miệng chảy ra.

“Thiếu Mẫn!” Hạ Hầu Hoan giống như bị người bóp chặt, hấn không cách nào thở được.

“Chim cá tình thâm như vậy, thật sự làm bản vương ghen tỵ, mười năm không thấy, bản vương đã sớm quên mất bộ dạng ngày thường là gì rồi.” Hạ Hầu Quyết híp mắt đi đến trước mặt hai người, cũng không nóng lòng lấy mạng bọn họ, hấn không ngừng đánh giá hai người: “Hạ Hầu Hoan, người cũng biết bản vương cực kỳ ghét đôi mắt kia của người? Giống y như Phụ hoàng người, luôn cao ngạo nhìn bản vương, cũng không nghĩ lại xem giang sơn hấn có thể ngồi yên, là bản vương thay hấn gầy dựng, dựa vào cái gì sau mười năm bình định Đại Lương, bản vương khả hoàn hồi triều, lại quyết định phái bản vương đến Trấn Bắc!” Hấn không phục!

Một đêm mười năm trước kia, vốn là một nhà ba người bọn hấn xuống hoàng tuyền, nhưng đáng tiếc, Hạ Hầu Hoan chỉ bị thương, một khi đã như vậy, không làm thì thôi, làm thì phải làm đến cùng, dù sao cuối cùng sẽ truy xét đến trên người hấn, chẳng bằng hấn ra tay trước chiếm lợi thế, trực tiếp bức chết Ngọc phi, lại độc sát Tiên hoàng, cuối cùng mới chậm rãi lắng trì Hạ Hầu Hoan.

“Quả nhiên chuyện mười năm trước đều là do người làm!” Hạ Hầu Hoan nắm chặt trường kiếm, chờ đợi thời cơ một kích trí mạng. Hấn muốn cứu Thiếu Mẫn, nhanh... Độc tính xâm nhập rất nhanh, không có thời gian trì hoãn!

“Đúng vậy, thì sao?” Hạ Hầu Quyết híp mắt cười, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn: “Người cũng biết vì sao bản vương lại giữ lại cho người một mạng? Bởi vì bản vương thấy người giống như thấy phụ hoàng người, nhìn người bởi vì trúng độc mà lặn lộn trên mặt đất, bản vương liền không nhìn được võ tay bảo hay, nhìn người bởi vì sợ hãi mà khúm núm trước mặt bản vương, trong lòng bản vương cực kỳ thống soái, cho dù xem cả đời cũng không chán! Bản vương muốn từ từ lăng trì người đến chết! Nhưng bản vương không nghĩ tới thủ đoạn của người tàn ngược giống như Phụ hoàng người, chẳng những lợi dụng tàn phi hậu cung chia rẽ thân tín của Bản vương, từng bước từng bước... Cho rằng như vậy bản vương sẽ giao ra bình phù sao? Đừng u mê, xuống hoàng tuyền đi thôi!”

Ngay lúc hắc giơ kiếm lên, Tân Thiếu Mẫn dùng khí lực còn sót lại chống đỡ cơ thể, phun máu trong miệng lên mặt hắc.

Hạ Hầu Quyết gào thét, cảm tức vùng kiếm loạn xạ, nhưng trong bụng đột nhiên đau, khiến lực công kích giảm xuống một nửa, làm cho Hạ Hầu Hoan tránh được.

Hạ Hầu Quyết lui hai bước, đột nhiên nôn ra một búng máu, bòn tay to vỗ thẳng vào ngực.

“Vương gia!” Vài tên thị vệ vương phủ vội vàng chạy tới bên cạnh hắc.

Hạ Hầu Quyết trừng đôi mắt đỏ sẫm nhìn Tân Thiếu Mẫn: “Trong rượu này có độc?” Hắc đã đề phòng nàng động tay động chân, cho rằng chén nàng đưa cho Hạ Hầu Hoan không có vấn đề, vậy mà...

“Là miệng ly có độc...” Nàng khàn giọng nói, mỗi một chữ, cổ họng giống như đao cắt. Nàng cố ý động tay ở ly rượu, bôi độc Tiêu

Cập Ngôn đưa cho nàng bôi ở miệng ly, đoán chắc rằng lấy tâm tư của Hạ Hầu Quyết hẳn sẽ không tín nhiệm mình, hẳn nhất định sẽ lấy ly rượu này... nàng thật sự đoán đúng rồi!

“Giết nàng cho bốn vương!” Hạ Hầu Quyết quát.

Thị vệ đi tới trước, Hạ Hầu Hoan một người chọi bốn, liên tiếp lùi lại, trên người có thêm vài vết thương, mắt thấy kiếm sắp đâm đến người, ngoài cửa điện truyền đến nột tiếng nói khác - - “Bắt Nhiếp chính vương lại cho trẫm, với tội mưu phản, lập tức trảm!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người ai nấy đều nhìn về phía cửa điện, kinh ngạc nhìn thấy một Hạ Hầu Hoan khác, hắn mặc long bào mang mũ long châu, phía sau còn có tướng quân Hữu Kiêu.

“Thần, tuân chỉ!” Tướng quân Hữu Kiêu lãnh binh đi vào trong điện.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể!” Hạ Hầu Quyết nhìn về phía Hạ Hầu Hoan, lại nhìn năm nhân đứng ở cửa điện, trong lúc nhất thời không cách nào phân biệt được ai mới là Hạ Hầu Hoan chân chính.

Thị vệ vương phủ phân thân ứng chiến, Hạ Hầu Hoan tận dụng thời cơ, ra sức đứng lên, một kiếm liền lấy thủ cấp của Hạ Hầu Quyết.

“Bắt phản quân, giết không tha!” Hạ Hầu Hoan trầm giọng hét lớn.

Thị vệ vương phủ thấy chủ tử bị giết, lập tức quăng kiếm đầu hàng, trong nháy mắt, tình thế trong điện nghịch chuyển, nhưng hai Hoàng thượng lại khiến bách quan không biết làm thế nào.

“Hoàng đệ, mau đi đi, m Trung Quân sắp hồi cung rồi!” Hạ Hầu Hoan ôm lấy Tân Thiệu Mẫn đã ngất đi, đang muốn giao cho Thành Hâm, đột nhiên tay bị đánh một cái: “... Người đang làm gì vậy?”

“Nói cái gì mà trong cung còn có 8000 binh mã, nói gì mà đã có tính toán... Người tên khốn khiếp này! Nếu không phải người cứu khư khư cố chấp, Thiệu Mẫn sẽ biến thành như vậy sao?”

“Đừng nói nữa, cứu Thiệu Mẫn trước, Hoàng thượng cũng phải trị thương.” Chúc Bình An chạy đến, chỉ sợ hai người sẽ ra tay ở đây.

“Ta lo lắng Trung Quân - -”

“Không có Trung Quân, hôm nay Hoàng gia có hỉ, chính quyền thay đổi, dân chúng trên đường đang vui mừng, ngăn chặn đường lớn, quân lính đã sớm bị ngăn cản ở ngoài thành!” Thành Hâm lấy yêu bài của Tiêu Cập Ngôn phóng ngựa đến Đại Lý Tự mượn binh, khi hồi cung chính mắt nhìn thấy nhân mã bị nhốt.

“Cái gì?”

“Đó là mưu kế của Thiệu Mẫn, quả nhiên là hiệu quả, kế tiếp chỉ cần treo thủ cấp của Hạ Hầu Quyết lên, để Tả Kiêu tướng quân và Hữu Kiêu tướng quân đi nói chuyện với trung quân là vô sự rồi.” Thành Hâm tiếp tục bắt mạch cho Tân Thiệu Mẫn, thoáng trấn an nói: “Không nghiêm trọng, Thiệu Mẫn không nuốt nhiều độc lắm.”

“Nhưng nàng ói ra máu.” Hạ Hầu Hoan vội vàng nói.

Thành Hâm nhíu mày, cạy miệng của nàng, thấy bên trong một mạch huyết nhục mơ hồ, không khỏi hút khí: “Thiệu Mẫn biết có độc, cho nên ngậm trong miệng không nuốt xuống, nhưng trong miệng

nàng tất cả đều bị thương... Nhưng nói chung còn tốt hơn so với trúng độc, trước mang nàng hồi Ngọc Tuyền cung rồi nói tiếp.”

“Được.”

“Hoàng thượng, có cần nói rõ thân phận của Thành Hâm với bách quan trước không?” Thái Đẩu tiến đến, chỉ vào văn võ bá quan nói.

“Tất cả ngày mai lại nói, bãi triều!” Hần đâu quản được những đôi mắt như gặp quỷ này, hần chỉ nghĩ muốn Thiệu Mẫn mạnh khỏe!

Không biết qua bao lâu, Tân Thiệu Mẫn từ từ tỉnh lại, mở mắt lại nhìn thấy một gương mặt trắng bệch, không khỏi nhú mày, lấy tay khẽ chạm vào gò má hần.

Nàng mở miệng muốn an ủi hần, lại không phát ra tiếng.

“Thiệu Mẫn, Thành Hâm nói, nàng ngậm độc trong miệng, cổ họng của nàng đã hỏng rồi... Tuy rằng sau này không bao giờ có thể mở miệng nói chuyện, nhưng ta thấy rất may mắn, nàng mất đi giọng nói nhưng lại bảo vệ được tính mạng.” Hai mắt Hạ Hầu Hoan đỏ sẫm nói, không ngừng vỗ về trấn an nàng, chỉ sợ nàng sẽ không chịu nổi tin tức này.

Tân Thiệu Mẫn đầu tiên là ngẩn người, sau đó thoải mái cười. Hần nói đúng, có thể sống là tốt rồi.

Vừa thấy nàng cười, trái tim đang treo trên cao của hần cuối cùng cũng buông xuống, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nhuộm máu: “Những gì nàng viết ở đây, sau này ta nhất định sẽ nghe theo, nhưng ta không muốn chờ đến kiếp sau, ta, muốn cả đời này nàng đều là người nhà của ta, sát tinh của ta, được không?”

Nàng nhìn nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của mình, cười gật đầu, há mồm không tiếng động nói: “Đại ca, ta rất nhớ chàng...”

“Thiếu Mẫn, cảm ơn nàng tha thứ cho ta.” Hấn gặt gao ôm nàng vào lòng.

Hấn nghĩ rằng cả đời này sẽ không được nàng tha thứ, nhưng nàng vì hấn mà đến, hứa hẹn bảo hộ hấn... Hấn cảm thấy đời này hấn thật may mắn vì có thể gặp được nàng.

Ngoài tầm điện, Thái Đẩu ôm lấy vai Thành Hâm: “Ta cảm thấy ta sắp chết, người muốn chữa trị cho ta trước không?”

“Theo ta thấy, người tái chiến ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề gì.” Thành Hâm liếc hấn một cái.

“Đó là lừa Hoàng thượng, người đừng lấy ra gạt ta.”

“Bằng không người bắt mạch cho ta trước, miệng vết thương của ta đều sưng lên rồi.” Chúc Bình An ôm lấy vai khác của hấn, cùng hấn (Thành Hâm) đi về phía trước.

“Hai người các người, nghĩ ta là gì?” Thành Hâm tức giận nói. Hấn thừa nhận hấn có chút ghen tỵ, nhưng lại là chúc phúc nhiều hơn, dù sao một người là huynh trưởng của hấn, một người là nữ nhân hấn yêu nhất, hấn chân thành chúc phúc.

Thái Đẩu và Chúc Bình An liếc mắt nhìn nhau, cười cười, cũng hấn rời đi.

Hôm sau lâm triều, Hạ hầu Hoan mang theo Thành Hâm vào điện, tuyên bố thân thể của Thành Hâm, khôi phục họ Hạ Hầu, lại có công cứu giá phong làm Kiên Thân vương, ban thưởng một tòa

vương phủ, về phần những người mưu phản khác đều bị trừng phạt, Bàng Hoàng hậu cũng bị phế.

Rồi sau đó, lại muốn Tiêu Cập Ngôn nhận Tân Thiểu Mẫn là nghĩa muội, một tháng sau, nghênh đón nàng từ phủ Thủ Phụ vào trong cung.

Ngày đại hôn đó, bởi vì lễ nghi phiền phức, đại điển thẳng đến canh ba mới kết thúc, nhưng Hạ Hầu Hoan còn phải ở lại tiền điện, Tân Thiểu Mẫn bị đưa hồi Đông Noãn các, mặc kệ nữ quan và cung nữ nói lễ tiết, trực tiếp đuổi người ra ngoài, nàng ngồi trước bàn lễ.

Nàng quả thật đói sắp chết, làm gì còn sức để các nàng thay quần áo gì đó nữa, nàng đã chịu đủ loại hành hạ trong hôn lễ phô trương rồi. Nhưng thật đáng buồn, trên bàn đều là đồ ngọt và mứt quả, tất cả đều không thể lấp cơn đói.

Trong lúc nàng đáng thương lấy những thứ bánh ngọt mứt quả ăn cho no bụng, bên ngoài đột nhiên vang lên: “Hoàng thượng hồi cung”, nữ quan lập tức ở bên ngoài hô: “Nương nương, nghênh giá!”

Tân Thiểu Mẫn hừ một tiếng. Ta sắp đói chết rồi, còn không chuẩn bị chút đồ ăn cho nàng, không để ý đến hần.

Tân Thiểu Mẫn nói không để ý thật sự là không để ý, làm cho nữ quan đứng ở bên ngoài gấp đến độ bạc tóc, chỉ có thể quỳ trên mặt đất nghênh đón thành giá, nam nhân phát phát tay, tay cầm hộp đựng thức ăn, bước nhanh vào trong Đông Noãn các.

Mùi của đồ ăn lập tức quyến rũ Tân Thiểu Mẫn, nàng ngẩng mặt nhìn, ánh mắt nàng đã nói: Thành Hâm, sao ngươi lại giả trang

thành Hoàng thượng? Huynh đệ người lại chuẩn bị muốn cãi nhau sao?

Hạ Hầu Hâm không tiếng động chép miệng: “Mắt người thật là tốt.” Hắn đã tận lực giả trang thành bộ dạng của Hoàng huynh, nhưng chưa mở miệng đã bị phát hiện.

Hắn đâu? Nàng không tiếng động hỏi, động tác rất nhanh mở hộp đựng thức ăn.

“Tiền điện, đại khái là bách quan muốn chuốc say hắn, cho nên ta nghĩ... Đêm nay thật sự là ta giúp hắn động phòng là tốt... A.” Hắn muốn ngồi xuống bên cạnh nàng, vừa đến gần, đã thấy chiếc đĩa để ngang ngay trước mặt, khiến hắn lui về sau: “Người muốn giết ta sao?”

Nếu người muốn xằng bậy với ta. Nàng vung chiếc đĩa, vội vàng gấp thức ăn, thỏa mãn ăn.

Hạ Hầu Hâm vừa thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, lập tức không sợ chết lại gần: “Thiếu Mẫn, người có nhớ còn nợ ta một nụ hôn hay không?”

Nào có? Đều là người tự nói. Nàng lườm hắn một cái, tiếp tục ăn.

“Đây là quà sinh nhật của ta.”

Tìm đại ca người nói đi, hắn nói là được. Nàng không khỏi nhún vai.

Hắn đang muốn mở miệng, bên ngoài lại vang lên - - “Hoàng thượng giá lâm!”

Bên ngoài trong phút chốc liền xôn xao, tất cả nữ quan và cung nữ đều quỳ thành một đoàn, vốn không biết rõ rốt cuộc người nào mới là Hoàng thượng thật.

Hạ Hầu Hoan một thân đầy mùi rượu bước vào Đông Noãn các, trong tay còn cầm hộp đựng thức ăn, vừa thấy Hạ Hầu Hâm ngồi bên cạnh nàng, lập tức nhiệt tình một phen ôm lấy Hạ Hầu Hâm, lại thuận thế đẩy hắn (Hạ Hầu Hâm) ra bên cạnh, dấn chiếm vị trí của hắn (Hạ Hầu Hoan).

“Thiếu Mẫn, ta để Ngự thiện phòng chuẩn bị món nàng thích ăn nhất...” Nói chưa hết liền dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Hạ Hầu Hâm cũng chuẩn bị món ăn giống như hắn.

Tân Thiếu Mẫn không nói hai lời giơ tay tiếp nhận, bởi vì nàng đói bụng đến mức có thể ăn hết sạch một con trâu.

“Hoàng đệ, cần phải trở về.”

“Nàng còn chưa ăn xong.”

“Quá thất lễ, nàng là Hoàng tẩu của người.”

“Thiếu Mẫn, ta sẽ luôn gọi người là Thiếu Mẫn, được không.”
Hắn lướt qua Hạ Hầu Hoan hỏi.

Tân Thiếu Mẫn ăn thật sự vội, tùy ý gật đầu với hắn.

“Thấy không?” Hạ Hầu Hâm đắc ý cười.

Trên mặt Hạ Hầu Hoan cũng cười ôn hòa đến mức vô hại, nhưng con người đen lại không hề giống: “Thiếu Mẫn đồng ý liền tốt, từ

trước đến giờ ta đều không ý kiến, nhưng người không hỏi Vương phủ, chẳng lẽ muốn ở lại xem lễ?”

“Dù sao ta cũng không có kinh nghiệm, người đề cho ta học tập một chút.” Dù sao hấn chính là muốn nháo động phòng, không đợi đến hừng đông hấn sẽ không đi, xem ai đổ trước.

Hai khuôn mặt tươi cười giằng co, triệt để bỏ qua một người cầm đĩa ngọc trong tay, đằng đằng sát khí.

Chỉ thấy nàng duỗi chân, đá một cái, không tiếng động hô: Tất cả đều rút cho ta, hai người điên! Nháo động phòng cái gì mà nháo!

“Người chọc giận Hoàng hậu của ta.” Sắc mặt Hạ Hầu Hoan trở nên không tốt.

“Ta trấn an giúp người.” Từ trước đến giờ hấn biết sai có thể sửa, mình tự làm ra rắc rối thì tự mình thu thập, đạo lý này hấn hiểu rõ.

“Tới địa ngục đi!” Hạ Hầu Hoan giơ chân đá hấn, Hạ Hầu Hoan linh hoạt tránh qua.

Hai huynh đệ người tới ta đi, Tân Thiệu Mẫn thưởng thức đồ ăn được mang đến, trong lòng yên lặng, sau đó bắt đầu cảm thấy mí mắt nặng, ngáp một cái, uống một hợp rượu, lên giường đi ngủ.

Cho xin đi, ngày hôm qua nàng gần như chưa ngủ, sắc trời vừa sáng đã bị bắt đi trang điểm, lúc này đã hơn nửa đêm, không mệt mới là lạ, bọn họ muốn đánh nhau, tiếp tục đi, đừng âm ỉ đến nàng là được rồi.

Đợi đến khi hai người đánh mệt, vừa quay đầu nhìn, Tân Thiệu Mẫn đã sớm ngáy o o.

Hạ Hầu Hoan giận không kiềm được, quay đầu lại muốn đánh Hạ Hầu Hâm, nhưng hắn đã hoàn thành nhiệm vụ, bỏ trốn mất dạng, hắn tức giận chỉ có thể cời hỉ phục, nằm xuống bên cạnh nàng, nàng liền tự động chui vào trong lòng hắn sưởi ấm.

Hắn nheo mắt cười, đắp chăn, cùng nàng đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm canh ba, hai bóng dáng lén lút rời khỏi Ngọc Tuyền cung, tránh đi cung nhân đi ra khỏi Ngọc Tuyền cung.

Một hồi sau, một chiếc xe ngựa đi đến phía đông thành, dừng lại ở trước cửa sau Dịch Thủy lâu mới mở, hai người vừa xuống xe ngựa, cửa sau liền mở ra, lộ ra khuôn mặt tuần tú đang cười của Hạ Hầu Hâm.

Tân Thiệu Mẫn cười với hắn.

“Chuẩn bị tốt rồi.” Hạ Hầu Hâm cười nói, tay đặt ở trên một bên vai nàng, nhưng gần như đồng thời, tay hắn bị kéo xuống, nắm chặt.

“Hoàng đệ, đặt sai chỗ rồi.” Hạ Hầu Hoan tâm địa tốt nhắc nhở.

“Hoàng huynh, người cầm sai tay rồi.” Cầm tay hắn làm gì? Về mặt hắn có thể tự nhiên, nhưng hắn rất muốn nôn, tốt xấu gì cũng phải suy nghĩ đến hắn một chút.

“Chỉ cần người không đặt sai, ta sẽ không cầm sai.”

Khóe mặt Tân Thiệu Mẫn run rẩy, mặc kệ đôi huynh đệ này, đi thẳng vào hậu viện Dịch Thủy lâu, Thái Đấu và Chúc Bình An ở phía sau thấy thế cũng không thể trách, trực tiếp đi theo Tân Thiệu Mẫn.

Dịch Thủy Lâu là tửu lâu Hạ Hầu Hâm mua sau khi rời cung, vừa khai trương vài ngày trước đó, bên trong bán vài món ăn Tân Thiếu Mẫn đã từng nói qua trong cung, viện sau còn lại là để khi Hạ Hầu Hâm không muốn hồi vương phủ, sẽ có chỗ ngủ tạm.

Bồ cục tuy không thể so với trong cung, nhưng cả vườn hoa cỏ, sạch sẽ gọn gàng đều làm Tân Thiếu Mẫn yêu thích.

Đoàn người bước vào một tiểu đình ở bên cạnh hồ trong hậu viện, mọi thứ đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, mùi than đốt bay theo gió, kích thích dạ dày của người đến.

“Thiếu Mẫn, nhìn xem muốn ăn gì, cứ gọi, người biết nơi này các gì cũng đều có.” Trên bàn đã sớm chuẩn bị sẵn bút và giấy, chỉ chờ nàng viết thực đơn.

Tân Thiếu Mẫn gần như không cần nghĩ ngợi viết mấy món ăn, sau đó như hiển báu vật đưa đến trước mặt hai người.

Hạ Hầu Hâm híp mắt lại, hỏi Hạ Hầu Hoan bên cạnh: “Chữ thật xấu, rốt cuộc nàng viết cái gì vậy?”

“Chỉ có người ngu xuẩn không hiểu dùng tâm đối đãi.” Hạ Hầu Hoan hơi hóp mắt lại, nhìn thực đơn Tân Thiếu Mẫn viết, sau một lúc lâu, nói: “Thiếu Mẫn, hồi cung cùng ta luyện chữ cho tốt đi.”

Hạ Hầu Hâm không chút khách khí cười to, Tân Thiếu Mẫn khó chịu, ném văng bút, nhặt cành cây, vẽ ở bên ngoài đình.

“Đó là ngô sao?” Hạ Hầu Hâm đoán.

“Thịt bao ngô sao?” Hạ Hầu Hoan cũng đoán.

“Thịt bao ngô là sao?” Hạ Hầu Hâm hỏi hấn.

Tân Thiệu Mẫn tức giận bẻ gãy cành cây, trừng mắt nhìn hai người. Nói cái gì mà thương nàng yêu nàng... Hừ! Căn bản là tìm cơ hội thay nhau nhạo báng nàng, hơn nữa là phụng bồi gắp đôi, đáng thương cho nàng không mắng chửi người được!

Hạ Hầu Hoan cười cười vẫy tay gọi nàng, nàng khó chịu trừng mắt nhìn hấn, nhưng cuối cùng nàng vẫn ngoan ngoãn đến gần hấn.

“Thiệu Mẫn, đừng để ý đến hấn, cái miệng hấn từ nhỏ đã bị phá hư rồi.” Hấn ôm nàng vào trong lòng, nhìn đôi mắt ngập nước của nàng: “Chỉ cần nàng nhìn ta, ta liền biết nàng muốn ăn gì.”

Tân Thiệu Mẫn thật hoài nghi nhìn hấn. Hấn thật sự có thể dùng tâm để hiểu nàng sao, nếu hấn thật sự có thể đoán được nàng muốn ăn ứng tử kê thì- -

“Ứng tử kê (2).” Hấn bất ngờ nói.

2. Ứng tử kê: gà quay

Tân Thiệu Mẫn trừng to mắt, vui vẻ hôn lên má hấn, lại tiếp tục dùng ánh mắt đầy nước nhìn hấn.

Mí mắt Hạ Hầu Hâm co rúm, đã lười châm chọc hấn. Ứng tử kê ở ngoài đình, còn cần đoán sao? Thật sự gặp quỷ rồi.

“Hà tử tiên, bánh ngọt cổ bảo, cá miếng nướng gừng, canh ngũ liễu và vịt cuốn hoa quế.” Hấn nói từng món, Tân Thiệu Mẫn cũng vui vẻ ôm cổ hấn, thân mật hôn mặt hấn.

Hạ Hầu Hoan mang theo vài phần kiêu ngạo liếc nhìn Hạ Hầu Hâm: “Cái này gọi là tâm linh tương thông, biết không?”

Hạ Hầu Hâm chống má, ngoài cười nhưng trong không cười, lập tức vỗ tay, tiểu nhị mang mấy món đồ ăn đặt lên trên bàn, vừa thấy, thật khéo chính là mấy món đồ ăn Hạ Hầu Hoan vừa mới nói.

“Đại ca, ta ngay cả nhìn cũng không nhìn.” Còn tâm linh tương thông... Cái loại chuyện ma quỷ này cũng chỉ có hắn (Hạ Hầu Hoan) mới nói ra, nghe thấy hắn (Hạ Hầu Hâm) liền muốn ói. Chiếm vài phần thượng phong đi qua gần mặt hắn: “Thiếu Mẫn, có phải người...”

Tân Thiếu Mẫn nào biết rằng hai huynh đệ hắn rốt cuộc nhằm chán vì cái gì, đồ ăn đã đặt lên bàn, không ăn thì làm gì hả? Đương nhiên là Thái Đấu và Chúc Bình An một mực vui đầu ăn, đây mới là việc người nên làm nha.

Tôi mới biết mấy ngày nay nàng nghĩ nhiều đến phòng bếp nhỏ Ngọc Tuyền cung thế nào.

Hạ Hầu Hâm không nói gì trừng mắt nhìn nàng cầm đũa, chuẩn bị xuống tay.

“Vì người cũng nhìn thấy, mới không biết nàng lấy ăn làm vui.” Hạ Hầu Hoan cười vui, một tay giữ tay đang gấp đồ ăn của nàng đưa vào trong miệng mình.

Tân Thiếu Mẫn tức giận, thở phì phì đánh hắn. Dám trộm đồ ăn của nàng, có phải chán sống rồi không! Không nghe thấy bụng nàng đang lớn tiếng hò hét ta đói bụng sao!

Hạ Hầu Hoan không đem khóc lóc om sòm của nàng để vào trong mắt, đoạt lấy đôi đũa của nàng, thử từng món.

“Người nghĩ ta và người sẽ hạ độc trong đồ ăn sao?” Hạ Hầu Hâm tức giận nói.

“Quá khứ luôn là nàng thử độc cho ta, sau này ta sẽ thử độc thay nàng.” Hắn vô cùng kiên trì, mặc kệ trong cung hay ngoài cung, một mực đều làm.

Tân Thiệu Mẫn liếc mắt nhìn một cái, hoài nghi hắn căn bản là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, cho rằng nơi nơi đều có độc, Nhưng hắn đã quyết định như vậy, nàng cũng chỉ có thể mặc kệ hắn.

“Yên tâm, nơi này của ta không có khả năng có độc, nếu Thiệu Mẫn sợ gặp chuyện không may ở trong cung, liền chuyển đến Dịch Thủy lâu của ta đi, ở đây ăn hương uống lạt, cái gì cũng không sợ.” Hạ Hầu Hâm mặc kệ huynh trưởng, bay thẳng đến nàng mời.

Tân Thiệu Mẫn ngẩng nhìn bốn phía, cây liễu rủ xuống mặt hồ, đông có rừng trúc, tây có rừng mai làm bình phong, phòng nhỏ tọa lạc ở trong đó, phong cảnh hợp lòng người, bốn mùa đều có thể thưởng thức cảnh đẹp, càng không cần để ý lễ nghi phiền phức trong cung, quả thật nàng có chút động tâm.

Hạ Hầu Hoan thử độc xong, chuyển đũa cho nàng, lấy đồ ăn ngon kéo tâm tư của nàng về, mới khẽ nói với Hạ Hầu Hoan: “Muốn lấy đồ ăn dụ dỗ nàng sao, bụng dạ người thật khó lường.”

“Lời này của Hoàng thượng sai rồi, ta chẳng qua chỉ muốn đòi nợ nàng thôi, dù sao nàng cũng thiếu ta một nọ hôn.”

Hạ Hầu Hoan trôi chảy đáp: “Nàng đã trả.”

“Khi nào?”

“Lần trước khi ta giả trang người, đã thay người thu nợ hôn kia.”

“Giả mạo người khác, người còn gì là anh hùng hảo hán!” Vô sĩ.

“Hạng người nghĩ muốn hôn hoàng tẩu, há lại là người đáng nói đạo lý?”

“Khi đó nàng còn chưa phải hoàng tẩu của ta.”

“Nhưng hiện giờ nàng đã là hoàng tẩu của người.”

Hạ Hầu Hâm chăm chú nhìn hắn thật lâu: “Lần trước sao người không chết ở Ngọc Tuyền cung đi?”

“Hoàng đệ, người đã quên là người muốn ta kiên cường sống?”

“Đây thật sự là câu nói sai lầm nhất cả đời ta.” Nếu có thể, hắn muốn thu lại.

“Cũng là chuyện người làm đúng nhất.” Hạ Hầu Hoan vỗ vỗ vai tán thưởng đệ đệ, lại bị hắn hèn mọn gạt ta, còn phủi phủi vai, giống như có vết bẩn gì đó dính vào.

Tân Thiều Mẫn thở dài, không khỏi nghĩ đến phương thức biểu đạt tình cảm của huynh đệ Hạ Hầu gia, thật là không phải là phổ thông mà.

May mắn, huynh đệ này đấu võ mồm mệt liền dùng bữa, thẳng đến khi mùi ượng tử kê ngào ngạt truyền đến, nàng lập tức mặc kệ hai người họ, lôi kéo Thái Đấu và Chúc Bình An đi đến gần.

Hạ Hầu Hoan thỏa mãn nhìn bóng lưng tràn ngập tinh thần của nàng, đột nhiên thấp giọng nói: “Hoàng đệ, cho chuyện muốn người giúp đỡ.”

“Chuyện gì?” Khó có lúc hần (Hạ Hầu Hoan) đứng đắn, dĩ nhiên hần (Hạ Hầu Hâm) cũng đứng đắn theo.

“Ta và Thiếu Mẫn đã thành thân một năm, đến giờ bụng của Thiếu Mẫn vẫn không có tin tức gì, tìm ngự ý bắt mạch, nói là nàng trúng độc nhiều lần, có thể khó có thai, cho nên ta nghĩ...” Nói một nửa lại nhìn về phía Hạ Hầu Hâm.

“Người nhanh thành thân, sinh mấy đứa trẻ cho ta.”

Hạ Hầu Hâm khẽ nhướn mày: “Ta ngược lại có cách nhanh hơn, người để Thiếu Mẫn ở lại chỗ ta vài ngày, có lẽ mười tháng sau có thể sinh ra một tiểu oa nhi mập mạp rồi.”

Hạ Hầu Hoan híp mắt: “Còn chưa ngủ đã nằm mơ rồi.”

“Thân đệ là đang thân ưu thay người.”

“Cũng không nhọc người lo lắng.”

“Chắc thế, điểm ấy lực ta xuất ra được.” Hần khoa chân múa tay hai lần.

Hạ Hầu Hoan hơi híp mắt lại: “Người đã có tâm như vậy, tất cả chuyện phiền toái trong hậu cung đều giao cho người.” Một năm nay hần chuyên tâm chăm sóc Tân Thiếu Mẫn, quên tẩn phi hậu cung không còn một mảnh, sau khi bị Tiêu Cập Ngôn nhắc nhở, hần đang định cho toàn bộ xuất cung.

“Ta chỉ có bông vải ít bạc, sợ là chưa đủ lực.” Biểu cảm nghiêm cần của huynh trưởng khiến Hạ Hầu Hâm hoài nghi, hẳn thật sự sẽ quét toàn bộ phiên toái trong hậu cung này đến cho mình.

“Cũng không nên miễn cưỡng như vậy.”

Cách đó không xa, Tân Thiệu Mẫn không nói gì, lắc lắc đầu.

Biểu cảm liên lạc tình cảm có cần phải dữ tợn như vậy không? Có nghĩ tới cha mẹ hai người ở trên trời linh thiêng nhìn thấy sẽ đau lòng hay không?

Thở dài, lấy ưng tử kê mang vào trong đình, mặc kệ ưng tử kê vừa mới ra lò nóng thế nào, nàng vẫn đưa tay rút chân gà, mỗi người một cái, đặt vào trong bát bọn họ, lại vặn cánh gà, phân biệt cho Thái Đấu và Chúc Bình An ăn.

Hạ Hầu Hâm và Hạ Hầu Hoan cúi đầu nhìn, cùng một suy nghĩ đặt chân gà trước mặt nàng.

Nàng nghiêng đầu nghĩ, trả lại Hạ Hầu Hâm, cầm cái Hạ Hầu Hoan đưa, cắn một miếng rồi lại đưa đến bên miệng hắn.

Nàng nghĩ, nàng tỏ vẻ như vậy hẳn là đã quá rõ ràng rồi.

Hạ Hầu Hoan hí mắt cười nhăm nháp, cùng nàng ngơ một miếng ta một miếng ăn, ghen chết Hạ Hầu Hâm ở một bên, hắn thở dài ngắc đầu nhìn sao trên trời, không khỏi nghĩ, không biết sát tinh của hắn đang ở nơi nào.

Đột nhiên nghe thấy Tân Thiệu Mẫn nôn khan một tiếng.

Bốn người còn lại không hện mà cùng nhìn nàng, chỉ thấy nàng không ngừng vỗ ngực, một mặt nhún vai không hiểu.

“Chẳng lẽ...” Hạ Hầu Hoan kinh ngạc hô một tiếng.

“Chúc mừng đại ca, tiểu sát tinh đã đến.”

Tân Thiếu Mẫn không hiểu nhìn hai người. Tiểu sát tinh? Aiiiiiii

Hạ Hầu Hoan tươi cười, dịu dàng ôm nàng vào trong ngực.

Rốt cuộc, hắn cũng có nhiều người thân rồi.

--- -----Hoàn-----